

Kadın sorununda "anti-reformizm/ feminizm" maskeli sosyal şovenizm-2

YDK'nın bu yılki tavrı Kızıl Bayrak dergisinin 23 Mart 2012 tarihli 12. sayısında Z. İnanç tarafından "tutarsızlık"la eleştirilmiş. Z. İnanç, eğer Özgür Gelecek gazetesinde YDK açıklamalarını ve Göğün Yarısı köşesini tam olarak okusaydı...

(Yeni Demokrat Kadın)

➤ Sayfa 12-13

Kaypakkaya'yı anıyor, sahipleniyoruz!

İbrahim Kaypakkaya'yı katledilişinin 39. yıldönümünde anıyoruz.

18 Mayıs:
Sargazi-Üçler
Market önü-19.30

Esenyurt-19.30
19 Mayıs:
Taksim Tünel-
19.00
20 Mayıs:
Çorum'da
mezar anması

(19 Mayıs Cumartesi günü saat 23.00'te Okmeydanı Cemal Kamacı Spor Salonu önünden araç kalkacaktır)

Özgür gelecek

Peşêroja Azad

Sayı: 33 Yaygın süresi

16-29 Mayıs 2012

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

www.ozgurgelecek.net

Egemenlerin Kaypakkaya korkusu günceldir!

Onu savunmaya ve sahiplenmeye devam edeceğiz

Yüzbinleri sokağa döken 2012 1 Mayıs'ının ardından başta H. Berktay olmak üzere Taraf gazetesinde öbeklenen "yeni liberal-muhafazakar" entelijansiyanın **2012 1 Mayıs**'ının etkisini azaltmak için, **1977 1 Mayıs**'ında devlet eliyle gerçekleştirildiği son derece açık olan katliamı solculara ve bilhassa da **Maoculara** yüklemeye çabası, bu topraklarda bile görmeye alışık olmadığımız bir dezenformasyon saldırısıydı.

Devletin devrimcilere özelde de **Maoculara** olan düşmanlığını **Kaypakkaya**'yı anan devrimcilere ve türkülerinde **Kaypakkaya** adı geçtiği için sanatçılara verilen hapis cezalarıyla tehdit edilmesinde de görmek mümkün! Halkın devrimcilerle ilişkisini kirlletmeye çalışan **devletin İbrahim Kaypakkaya korkusu günceldir!** Öyleyse **İbrahim Kaypakkaya'yı anmak ve sahiplenmek bizim için günceldir!**

İlk bakışta Yunanistan seçimleri

On yıllardır devam eden iki parti eksenli burjuva parlamento sistemi, Yunanistan'da 6 Mayıs Pazar günü gerçekleştirilen seçimlerin ardından tam anlamıyla alt üst oldu.

➤ Sayfa 23

Set emekçileri ses veriyor

Set emekçilerinin büyüyen dizi sektörü ile birlikte çalışma koşullarının giderek kötüleşmesi, setlerde emekçilerin ölümlerine yol açıyor.

➤ Sayfa 19

Togo ayakkabıda sloganımız Birlik, mücadele, zafer

Her direnişin geliştirdiği, kendisine mal ettiği, o direnişle bütünleşen bir sloganı vardır. Togo direnişinin sloganı ise Deri-İş'in olduğu birçok alanda yankılanan "Birlik, mücadele, zafer" sloganı...

➤ Sayfa 4

Sahi Roboski'de ne olmuştu ki?

28-29 Aralık günü Şirnex (Şirnak)'in Qileban ilçesine bağlı **Roboski** köyünde, 33 kurşunun bugün bizde yarattığı etkiyi gelecek kuşakların üzerinde bırakacak bir katliam gerçekleştirildi. **Mustafa Muğlalı**'dan bugüne değişen fazlaca bir şey olmadığı bir kez daha hem de acı bir biçimde gösterildi. 65 sene önce kaçakçılık yaptıkları gerekçesiyle Kürt köylülerini kurşuna dizen devlet, bugün yine aynı gerekçeyle fakat daha teknolojik bir yöntemle katletti. İki resim arasındaki fark vahşette değil yalnızca kullanılan yöntemdeydi.

Aradan 4 ayı aşkın bir süre geçmesine karşın Roboski "**vakasında**" bir arpa boyu gidilmedi. Geçen süre içinde bir bir açığa çıkan gerçekler de Başbakanın "**operasyon hatası**" tarifine uygun düşüyor. Ya da belki de biz her şeyi baştan yanlış biliyor, yaşadıklarımızdan ve tarihimizden "**yanlış**" sonuçlar çıkarıyorduk! Her şey bir "hataydı" ve anlatılanlar gerçek değildi oysa.

Normalde asker tarafından sürekli kontrollerin yapıldığı güzergâhta katliamdan bir süre önce köylülerin sınır ticaretine **teşvik edilmesi** bir tesadüftü. Kafilenin yapılan bombardımanla tek bir noktaya toplanmaya çalışılması ve uçakların tam **bir saat**

boyunca aralıksız bomba bırakmasını da çok ciddiye alamayız herhalde.

Katliamdan birkaç saat önce yapılan **MGK** toplantısında bölgeye dönük yeni yönelimlerin açıklanması da tamamen bir rastlantı olmalı. **Selahattin Demirtaş**'ın "**gur emrini sen vermedin mi?**" sorusuna "**bu işleri daha öğrenememişsiniz**" yanıtı veren ancak hayır sözcüğü ağızından çıkmayan da başbakan değildi. Kamunun tüm tepkisine rağmen özür dilemeyen de başbakan değil başkasıydı!

Katliamı protesto ederek sokaklara çıkan **Kürt halkına** azgınca saldıran polis de, başbakanın talimatını yanlış anlamıştı. Kaymakama saldırdığı gerekçesiyle bölgede başlatılan süre avı da uydurma bir haberd. Köylülerin arama noktalarında gözaltına alınacakları, tutuklanacakları korkusuyla köyden çıkamaması da bölge insanının durumu abartmasıydı. Savcılığa ifadeye gidenlerin; kardeşleri, yakınları öldürülenlerin tutuklandığı falan yoktu. **Roboski**'yi araştırmak için mecliste kurulan **Araştırma Komisyonunun** köye gitmeden, hiçbir köylüyle konuşmadan rapor hazırlaması da sürecin hızlanması içindi. Alt komisyonun istediği belgeleri vermeyen Genelkurmay Başkanlığı kuşkusuz **devletin sırlarını** koruyordu. Hem zaten Genelkur-

may büyük bir titizlikle, hazırladığı raporda operasyonu tarif etmişti: **Kural-lara uygun ve milli!**

Hem de devlet "**olay**" gününden bu yana şefkatli ellerini uzatmış ne gerekiyorsa yapmıştı. Köylüler daha önce bu kadar parayı hiç görmüş müydü? Başbakanın eşi bile ayaklarına kadar gitmemiş miydi? Daha ne oldu?

Daha birkaç gün önce Gülyazı Tugay Komutanı Abdullah Paşa katliamda yaşamını yitiren **Hüseyin Encü**'nün babası İslam Encü'yü yanına çağırmanın, olayın peşini bırakmalarını da istememişti. Köylülerin olayın peşini bırakmayacakları ve **tazminat değil sorumluların bulunmasını** istedikleri de yalandı. Abdullah Paşanın "**Farz etki ben öldürdüm. Devletiz biz. Ne yapacaksınız?**" yanıtı ise görüşme sırasında orada bulunan ve İspanya hava kuvvetlerinde çalışan bir casusun iddiasıydı. Bu konuya ilişkin yazı yazan Ezgi Başaran'ın aynı hava kuvvetleri hesabına çalıştığı biliniyor. Ertuğrul Kürkçü'nün bu yöndeki açıklamaları ise zaten onun bilinen muhalif kişiliğinden olsa gerekti.

Oysa her şey apaçık ortada: **Büyük bir komplonun, yalanlar dünyasının içindeyiz.** Türk devletini sevmeyen birkaç kişinin ortaya attığı iddiaları dikkate alacak değiliz. **Koçgiri, Şeyh**

Sait, Zilan, Ağrı, Dersim, 33 kurşun, OHAL, baskı, zulüm, işkence, faili belli cinayetler devletin sistematik bir politikası olarak yorumlanmalı.

İmha, inkar ve asimilasyonun **Ke-malizm**'in karakteristik bir özelliği olduğu ise zinhar doğru değildi. Recep Tayyip Erdoğan, "**düşünmezsen Kürt sorunu yoktur**"; İçişleri bakanı İdris Naim Şahin; "**Kürt sorunu, Kürt sorunu diyorlar bakıyorum bulamıyorum**" sözleriyle gerekli açıklamayı zaten yapıyor. Buna ikna olmayanlar için çoğu çocuk 13 kişinin öldürüldüğü Amed serhildanı sırasında Başbakanın ağızından dökülürken "**Kadın da olsa çocuk da olsa gereken yapılacaktır**" sözleri kâfi gelmedir! Türk devletinin harçlarını Kürt halkının kanlarıyla suladığını da nereden çıkarıyorsunuz? 9 bini aşkın Kürt siyasetçi gözaltına alınmış, 4 bini tutuklanmış olabilir ama mecliste milletvekillerinin olduğunu da unutmayın.

Her gün evlatlarının mezarı başında gözyaşı dökten Roboskili **annelerin** kulakları tırmalayan feryatlarını da duymazlıktan gelin! Siz siz olun gerçeklere inanın. Bugüne kadar devletin hangi söylediği yanlış çıktı? Hangi sözünü tutmadı? **Kürt halkının hangi talebi karşılanmadı?** Gelmeyin bu oyunlara! **Demagoji ve manipülasyon yapıyor, gerçekler ters yüz ediyor!**

Bu arada sahi Roboski'de ne olmuştu ki?

Merhaba Sevgili Dostlar

Emeğin tarihsel serüveni; insanlık tarihinin de serüvenidir. İnsanlık bir ağaçta eğer asırlık çınar misali, yüklü yemiş dallarıysa kolları, yüzlerce yıllık bilinçle yaşamı aydınlatan, güneşi içenlerin türküsüyse dilleri, emek de ab-ı hayattır bu serüvende(...)

Ve 1 MAYIS...

Haramiler yüreklerine korku salacak, o görkemli yürüyüşe tanıklık edilecek kızıl gün!

Şan olsun 1 Mayıs emeğiyle, te-riyle, kanıyla, can suyu olanlara! Şan olsun onu kızallaştıran koca yü-reklere! Şan olsun işçi ve emekçilerin bilinçle-inançla haykırışlarına!

Yaşasın 1 Mayıs! Biji 1 Gulan!

(Bafra T Tipi Hapishane Tutsak Partizanlar)

Değerli dostlar;

Emeğin en yüce değer olduğu bilincinden hareketle, bütün dünya işçi ve emekçilerinin bir olup fabri-kada-tarlada, sokakta-meydanda, hücrede-zindanda hep bir ağızdan güzel günlere olan inancı ve aydınlık geleceği için haykırdığı günün adıdır 1 Mayıs.

Emeğimize ve özgür geleceğimize sahip çıkma kararlılığımızla, Birlik, Dayanışma ve Mücadele günü olan 1 Mayıs'ımızı en içten duygularla kutluyor, emeğimizin sömürülmediği bir dünya temenni ediyoruz. Yaşasın 1 Mayıs!/Biji Yek Gulan!

(Özgür Kabadayı ve Hikmet Korkusuz)

Merhaba,

18 Mayıs 1973'te Diyarbakır zindanında katledilen komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinden bu yana tam 39 yıl geçti. O sadece ser verip sır vermeyen bir komünist önder değil. O belli tarihi koşullar altında ortaya çıkmıştır. Onu çağdaşı olan diğer devrimci önderlerden ayıran proletaryanın evrensel gerçekliliğini Türkiye gerçekliliğiyle buluşturması olmuştur(...)

40. kuruluşunu kutladığımız partimiz İbrahim Kaypakkaya'nın eseridir. O, partimizde biz yoldaşlarımızda, Türk, Kürt, Ermeni ve çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve emekçisinin mücadelesinde yaşıyor.

Katledilişinin 39. yılında onu saygıyla anıyoruz. Anıları rehberimizdir.

(Tekirdağ 1 Nolu F Tipinden Tutsak Partizanlar)

Merhaba;

Sömürüye, zulme karşı birlik-dayanışma ve mücadelenin adı olan 1 Mayıs'ın özgür ve güzelliklerden yana geleceğe yürüyüşümüzün güçlü mevzilerine dönüşmesi temennilerimizle 1 Mayıs'ımızı kutluyor, başarılar diliyoruz...

Devrimci selamlar, sevgiler...

Resul Kocatürk Mustafa Kocatürk

Özgür Gelecek emekçilerine,

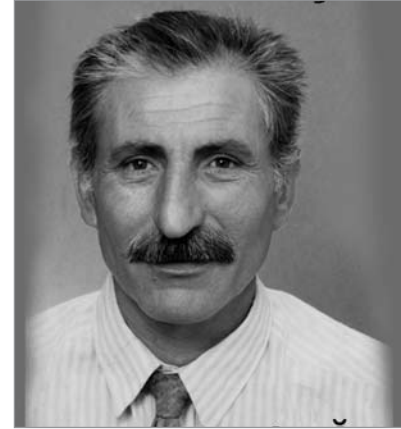
İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ı kutluyoruz. Mücadelenizde başarılar diliyoruz.

Biji 1 Gulan! Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Devrimci selamlar

(Kandıra 2 No'lu F Tipi Hapishane MKP Dava Tutsakları)

Sabri Ustamızı Kaybettik

Yaşamı boyunca zor olanı, mücadeleyi tercih eden Sabri Ustamız yakalandığı hastalığa karşı da aynı direngenlikle mücadele etmeye çalıştı. En çok da adım adım ilerleyen hastalığının güçsüz bıraktığı bedenine isyan ediyordu. Hastalığının ilerlemesine rağmen onun ağzından ne bir serzeniş, ne bir umutsuzluk ne de yoğun ağrıları karşısında şikâyetlenme duyan olmuştur. O yaşamı boyunca direncini ve umudunu diri tutmasını bilmiştir.

Sabri ustamız yaşamının büyük bölümünü ezilenlerin yanında saf tutarak devrim mücadelesinin serüven-cisi, takipçisi olarak geçirmiştir. Libya'da, ülkede, yaşadığı emekçi Gülsuyu Mahallesi'nde Partizanla yoldaşlaşmış, devrimcilere dostluğunu sakınmamış, halkın sorunlarına ilgisiz ve duyarsız kalmamıştır.

Zamansız kaybı karşısında duyduğumuz üzüntü büyüktür. Onu hep saygıyla ve özlemle anacağız. Ailesinin ve yakınlarının yaşadığı derin üzüntüyü Partizan camiası olarak paylaşıyor bir kez daha başsağlığı diliyoruz.

Gülsuyu PARTİZAN

Yaygın süreli **Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.**
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR
Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 **Ankara:** Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15 **Malatya:** Dabakhane Mh. Turgut
Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 **Bursa:** Selçuk
Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsaray Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 **Mersin:** Çankaya Mh. 4716 Sk.
Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz **Dersim:** Moğultay Mh. Sanat Sk. Arkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212
27 50 **Avrupa Büro:** Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Kaypakkaya pankartına sıkılan kurşunlar!

Türk devleti 1 Mayıs 2012 öncesi ve sonrası gerek resmi ve gerekse de gayri resmi memurları aracılığıyla yoğun bir teşvik-i mesaiydi! Özellikle 1 Mayıs'ın hemen sonrasında başta H. Berktaş olmak üzere Taraf gazetesinde öbeklenen "yeni liberal-muhafazakar" entelijansiyanın 2012 1 Mayıs'ının etkisini azaltmak için, 1977 1 Mayıs'ında devlet eliyle gerçekleştirildiği son derece açık olan katliamı solculara ve bilhassa da Maoculara yüklemek çabası, bu topraklarda bile görmeye alışık olmadığımız bir dezenformasyon saldırısıydı. Görünen o ki, özellikle de ülkemiz ilerici, devrimci ve komünistlerini hedef alan bu türden saldırılar, AKP döneminde yeni tarih yazımı vesilesiyle devam edecek!

Marksizm-Leninizm-Maoizm'e yemini düşman olan bu aydınların, en çok da soldan gelip liberalizmin "en güzel ideoloji" olduğunu keşfedenlerinin, yeni sahiplerine yaranma çabasının ürünü olarak ortaya çıkan bu saldırganlığın ve yeni tarih yazımının son hedefi '77 1 Mayıs katliamı oldu! AKP'nin hükümet olmasıyla başlayan ve zaman içinde Kemalist kliğin devlet aygıtı üzerindeki mevzilerini teker teker ele geçiren, buna paralel olarak da başta Kemalizm'in halk nezdinde gittikçe yıpranan ve artık inandırıcılığı kalmayan kimi yönlerini eleştiren (Kemalizm'in sınıfsal özünü ve emperyalizm teşneliğine dokunmayan) AKP güdümündeki liberal-muhafazakar "aydın"ların son icraatı '77 1 Mayıs katliamını Maocuların yaptığını keşfetmek oldu!

İlginçtir "yeni" iktidarın "yeni" "aydın"ları "yeni" tarih yazımında yine o bildik tekerlemeyi kullanma gereği hissediyorlar! Türk hakim sınıflarının her türden aydını, temsil ettiği kliğin çıkarımı savunurken mutlaka bu ülkenin gerçek solcularına, ilericilerine, komünistlerine saldırma gereği duyuyor. Bu "aydın" zümresinden işçilerin, köylülerin, halkın ve özellikle de Kürt ulusunun yararına tek bir olumlu kelam edilmemiştir. Halkın mücadelesine dair hep bir manipülasyon, kara çalma, gerçekleri gizleme, olmadı komplo teorilerine başvurma yolunu tercih etmişlerdir. Sahibinin sesi olarak burjuva-feodal medyanın köşelerinde, TV ekranlarında her daim halkın mücadelesine dair kin kusmuşlar ya da bilinçlerde kafa karışıklığı yaratmayı amaçlamışlar, Türk devletinin halka karşı işlediği suçları aklama mesaisi harcamışlardır.

Bu zevatın teşvik-i mesaisini ikiye ayırmak gerekiyor. Birincisi -ki ortaklaştıkları husus, maaşlarının karşılığı olarak halka karşı, iktidarın yanında saf tutmak, başta emperyalistler olmak üzere Türk hakim sınıflarının politikalarını savunmak, iktidarın hegemonyasını sürdürmesi için yeni politikalar oluşturmak ve halkın gelişen mücadelesini her türlü yol ve yöntemi kullanarak manipüle etmek ve çarpıtmak. İkincisi temsil ettikleri kliğin sınıfsal çıkarlarını ve dolayısıyla kendi çıkarlarını savunmak.

"Devrimci Müslümanlar" ve 1 Mayıs'ın içini boşaltma

Türk hakim sınıf klikleri arasındaki iktidar dalışında son hamle, "Devrimci Müslümanlar" oldu! Bu kavramın içeriği ve temsil ettiği misyon ayrıca tartışılır! Bizler açısından dinin rolü ve ezilenler açısından oynadığı rol yaklaşık 200 sene önce ortaya konulmuştu. Ama halen "Devrimci Müslümanlar"da bir şey bulacağını uman saf solculara da F. Engels'in ütopyistlere yönelik yazdıklarını salık

veririz. Bizim açımızdan kendilerini bu şekilde ifade eden kesimler/çevreler halka yönelik saldırılarda hakim sınıfların yanında yer almadıkları ölçüde olumludur. Bu vesileyle bu çevrenin 40 yıl öncesi "Kanlı Pazar" pratiğine özeleştirisel yaklaşması dikkate değerdir. Ancak ortaya koydukları politik yaklaşımın -en azından sınıfsal mücadele ekseninde- bir karşılığı bulunmamaktadır. Sınıflar mücadelesinde Müslüman olup olmamanın değil işçi ya da patron olup olmamanın kıymeti harbiyesi vardır. Gerisi ancak hakim sınıflar arasındaki klik mücadelesinde yedek kuvvet olmaya karşılık gelir.

Nitekim 2012 1 Mayıs'ı sonrasında hemen hemen bütün TV kanallarında bu çevrenin 1 Mayıs'a katılımı ön plana çıkarıldı. Bu çabada bilhassa ön plana çıkan genelde AKP'ye muhalefet edenler oldu. Amaçları "gerçek din" üzerinden AKP'yi eleştirmek ve böylelikle kitleler nezdinde popülaritesini geri letmek olarak görünür oldu. Yandaş medyanın ve "aydın"ların konuya uzak durmaları bu nedenle anlamlıydı. Ama medyanın 2012 1 Mayıs'ında ortaklaştığı husus, örneğin 1 Mayıs'a çok çeşitli çevrelerin, taraftar gruplarının vb. katıldığına propaganda edilmesi şeklinde tezahür etti. Bu durum hakim sınıf kliklerinin işçi sınıfının "Birlik-Mücadele-Dayanışma" gününün içeriğinin boşaltılmasında, kiteselliği ve militanlığının bu türden popülist söylemlerle gözardı edilmesinde ortaklaştıklarını gösteriyor.

"Liberal" Tayfanın Taarruzu ve '77 1 Mayıs Katliamı

2012 1 Mayıs'ının hemen ardından, oldukça planlı bir biçimde, '77 1 Mayıs katliamının devlet tarafından değil de, dönemin solcuları arasında yaşanan çatışmalar ve özellikle de Maocular tarafından gerçekleştirildiği ileriye sürüldü. Bu noktada özellikle eskinin Aydınlıkçısı, yeninin Taraf yazarı ve AKP'nin parllayan liberal destekçilerinden H. Berktaş'ın mesaisi dikkat çekiciydi. Berktaş ve daha sonra onun yanında saf tutan kimi şahsiyetler, devrimcilere, ilericilere, Maoculara ölçüsüz bir şekilde saldırdı. Berktaş'ın bu ölçüsüzlüğü onun yeni sahiplerine yaranma çabasının ürünü olarak değerlendirilmelidir. Hatırlanırsa vakti zamanında Berktaş eski sahibi D. Perinçek'le birlikte İbrahim Kaypakkaya'yı katletme planları yapmıştı. Ancak şans eseri başarılı olamamıştı.

Ne demişti Berktaş? Özetle 1 Mayıs 1977'nin ortamını, kendi içinde kamplaşma yaşayan, sürekli çatışan, birbirine şiddet uygulayan solun hazırladığını, "Maocu"ları alana sokmak istemeyen DİSK ile "alana gireceğiz" diyen "Maocu"lar arasındaki gerginliğin '77'yi yarattığını ileriye sürmüştü. Bununla sınırlı kalmayıp Intercontinental Oteli'nden (şimdiki The Marmara) ve Sular İdaresinden, polis araçlarından ateş edilmediğini, bunların birer palavradan ibaret olduğunu iddia etmiş ve "Sol kendi rezaletinden bir mağduriyet yarattı. Derin devlet güçlerinin etrafında bir komplosu olduğunu düşünmüyorum. 1 Mayıs 1977'nin sadece solun kendi sorunu olduğuna inanıyorum" tespitiyle yeni (belki de eskiden beridir) sahipleri için "muhteşem" bir çözümleme yapmış! O böyle takla atıp, kuyruk sallasın! Nasılsa burjuvazide ona verecek bir parça kemik bulunur! Ama "anlamakta zorlandığımız" (aslında anlaşılır ya neyse) Berktaş tüm bu süreç boyunca ısrarla Maoculardan bahsederken aynı zamanda her fir-

satta TİKKO'dan da bahsetmesi! Yok, TİKKO'nun TKP/ML'nin Halk Ordusu olarak Maocu bir ideolojik formasyona sahip olduğu biliniyor! Bu noktada bir sorun yok! Ama gerek Berktaş ve gerekse de hemen ardından bilhassa da Fethullah Gülen medyasının ısrarla Maoculardan ve ayrıca TİKKO'dan bahsetmesi dikkat çekici!

Berktaş ve hemen ardından "yandaş" medya 1 Mayıs '77 katliamında devletin rolü konusunda yalan söyleyip, "yeni" bir tarih yazıyor! Ama bu tarih yazımında ufak bir sorun var! Berktaş'ın ve şürekasının katliamdan sorumlu tuttukları "Maocu"lardan Partizan'ın (Halkın Gücü) tam da bu nedenle ayrı bir yerde toplanmış olmasıdır. Berktaş bilmiyor olmaz. Dönemin konjonktürü içinde hemen hemen tüm devrimci örgütler Mao'yu sahipleniyordu. Buna Berktaş'ın içinde bulunduğu Aydınlık grubu da (Halkın Sesi) dahildi. Maocular olarak ifade edilen güçler (Halkın Yolu, Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği, Dev Genç, Halkın Gücü-Partizan vb.) Taksim'in DİSK'in tekelinde olmadığını söyleyerek girmekte kararlı olduklarını ilan etmişti. Önce benzer bir açıklama yapan Aydınlık'ın (Halkın Sesi) daha sonra gerginlik gerekçesiyle 1 Mayıs'a katılmaması bir tesadüf mü? Yoksa Aydınlıkçılar 1 Mayıs'ta bir "olay" olacağını biliyorlar mıydı? Bunlar yanıtlanması gereken sorular!

Dönemin MİT'inin 28 Nisan 1977 tarihli "1 Mayıs'ta vuku beklenen eylemler" başlıklı raporunun değerlendirme bölümünde, "...1 Mayıs için eylem birliği kararı alan Türkiye Halkın Kurtuluş Ordusu (THKO), Türkiye Komünist Partisi Marksist Leninist (TKP M-L), Türkiye Halk Kurtuluş Partisi/Cephesi Marksist-Leninist'in (THKP/C ML) imkan buldukları ölçüde büyük gösteriler düzenlemek istedikleri, izinsiz gösteriler yapmaya niyet edebilecekleri yönünde duyumlar bulunduğu, her 3 örgütün mensuplarının silaha sahip oldukları göz önüne alınarak, ihtiyatlı davranılmasında yarar görüldüğü..." denilmektedir. Ayrıca MİT'in, 29 Nisan 1977 tarihli raporunda ise, "...İllegal örgütlerin 1 Mayıs törenlerine katılmaları ve ısrarla kendi sloganlarını kullanma kararında olmaları, buna karşı DİSK'in kesinlik kazanan tutumunun İstanbul'da yapılacak törenlerde çatışma ihtimalini kuvvetlendirdiği..." değerlendirilmesi yapılmaktadır. Görüleceği üzere Türk devleti 1 Mayıs gününe istihbari açıdan oldukça iyi hazırlanmıştır!

Partizan tam da bu provokasyon ortamı nedeniyle kortejini "Maocu" grupların yoğun olduğu Aksaray-Tarlabası yönünde toplamamış, Karaköy-Dolmabahçe yönünde toplamıştır. 5-6 bin kişilik Partizan korteji önde Maden-İş Sendikası'nın pankartı, hemen arkasında İ. Kaypakkaya pankartı olmak üzere Dolmabahçe'de kalabalık nedeniyle uzun süre beklemiş, saatin bir hayli gecikmesi sonucunda, 1 Mayıs Taksim Alanı'na ulaşamama kaygısı ile alternatif bir 1 Mayıs mitingi önermiş ve bu öneri hayata geçirilmiştir. Partizan korteji uzun bir yürüyüşle, Yıldız Yokuşu, Zincirlikuyu hattından Şişli Meydanı'na ulaşmış ve burada alternatif bir 1 Mayıs kutlaması yapmıştır. Alternatif kutlamanın sonlarına doğru, kutlamaları devam ettiğini öğrenen Partizan kitlesi buradan tıpkı 2012 1 Mayıs'ında yürüdüğü güzergahı takip ederek Taksim'e girmek üzereyken, bugünkü MC. Donalds önünde DİSK görevlileri tarafından

durdurulmuş, ancak en öndeki Maden-İş pankartı nedeniyle bir sorun yaşanmamıştır. Ancak tam alana girerken Partizan kortejiyle doğrudan ilgisi olmayan bilinen silahlı saldırı yaşanmıştır. Silah sesleri üzerine Partizan korteji duraklamış ve güvenlikten görevliler önlem almıştır. Tam bu esnada alanın içinden (ya da Sular İdaresi üzerinden İbrahim Kaypakkaya'nın büyük boy pankartına ateş açılmıştır. Buna rağmen Partizan, silahlı müdahalede bulunmamış, kortejinin bir kısmı geriye Şişli yönüne, bir kısmı da Gezi Parkı üzerinden Dolmabahçe'ye çekilmiştir.

Berktaş ve Hempaları Neden Saldırıyorlar?

'77 1 Mayıs'ına yönelik bu bilinçleri bulandırma saldırısının ve yeni bir tarih yazma hevesinin hemen 2012 1 Mayıs'ı sonrasında yaşanması dikkat çekici. Mesele eski bir Aydınlıkçının intisap ettiği saflarda, yeni efendilerine yaranma çabası olarak değerlendirilirse eksik kalmır. Hiç kuşkusuz ki Berktaş'ın bu çabası, yeni efendileri tarafından görülmüştür ve değerlendirilecektir. Ancak meselenin sadece bununla sınırlı olmadığı, '77 1 Mayıs'ına yönelik belli bir merkezden yürütülen kampanya ile ortadadır. Gerek Berktaş'ın gazetesindeki kimi yazarlar ve gerekse de özellikle "yandaş" medyanın bu minvaldeki çabası dikkat çekicidir. Bir de bu kampanyaya döneme ilişkin MİT raporlarının yayımlanması eklenince tablo tamamlanmış oluyor. Kampanyada iki husus ön plana çıkıyor. Birincisi gerek MİT raporları, gerek Berktaş ve hempaları ve gerekse de "yandaş" medyanın yayınlarında TKP/ML-TİKKO ve Maocular zikredilmekte, bu noktada ısrarlı (ve dikkat çekici) vurgular yapılmaktadır.

Bunların iyi niyetli yorumlar olduğunu var saymak sınıf mücadelesinden bihaber olmakla eşdeğerdir. Bu yayınlarla her şeyden önce genel olarak 2012 1 Mayıs'ının kiteselliği, coşkusu ve militanlığı geri plana itilmekte, kamuoyunun başka şeyleri ve özellikle de "katliam yapan solcuları"(!) tartışması sağlanmaktadır. Daha özel olarak ise dönemin Maocular ve TİKKO'dan bahsedilerek, kitlelerin bilincinde bu kavramların olumsuz bir algı bırakması amaçlanmaktadır. Berktaş, geçmişte Maocuların bir zamanlar kendi önderi D. Perinçek de dahil olmak üzere Mao'yu savunmadığını bilmiyor değildir. Ve yine kendisi günümüzde Mao'yu savunan anlayışın sadece Partizan olduğunun da farkındadır. Buna rağmen ısrarlı bir şekilde '77'den bahsederken Maoculardan ve TİKKO'dan bahsetmesi hayra alamet değil. Önümüzdeki süreçte Berktaş'ın ve hempalarının bu saldırısının 2012 1 Mayıs'ında Partizan kitesinin coşkusu, kiteselliği ve militanlığıyla alakalı olup olmadığını göreceğiz.

'77 1 Mayıs'ında Kaypakkaya'nın posterine sıkılan kurşun, günümüzde Kaypakkaya'yı anan, sloganlarıyla sahiplenilen devrimcilere yıllara varan hapis cezaları verilmesinde ve türüklerinde Kaypakkaya adı geçtiği için sanatçıların hapis cezalarıyla tehdit edilmesinde de görüleceği üzere devam ettiriliyor! Katledilmesinden dört yıl sonra onun resmine kurşun sıkanlar, günümüzde de ondan korkmaya devam ediyor. **Devletin İbrahim Kaypakkaya korkusu günceldir!** İbrahim Kaypakkaya'yı anma ve sahiplenmenin hapis cezalarıyla karşılanmasının nedeni de budur. Öyleyse İbrahim Kaypakkaya'yı anmak ve sahiplenmek bizim için de günceldir!

Togo ayakkabıda sloganımız;

Ankara: Her direnişin geliştirdiği, kendisine mal ettiği, o direnişle bütünleşen bir sloganı vardır. Togo direnişinin sloganı ise Deri-İş'in olduğu birçok alanda yankılanan **"Birlik, mücadele, zafer"** sloganı... Birlik mücadele zafer sloganı 19 yaşındaki Togo işçisi Necip'in sıkı yumruğuyla yeniden yükselmekte, Togo'nun sloganı olmaya başlamaktadır.

İşçi ve emekçilere yönelik saldırı dalgasının her geçen gün genişlediği, sendikasızsız, güvencesiz, örgütsüz, sigortasız çalışma koşullarının dayatıldığı bu günlerde sendikali çalışma koşulları için direnen işçileri Ankara'nın orta yerinde görmek şaşırtıcı değil. Onlarca yıldır aynı fabrikada çalışmasına rağmen açlık sınırının altında ücret alan, yıllık izni kullandırılmayan, sendika hakkı engellenen, tuvalete dahi izin almadan çıkamayan, her gün patronun azarlamasına, hakaretine maruz kalan Togo işçisinin bu duruma başkaldırması/örgütlenmesi ezen ezilen çelişkinin kaçınılmaz bir sonucudur.

Togo ayakkabı fabrikasında iki ay aşarak devam eden sendikalaşma süreci yetkiyi alacak üye sayısına ulaşılınca kadar sessiz sedasız devam etmiştir. Bu ülkede her ne kadar sendikali olmak anayasal bir hakmış gibi

lanse edilse de egemenler cephesinden, gerçekte öyle olmadığı sendikalaşmaya çalışan her örgütlenme deneyiminde tekrar tekrar görülmektedir. Sendikali olmak "suç" sayıldığı için işçiler genellikle fabrikalarda gizli bir örgütlenme çalışması yürütmek durumunda kalmakta.

Togo ayakkabıda da durum bu şekilde gerçekleşmiştir. Yetkiyi alacak % 50'den bir fazla barajı geçilmesine rağmen işçiler işyerinde sendikali olduklarını bir süre saklamak zorunda kalmışlardır. İş yasasının değişecek olması öne sürülerek yetki verilmemekte, Çalışma Bakanlığı'nda durdurulan onlarca işyerindeki yetki tespit işlemlerine Togo da eklenmiş olmaktadır. Tam da bu bekleme süreci içerisinde Togo patronu işçilerin sendikali olduklarını öğrenmiş ve ilk elden elebaşı olarak gördüğü 9 işçiyi 27 Nisan günü apar topar işten çıkarmıştır. İşten çıkarılan işçilerin üstüne yürümekten ve tehdit

BİRLİK

MÜCADELE

ZAFER!

etmekten de geri durmamıştır.

30 Nisan günü işyerlerine giden işçiler "biz işimizi istiyoruz, sendika hakkımız engellenemez" diyerek sendikaları ile aldıkları karar doğrultusunda direnişe başlamışlardır. İlk gün içerdeki arkadaşları da yavaş çalışarak işten çıkarılan arkadaşlarına destek olmuş, mola saatlerinde birlikte slogan atmışlardır. Togo işçileri için tarihi bir gün de 1 Mayıs 2012'dir. Direnişlerinin ikinci gününde Togo işçileri 1 Mayıs alanında yerlerini almışlardır. Sendikal Güç Birliği pankartının arkasında en önde yürüyen Togo işçileri ilk defa 1 Mayıs alanında olmanın heyecanını ve coşkusunu yaşadılar.

Artan işçi direnişleri ve kabaran öfkenin bir sonucu olarak birçok bölgede sendikali olma mücadelesi verilmektedir. Mevcut sendikaların işçilerin bu taleplerini karşılama noktasında eksik kalışı, çalışma koşullarının ağırlığı, uzun çalışma süreleri dahi işçilerin örgütlenmelerinin önünde engel oluşturmamaktadır.

İşte tam da bu noktada Ankara gibi devletin başkentinde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na 3 km uzaklıkta bir yerde direnişin başlaması ilerleyen günlerde oluşacak daha büyük direnişlerin habercisidir.

Direniş büyüyerek devam ediyor.

Togo önünde "daralmaya gidiyoruz" gerekçesi ile işten çıkarılan 9 işçinin ardından bir ay yıllık "izne" gönderildiğini söyleyen 26 işçi de izin belgelerini isteyince evlerine bir bir işten çıkarıldıklarına dair tebligat gitmeye başladı. 30 Nisan'dan bu yana toplam 35 işçi Togo önünde direnmeye devam ediyor. Direnişin ilk günlerinde sendika yetkililerine "burada durmamız yasal mı?" diye soran işçiler bugün ise "biz burada hakkımız için bulunuyoruz, hakkımızı savunuyoruz" diyorlar. Direniş öğretmeye devam ediyor. Bütün alanlarda olduğu gibi halktan destek almayan bir direnişin yalnızlaşacağı ve bir süre sonra marjinalleşip sönmüneceğinin farkında olan işçiler halkı, tüm devrimci ve demokratik kamuoyunu desteğe çağırıyorlar. Her gün artarak büyüyen kamuoyu desteği tek sıra dizilerek yapılan alkış ve sloganlarla Eskişehir yolundan geçen arabaların korna sesleri ile büyüyor.

Direniş engellemeye yönelik saldırılar da büyüyor;

İlk günden beri Togo patronu polislerle birlikte çalışarak işçileri korkutmaya, yasadışı iş yaptıklarına inandırmaya çalışıyor. İşçilerin bir kısmının feodal ilişkileri kullanılarak baskı artırılmaya çalışılırken tehditler ise havada uçuşuyor. Bu baskı altına alma icraatlarının sonucusu da direnişin 10. gününde sabah saat 09.15'te 28 işçinin gözaltına alınması oldu. Saat 16.00 gibi serbest bırakılan işçiler toplu bir şekilde Togo fabrikası önüne gelerek baskılara boyun eğmeyeceklerini söyledi ve her gün yaptıkları eylemi yağmur altında yaptı.

Ertesi gün sabah da burada olacaklarını ilan ettiler. Direnişlerinin 12. gününde sabah erken saatlerde direniş alanına gelen işçiler fabrika önünde çadır kurmak istediler. Ancak çevik kuvvet polisi işçilere saldırarak engellemek istedi. Deri-İş Sendikası Uluslararası İlişkiler ve Eğitim Uzmanı **Eren Korkmaz**, direnişçi işçiler ve işçilere destek için fabrika önüne gelen bir kişiyle birlikte 30'a yakın kişi polis tarafından 2. kez gözaltına alındı. Akşam saatlerinde serbest bırakılan işçiler Kızılay Meydanı'nda Togo mağazası önünde basın açıklaması yaptı.

"Toplum yararına" sömürülme projesi

Amed: Çalışma ve Sosyal Güvenliği Bakanlığı tarafından uygulamaya konulan "Toplum Yararına Çalışma Projesi" kapsamında Urfa'da 12 bin kişi, çeşitli kamu kurumlarında 8 aylığına asgari ücretle çalıştırıldı. 7 aydır bu kapsamda iş sahibi olanların bu ay sonunda işlerine son verilecek. İş-Kur'un projeyi bitirme kararıyla işsiz kalacak olan 12 bin İş-Kur işçisi yaşananlara tepki gösterdi.

AKP binası önünde basın açıklaması yapan işçilerden **Ramazan Bağış**, ağır şartlarda çalışmalarına

rağmen yeniden işsiz kalma tehdidi ile karşı karşıya olduklarını belirtti. Bağış, projenin bu şekilde bitirilmesi durumunda işsizler ordusuna yeni on binlerin katılacağını belirtti. İşsiz kalmamak için bütün kapıları çaldıklarını aktaran Bağış, "AKP İl Başkanı 'sizi sokaktan topladık' diyerek tekrardan sokaklara dönüp kaderimize boyun eğmemizi istiyor" dedi. 29 Mayıs'ta kapı önüne konulmak istemediklerine vurgu yapan Bağış, işlerinin kalıcı olmasını istediklerini söyledi.

Art işçileri direnerek kazandı

İstanbul: Söz konusu olan işçilerin hakkıysa tüm egemenlerin birleştikleri ortak payda her zaman gasptir. Biz bunu bugün neredeyse tüm fabrikalarda görüyoruz ve direnen işçilerden biliyoruz. Ve bunun önüne nasıl geçileceğinin pusulası ise işçilerin haykırdığı sloganıdır: "Direne direne kazanacağız!"

İstanbul Bayrampaşa'da bulunan Art Mobilya'da çalışan

işçiler; işçi sağlığı için önlem alınmaması ve maaşlarının verilmemesinden kaynaklı kapı önünde direnişe geçmişlerdi.

Metal İşçileri Birliği üyesi iki işçinin başlattığı direniş, 8 Mayıs günü kazanımla sonlandı. İşçilerin direnişe geçmesi karşısında Art Mobilya patronu ödenmeyen tüm ücretlerini ödedi. İşçiler direnişi basın açıklaması yaparak sonlandırdı.

Havada greve yargı darbesi

Grev aşamasına gelen THY A.O.'nda işverenin arabulucu sürecine ilişkin ikinci itirazında mahkeme resmi Arabulucu atama işlemini tedbiren durdurarak duruşma günü olarak 5 Eylül tarihini verdi. Bu kararla grev fiili olarak ertelenmiş oldu. Hava-İş sert tepki gösterdi.

THY A.O.'nda grev aşamasına gelen TİS görüşmelerinde eşi benzeri görülmemiş yargı kararı çıktı. İstanbul 11. İş Mahkemesi, THY A.O İşvereninin Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın Resmi Arabulucu atama işlemini tedbiren durdurarak, duruşma günü olarak 5 Eylül 2012 tarihine gün verdi. İş Mahkemesi'nin bu kararıyla, grev aşamasına gelen süreç 4 ay daha ertelenmiş oldu.

Karara tepki gösteren Hava-İş, "Bu ülkemiz çalışma yaşamında binlerce işçiyi mağdur edeceği açık bir eşi görülmemiş bir nitelikte bir karardır" dedi. Kararın 50 bin kişinin Anayasal haklarını engelleyeceğini belirten Hava-İş, 14 Mayıs günü karara itiraz etmeye hazırlanıyor.

Bilindiği gibi THY A.O işvereni, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ilgili Bölge Müdürlüğüne toplu iş sözleşme sürecinin Resmi Arabulucu atanması işlemi esnasında önce Bakırköy İş Mahkemesine itiraz ederek işlemini tedbiren durdurma kararı aldırılmış, ancak sendika bu kararı kısa sürede kaldırarak sürecin kesintiye uğramasını önlemişti.

İşveren buna rağmen bu Mahkeme dosyasını yürüterek yetkili Mahkeme olan İstanbul 11. İş Mahkemelerine havale ettirdiği gibi, ayrıca yine İstanbul 7. İş Mahkemesinde yeni bir dava açarak resmi arabulucu işlemlerinin tedbiren durdurulması yönünde talepte bulunmuştu.

Hava-İş'in sonradan müdahil olduğu ve talep dilekçesi verdiği halde Mahkeme, dilekçeyi hiç dikkate almadan duruşma gününü 4 ay sonraya verdi. (emekdunyasi.net)

Greve beraat, grev pankartına ceza

21 Aralık Grevi'nin ardından Adana'da haklarında dava açılan 20 kişi 11 Mayıs günü görülen davada beraat etti. Grevde işyerine "Bu işyerinde grev var" pankartı asan 5 kişiye ise para cezaları verildi

21 Aralık'ta "sağlıkta dönüşüm" politikalarına karşı ülke genelinde sağlık örgütlerinin çağrısı ve KESK'e bağlı sendikaların katılımıyla bir günlük iş bırakma eylemi gerçekleşmişti. G(ö)rev günü tüm illerde emekçiler meydanlara çıkarak basın açıklamaları yapmış, fiili yürüyüş ve mitingler düzenlemişti. Adana'daki yürüyüş nedeniyle Cumhuriyet Başsavcılığı 2911 Sayılı Toplantı Ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefet suçlamasıyla Dev-Sağlık-İş, TTB, Eğitim-Sen, SES, BES, Haber-Sen üye ve yöneticisi toplam 20 kişiye dava açmıştı. 10. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde görülen davanın ikinci duruşması bugün (10 Mayıs) 11.30'da gerçekleşti. Dava hakimi olayın suç unsuru oluşturmadığını belirterek 20 sanığın beraatine karar verdi.

Mahkeme, işyerlerine "Bu işyerinde grev var" pankartı asan iki kişi hakkında aynı fiili ikinci kez işlediği için 500 TL, 3 kişi için ise 154 TL para cezası kesti.

HEY Tekstil'de direniş büyüyor...

İstanbul: HEY Tekstil patronu hatırlanacağı gibi 3 ay aşkın bir süre önce 420 işçiyi maaşlarını, tazminatlarını vermeden ve hiçbir gerekçe göstermeden işten çıkarmıştı. İşçiler ödenmeyen, eksik ödenen ve işten çıkarılırken verilmeyen tazminatları için direnişe geçmişlerdi. 93 gündür direnen işçilerle hem direniş üzerine hem emek hırsızlığı yapan ve adı hayali ihracattan her türlü pis işe karışan ve gözaltına alınan HEY Tekstil patronu Süreyya Bektaş ile ilgili bir röportaj gerçekleştirdik.

- Direnişinizle ilgili son gelişmeleri biraz anlatır mısınız?

- Filiz Doğan: Bildiğiniz gibi 93 gündür beri direnişimiz. Maaşlarımız ve tazminatlarımız için direniyoruz hala. Hem HEY Tekstil'in önünde hem Lİ-FUNG önünde. Lİ-FUNG bizim çalıştığımız büyük markaları atölyelere dağıtan bir markadır. Biz onun önüne de çadırımızı kurduk. Eylemler yurtdışında da devam ediyor, mesela Hong Kong'ta Lİ-FUNG'un ana merkezi önünde de sendikalar sayesinde eylem başlattık. Yani eylemleri her yerde devam ettiriyoruz. Hakkımızı almadan da bu işin peşini bırakmayacağız.

"İdare edin kriz var"

- Peki, son gelişmelerle ilgili ne düşünüyorsunuz? Biliyorsunuz Süreyya Bektaş kendi fabrikasını "soydu" deniliyor...

- Fabrika zaten gözümüzün önünde boşaltıldı. Daha önce de makineler fabrikadan boşaltıldı, yok hacizlik denildi, yok şöyle oldu dendi. Hepsini kendi yandaşları üzerine aldı, üzerine atölyeler açtı. Şu anda bir adres tespit ettik, Hadımköy'de bir sanayinin içinde. Başkasının üstüne işyeri açmış. Orada işçi "çalıştırılıyor". Çalışmıyorlar ama maaşları ödeniyor. Biz direnişimiz ama onların maaşları tıkr tıkr yatıyor.

- Çalışmadıkları halde maaşları düzenli olarak mı yatıyordu?

- Bunlar patronların yalakaları, nerede böyle yalakalar varsa

onların paraları yatar. Biz HEY'in önünde eylem yaptığımızda, bu yandaşlar üzerimize kazmalarla, demirlerle saldırdı. Biz gittik şikâyet ettik, gözaltına alındılar ama serbest bırakıldılar. Tabii bu yandaşların ilk yaptığı şey değil. Sendikalar bizi örgütlemek, üye yapmak için geliyordu. Bunlar gelen sendikacıları döverlerdi. Patronlar bunlara arabalar verdi, evler verdi. Şu anda hepsinin altında sıfır araba var.

- Peki, Süreyya Bektaş'ın gözaltına alınmasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Evet, gözaltına alındı diyorlar hatta Metris Cezaevi'nde olduğuyla ilgili söylentiler var. Yani hırsız, yıllardır çaldı-çırttı, bu doğrudur. Bizden ikramiyelerimizi kesti, 3 ay bize zam vermedi, maaşlarımızı hiç gününde vermedi, hep kesinti yaptı. "Çocuklar idare edin kriz var", "çocuklar idare edin yurt dışından para gelecek" diye hep kandırdı bizi ama kendine yatırımlar yaptı.

Şu anda güvenlik katında çalışan bir işçi kadın var Canan adında, onun üzerine bir sürü mal varlığı var. Hükümete sesleniyor bunları araştırınsınlar. Aynur Bektaş için ise yurtdışına kaçtı deniliyor. Ama oğlu var Ali Uzuner, Aynur Bektaş'ın kardeşi; bu insanların hisseleri var, % 25 hissesi var. Bunların mal varlığını araştırınsınlar.

- Mahkemeyi kazanan işçiler ücretlerini aldılar mı?

- Şu anda 1900 işçi mahkeme, çoğu kazandı ama alacak, tahsil edecek bir şey yok. HEY Tekstil binası bomboş. Zaten kendi üzerine hiçbir şey yok. Sadece HEY Tekstil binası var, ona da Garanti Bankası ile SSK haciz koymuş.

Burada şimdi 80 işçi var, biz 420 işçi işten çıkarılmıştık. Ama herkes buraya gelemiyor. Bizler 3 aydır maaş alamıyoruz. O yüzden gece çalışıyoruz, günlük işlere gidiyoruz. Geçinmek için başka şansımız yok, faturalarımız duruyor, çocuklarımız okuyor, o nedenle gece çalışıp gündüz direniyoruz.

"Birbirimize güvendik"

- 93 gündür direniyorsunuz

nuz neler değişti, ne hissediyorsunuz?

- HEY Tekstil'de çalışırken paydos saatlerimiz farklıydı. Ama bu direnişte çok iyi arkadaş olduk. Birbirimize güvendik ve kenetlendik. Bu direniş bize çok şey öğretti; arkadaşlığı, dostluğu öğretti. İşçinin işçiden başka dostu olmadığını öğretti. Müthiş dayanışma var. Dikkat ettiyseniz aramızda yaşlı insanlar var, 20 yıllık işçiler var. Hep birlikte bu mücadeleyi devam ettireceğiz. Asla pes etmeyeceğiz.

İsmail Tekin; bana sorarsanız Süreyya Bektaş'ın yakalanması bir delil. Bu kadar insan, onlarca işçiyiz 93 gündür direniyoruz. Biz yüz kişinin ya da seksen kişinin değil 1800-2000 kişinin haklarını da savunuyoruz. Bu adam bu kadar işçinin hakkını yediği için yakalandı şu anda. Neden alındığını siz de biliyorsunuz.

Vergi kaçakçılığı, hırsızlık her şey var bu adamda. Hırsız hırsızdır her zaman. Ben sevindim, içeri alındı diye. Hakkımızı alamayacağız diye bir şey yok, hırsız tespit edildi bu delildir.

Bizler 93 gündür direniyoruz. Paramızı alamadık, zorlanıyoruz. Ekonomik sıkıntılar yaşıyoruz. Mesela benim 3 çocuğum okuyor. Başka arkadaş kirasını ödeyemiyor. Epey bir zaman geçti. Ama artık parayı geçtik onurumuz için mücadele ediyoruz. Biz bu direnişi büyüteceğiz. Önümüzdeki günlerde daha geniş eylemler yapacağız, sendikalardan, kurumlardan, sivil toplum kuruluşlarından maddi manevi destek isteyeceğiz. Amacımız mücadelemizi daha canlandırmak.

İşçileri AKP önünde

İstanbul: "93 gündür nerede hükümet, nerede adalet" pankartı açan Hey Tekstil işçilerinin bu kez direniş adresi AKP İstanbul il binasıydı. Eylemden önce kısa bir açıklama yapan işçiler; 93 gündür seslerini duyurmaya çalıştıklarını ama hükümetin kendilerini duymamak için ısrar ettiğini belirtti. İşçiler "Başbakan 'Ben patronların değil, işçilerin başbakanıyım' diyordu. Yoksul işçiler burada sen neredesin?" diye sordular.

Hey Tekstil patronlarının mal varlıklarının

araştırılması ve mağduriyetlerinin giderilmesini isteyen işçiler, temsilci aracılığıyla AKP ile görüşmeye gittiler. Görüşmenin ardından "yetkili"lerin kendilerine bu işi takip edeceklerini ve gitmelerini istediklerini belirten işçiler; "Bizler bir cevap verilmeyen buradan gitmeyeceğiz, yulğunluğa kapılmayacağız" diyerek tepkilerini dile getirdiler.

Oturma eylemi sırasında sivil polisler işçilere su vermek isteseler de işçiler bunu kabul etmedi. Öğle yemeği olarak yanlarında getirdikleri ekmekleri yediler. Ekmeklerinden devrimci basına da ikram ettiler.

EPTA işçileri grevde

H. Merkezi: Tekirdağ'ın Çorlu İlçesi'nde EPTA İstanbul Soğutma Sistemleri fabrikası patronu ile Birleşik Metal-İş arasındaki toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine Birleşik Metal-İş üyeleri 11 Mayıs'ta greve çıktı.

EPTA İstanbul işçileri 11 Mayıs günü, Avrupa Serbest Bölgesi'nde yaptıkları yürüyüş ile grev pankartını fabrika kapısına astı. Eylem sürerken sendika yöneticileri ve basın mensupları Avrupa Serbest Bölgesi'ne alınmadı.

Sağlık işçileri kazandı

Hacettepe Üniversitesi Hastaneleri'nde taşeron şirketler aracılığıyla çalışan Dev Sağlık üyesi taşeron işçiler, alamadıkları maaşları için 10 Mayıs günü eylem yaptı.

Hacettepe Üniversitesi Hastaneleri Çocuk Hastanesi önünde bir araya gelen yüzlerce sağlık çalışanı hep bir ağızdan "Taşeron kölesi değiliz. Ücretlerimiz tam ve zamanında yatırılmalı" diyerek eylemin bir uyarı eylemi olduğunu ve maaşlarının yatmaması durumunda iş bırakarak eylemlerine ağırlık vereceklerini belirtmişlerdi.

Sağlık çalışanlarının eyleminin ardından başhekimlik ve taşeron şirket ardı ardına yaptıkları açıklama ile maaşlarının ödendiğini söylediler.

Konuyla ilgili hastane önünde basına açıklamada bulunan sağlık personeli Ahmet Gündüz eylemlerinin ve kararlılıklarının zaferle sonuçlandığını belirtti. "Bizler taşeronunun ne demek olduğunu biliyoruz. Bugün maaşlarımızın ödenmiş olması bizlerin taşeron karşıtı mücadelemizin sona erdiği anlamına gelmez" diyen Gündüz taşeronu karşıtı mücadelenin devam edeceğini belirtti.

Trexta işçi kıyımına devam ediyor

H. Merkezi: Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan ve Nokia, BlackBerry, Canon ve iPhone gibi uluslararası tekelere aksesuar ve kılıf imalatı yapan Trexta'da 9 Mayıs günü aralarında Deri-İş üyesi işçilerin de olduğu 15 işçi işten atıldı.

Trexta patronu ise işçilere yaptığı açıklamada "küçülmeye gidiyoruz" diyerek, krizin faturasını işçilere çıkarmaya çalıştığını göstermiş oldu. Önümüzdeki günlerde de toplam 170 işçinin işten atılacağı ifade ediliyor.

Kartal Belediyesi'nde TİS oyununa

Kartal: CHP'li Kartal Belediyesi'nde "büyük bir törenle" imzalanan TİS fiyaskoyla sonuçlandı. DİSK Genel-İş sendikasının örgütlü olduğu belediye imzalanan sözleşmenin ardından yaptığı açıklama ile işçileri sendikacı ve güvenceli çalıştıracağını söylemişti. Ancak yalan çok uzun sürmedi. Belediye yönetimi sözleşme hükümlerini uygulamadı. Birçok kez arabulucuların devreye girdiği görüşme ise belediye yönetiminin ayak diremesi sonucu uyuşmazlıkla sonuçlandı. Yapılan görüşmelerin uyuşmazlıkla sonuçlanması işçileri çileden çıkardı. Belediyeyle ait iş sahalarında iş yavaşlatan işçiler ise yine belediye tarafından işten atılmakla

tehdit ediliyor. İdari ve ücret haklarını içeren 9 maddeyi uygulamayacağını söyleyen belediye yönetimi ayrıca sendikal örgütlülüğün bulunduğu Karyapsan AŞ ve Kartursaş AŞ firmalarında çalışan işçilerin 2-3'er aylık ücret almalarını da gasp etti.

Belediye yönetiminin bu tutumuna karşı belediye işçileri 7 Mayıs günü soluğu sokaklarda aldı. Kartal Yol Bakım Şefliği ve Makine İkmal Müdürlüğü önünde toplanan işçiler yürüyüşe geçerek Karlık Tepe Erenler Camii önünde bir araya geldi. Buradan Kartal belediyesine kadar bir yürüyüş gerçekleştiren işçilere, Kartal Belediyesi Stadyumu'nda garaj bölümünde çalışan idari personel ve taşeron işçiler de destek verdi.

Yüzlerce işçinin katıldığı eylemde "Örgütsüz toplum olmayacağız", "TİS görüşmeleri uygulansın", "İş ekmek yoksa barış da yok" yazılı dövizler açılarak Kartal halkına dayanışma çağrısı yapıldı. Alkış ve ışıkların bir an olsun durmadığı eylemde

sıklıkla "Direne direne kazanacağız", "Kartal uyuma işçine sahip çık", "İşçiler burada başkan nerede" sloganları atıldı. Kartal Belediyesi önünde sona eren yürüyüşün ardından DİSK Genel-İş Anadolu Yakası Şube Başkanı **Mahmut Şengül** tarafından yapılan açıklamada taşeron işçilerinin aylardır yaşadığı mağduriyete dikkat çekildi. İmzalanan toplu sözleşmenin belediye tarafından uygulanmadığı için bir günlük iş bırakma eyleminde buldukları ifade edildi. 3 aydan bu yana işçilere maaşların da ödenmediğini söyleyen Şengül, haklarını alana kadar mücadeleyi sürdüreceklerini ifade ederek TİS hükümlülüklerinin uygulanması için eylemlerin devam edeceğini belirtti.

Açıklamanın ardından işçiler belediye önünde oturma eylemi yaparak Kartal Belediye Başkanı Altınok Öz'ü istifaya çağırdı. İşçilerin eylemi ertesi güne dek sürdü.

Özgür Gelecek gazetesi olarak konuya ilişkin işçilerden Mahmut Kaloğlu ile kısa bir söyleşi yaptık.

- Belediye yönetimin TİS görüşmelerini hiçe saymasını nasıl yorumluyorsunuz?

- Belediyenin niye böyle davrandığını anlamadım. Yılda bir TİS oluyor onda da ne kadar emek

İşçiler öfkeli

sarf ettiysek onu istiyoruz. Bunda ayak diretecek ne var? Aralıksız çalışıyoruz. Onlar da bizden aralıksız çalışıyorlar. Bak şimdi buradayız ya, buradan gittikten sonra yok efendim eyleme katılmışsınız diye bize soruşturma açacaklar. Biz buraya gelmiş hakkımızı istiyoruz yönetimden biri bize pencemeden kafa sallıyor. Görüşürüz gibisinden. Bizim sabrımız taşmış ki buradayız. Sen istediğin kadar kafa sallama.

- Çalışma koşullarınızdan bahsedebilir misiniz?

- Neyinden bahsedeyim. Her iş zordur. Bizim de kendimize göre bir çalışma zorluğumuz var. Günü geldiğinde eve dahi gidemiyoruz. Artık gerisini sen anla. Bazıları keyif çatarken evinde ben çocuğumu göremiyorum. Böylesi çalışma koşulumuz var. Ama onlar bunu anlamaz, onların koltuğu sıcak, onlara oturdukları yerden para akıyor. Bize ne akıyor? Bize de çalıştığımızın karşılığını vermiyor, temel ihtiyaçlara zam yağıyor, açlık yağıyor.

Nisan ayında 87 işçi katledildi

H. Merkezi: Patronların daha fazla para kazanma hırsı uğruna nisan ayında 87 işçi yaşamını yitirdi. **İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi** yaptığı açıklamada "İş cinayetleri kadın, erkek demeden, ülkemizin dört bir yanında Nisan ayında da devam etti. Yazılı, görsel ve dijital basından tespit edebildiğimiz kadarıyla bu ay **en az 87 işçi hayatını kaybetti**" denildi. Ölümünün en çok inşaat, maden ve enerji sektöründe yaşandığına dikkat çekildi.

Yapılan yazılı açıklamada ayrıca "Nisan ayının başında AKP iktidarı Türkiye'nin Çin ve Arjantin'den sonra dünyanın en hızlı büyüyen ekonomisi olduğunu müjdeledi. Ancak bunun bedeli emekçilerin canları, kanı ve camı oldu" ifade edildi.

Ayrıca açıklamada "İnşaatlarda 22, madenlerde 14 ve enerji sektöründe ise 12 işçi hayatını kaybetti. 2 Nisan'da Eskişehir Mihallıçık'ta yeterli tahkimat alınmadığı için 4 maden işçisi göçük altında kaldı. 3 Nisan'da Erzurum'da 5 enerji işçisi

arkadaşımız göz göre göre donarak ve boğularak yaşamını yitirdi. 6 Nisan'da da 2 tersane işçisi arkadaşımız aramızdan ayrıldı. Böylece Tuzla tersaneler bölgesinde tespit edilebilen 148. ve 149. iş cinayetleri gerçekleşti. Kahramanmaraş'ta 4 tekstil işçisi patlamada, Elazığ'da 6 yol işçisi meydana gelen hortum sonucu hayatlarını kaybetti. Yine Nisan ayında ataması yapılmayan 3 eğitim emekçisi intihar etti. Sağlıkta dönüşüm politikalarının sonucu genç bir doktor arkadaşımız Ersin Arslan bıçaklanarak aramızdan ayrıldı" ifadeleri yer aldı.

Fındıkta sömürü

devam ediyor

yata alıyor. Önümüzdeki sene de bizden aldığı ürünü yüksek fiyata yine piyasada satıyor ve bizim fındık fiyatları yine düşüyor.”

2012'de fındık üretiminde düşüş var

Başlıca gıda ürünlerinin başında gelen ve özellikle Doğu Karadeniz'deki üretimi ile önemli bir yerde duran **fındık üretimi** devlet politikaları ile ayakta durmakta zorlanıyor. Yine fındığa bağlı olarak yağ vb. gıda sanayinde de ciddi üretimler söz konusu. Ancak fındık rekoltesi ile dünyanın %75'ine fındık ihraç edecek kapasiteye sahip olan Türkiye'de fındık üreticisinin durumu hiç de iyi değil.

Zira üretim ciddi anlamda sekteye uğramış durumda. Ürün girdileri olan mazot, gübre, ilaç, su ve tohumla son dönemlerde yapılan zamlardan kaynaklı üretici, **tefecilerin** ve **bankaların** kucağına itilmiş, kesilen destekleme primleri ile üreticinin bağımlılığı artırılmıştır. Ülkemizde toprak sorununun en çok yaşandığı bölgelerinden olan Karadeniz'de ise 2B arazilerinin satışları ile üretim alanları da dâhil olmak üzere, üretime elverişli arazilerde üretici aleyhine kullanılarak özel şirketlere sunulmuştur.

Bugün Türkiye'de 550-600 bin hektarlık alanda fındık üretimi yapılmaktadır. Bunlara bağlı olarak hâlihazırda 83 adet fındık kırma fabrikası ve 73 adet fındık işleme tesisi bulunmaktadır. Ancak son süreçte fındık üretiminde yaşanan gerileme imalat sanayine de yansımıştır. Üretim 2002 yılında 625 bin ton iken bu rakam bugüne kadar 490 bin tona düşmüştür. Üretimin bu denli düşmesine karşın Türkiye 2011 yılında dünyanın %70'ine fındık ihraç etmiştir.

Üretimin düşmesine rağmen yine de her yıl yapılan fındık ihracatı ile birlikte ciddi bir gelir akışı sağlanan bu üründe spekülasyon elbette kaçınılmazdır. İhracatçılar spekülasyon yaparak fiyatları düşürüyor. Özellikle fındık hasat döneminin başlaması ile beraber TMO'nun elindeki fındığı piyasaya sürmesi fındık fiyatlarında düşüşe neden oluyor. Fındık üreticisi de piyasanın kurtlarına yem ediyor. Bu konuda bir fındık üreticisinin **karasaban.net**'teki röportajı her şeyi açıklıyor. Röportaj kısaca şöyle:

“TMO bir yıl boyunca elinde bulundurduğu fındık fiyatını daha biz fındığımızı toplamadık piyasaya sürüyor. Buda ürünümüzün fiyatının düşmesine neden oluyor. Zaten tüccarlarda bunu bekliyorlar. TMO'da kendi eliyle piyasa fiyatını düşürerek bizden fındığı ucuz fi-

Son günlerde ise 2011 yılında yapılan ihracatında da etkisi ile beraber birçok kurum 2012 rekolteğini açıkladı. Daha üretim gerçekleşmeden yapılan açıklamaların bir gerçekliği bulunmuyor. Konuya ilişkin açıklama yapan Fındık-Sen, fındıkta rekolte tespitinin ilk ayağı olan karanfil sayımlarına göre ilgili birçok kurum tarafından 2012 yılında oldukça yüksek rekolte tahminleri yapıldığını belirterek fındığın çeç (tahıl yığını) olup çuvala girmeden rekolte hakkında kesin bir kanaate varmanın doğru olmadığını ifade etti.

Fındıkta rekolte tahminleri üzerinden yaratılan algı yanılsamaları oldukça önemli. 2011 yılında karanfil sayımı sonrası yapılan yüksek rekolte açıklamaları ve beraberinde TMO'nun stoklarındaki fındığı ihracatçılara vereceği haberleri piyasada fındık fiyatlarını hızla aşağıya çekerek 6,00 TL'sinin altına kadar düşürmüştü. Elbette bu spekülasyon ilk değildir. Yıllarca uygulanan bu ve benzeri senaryolara karşı fındık üreticilerinin menfaatleri kolayca çıkarılan

Özellikle fındık hasat döneminin başlaması ile beraber TMO'nun elindeki fındığı piyasaya sürmesi fındık fiyatlarında düşüşe neden oluyor. Fındık üreticisi de piyasanın kurtlarına yem ediyor.

her yasa tefeci-tüccar vampirlerini beslemiştir. Yıllarca çok uluslu gıda ve tarım şirketleri de bu kapsamda kendi menfaatlerini gözetken bir **lisanslı depoculuk** üzerine çalışmaktadırlar. Bu ise üreticinin bağımlılığını artırmaktan başka bir şeyi getirmemektedir.

Zeytinliklere dikilen göz çıkarılmalı

2B ile satışa sunulacak araziler ve tarım alanları, tarımsal üretimi sektöre uğrattırırken, üretici köylü nezdinde ise değişen tek şey sömürünün boyutu oldu. Daha aylar öncesine kadar tarımsal üretimin cari açığı azalttığı yönünde açıklama yapan Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı tarımsal üretime ağırlık vereceklerini açıklamıştı. Öyle ki bu açıklamanın hemen ardından tarıma dönük saldırılar hız kazandı. Son günlerde tarım konulu gündemlerde sıkça duyduğumuz iki konu bulunuyor. Bunlardan biri **2B arazileri** iken, diğeri ise zeytinliklerin ıslahı ve **zeytinciliğin desteklenme projesidir**. Tarım arazilerinin özel şirketlere satılmasının yanında bu sefer de Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı'nca hazırlanan yönetmelik değişikliğiyle 25 dönümün altındaki zeytinlikler, “zeytinlik” statüsünden çıkartılıyor.

Bu değişiklikte beraber bu alanlarda her türlü endüstriyel işletme açılabilir, maden çıkarılabilir, yapılaşma sınırsız hale gelecek. Yani zeytinlikler ortadan kaldırılacak. Bu alanları madencilik ve inşaat sektörüne açmayan üreticinin üretim yapması ise olanaksız hale getirilmektedir. 25 dönümün altındaki zeytinliklerde yapılan üretimlere destekleme primleri verilmeyecek. Yani uzun lafın kısası, üretici dört bir yandan sıkıştırılacak. Zeytin-Sen'in “Bu yatırımlar kimi zaman Ayvalık-Karaayıt'ta olduğu gibi, bir sanayi tesisi, maden işletmesi oluyor, kimi zaman Havran-Büyükdere'de olduğu gibi baraj ya da termik santraller oluyor. Bazen de Edremit'te olduğu gibi

TOKİ binaları yapılsın diye zeytinlikler yok ediliyor. Tabiat ve tarım alanları büyük şirketler kâr etsin diye yok ediliyor. Tabiat kimsenin mah değildir! Tabiatın istismarı bütün insanlığı tehdit eden tehlikeleri beraberinde getirmiştir, getirmektedir. Tarımsal alanların ve elette zeytinliklerin tarım dışı faaliyete açılması ayrıca büyük bir felakettir” şeklindeki açıklaması yönetmelik değişikliğinin esas amacını belirtmektedir. Konuyla ilgili Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanı M. Mehdi Eker, “Zeytin üretimi yeterli derecededir. Birkaç sanayi kuruluşu yeterli üretim vermektedir. Bu sanayi kuruluşlarındaki tüketilebilir sağlıklı ürünler üretilmektedir. Buradan elde edilen üretim ile ihracat ve ithalat yapılması mümkündür. Geri kalan zeytin arazilerini daha farklı biçimde değerlendirmek gerekiyor” şeklinde bir açıklama yaparak zeytin alanlarının talan edilmesinin arkasındaki gerçeği açıkladı. Oysa aynı Eker yaklaşık 2 ay önce zeytincilik için teşvik paketleri açılacağını söylemiş ve zeytinliklerin artırılması için fidan dağıtımını yaptırmıştı. Fidan dağıtımlarının ardından zeytin ağacı sayısı 90 milyondan 170 milyona çıktı. Ancak şimdi ise bu alanlar bir bir talan ediliyor.

Bazı sanayi türlerinin “temiz ve yenilenebilir” olduğu iddiası demagojik bir yalandır. Bugün neredeyse her şeyin “yeterince” üretimi vardır. Bugün kapitalist ekonominin sorunu üretim değil “fazla üretim”dir. Kapitalizm bu fazla üretimin maliyetini tabiata ve bütün insanlığa ödetmektedir. Açlık ve sefaletin nedeni üretim yetersizliği değildir, mevcut toplumsal düzenidir.

Sonuç olarak yönetmeliğin değiştirilmesi ile beraber zeytin üreticileri bakanlığın kararına karşı dava açmış bulunuyor. Süreç Danıştayda görülmektedir. Ancak bir gerçek var ki Danıştay kararı iptal etse dahi bir kere göz zeytinliklere dikilmiş.

Buda zeytin üreticilerini zor günlerin beklediğine işaret ediyor. Zeytin üreticileri ise bu saldırıya karşı örgütlü duruşlarını sergilemesi gerekiyor.

Hizbullah'la yeniden...

ABD'nin BOP projesinde rol-model ülke olarak öne sürülen Türkiye ve AKP'nin, ABD'nin istediği rolü tamamen yaşama geçiremediğini biliyoruz.

Türkiye'yi model ülke olarak diğer ülkelerin benimsemesi ABD emperyalizmi sayesinde mümkün olabilmiştir. Türkiye'yi model ülke olarak benimseyen, Mısır, Tunus gibi ülkelerin halkları değil, yöneticileri olmuştur.

Türkiye'nin Arap halkları tarafından örnek alınacak bir ülke olarak benimsenmesi için "değer" üretmesi gerekiyor. BOP'un sacayaklarından birisinin demokratik görünümü ılımlı İslamcı partilerin varlığını gerekli görmesi, gerekse de Arap halklarının 1,5 yıldır mevcut düzenden rahatsız olarak değişim talep etmesinin sonucu üretilmesi gereken "değerin" demokrasi olduğu açıktır.

Ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı gereği, Türk devlet yapısının demokratik değerleri üretmesi mümkün değil. Türk egemenlerinin bu konuda yapabilecekleri bir şey yok! Türk egemen sınıfları ancak ülkenin demokratikmiş gibi görünmesini sağlayabilirler. Bu konuda da başa bela olan bir Kürt ulusal sorunu ve Kürt hareketi gerçekliği ülkenin demokratik bir ülke rolünü oynamasına dahi engel oluyor.

Kürt Hareketini tasfiye etmek için uzun zamandır uğraşan Türk hâkim sınıflarının denemedikleri yol kalmadı. Yeri geldi papaz rolü oynadı, yeri geldi cellâtlık yaptı. Ama ne yaptıysa çuvaladı. Şimdi de bir dönem "tetikçi" olarak Kürt halkı ve ulusal harekete karşı kullandığı Hizbullah'ı bu kez, "silahları bırakmış" bir şekilde, yeniden devreye sokmuş durumda.

Kürt halkı

Hizbullah'ı Hizbulkontra olarak tanımladı

Uzun zamandır Hizbullah'a PKK'ye alternatif bir örgüt olarak kapı açılmıştı. Hizbullah da açılan bu kapıdan içeri girerek tarihsel görevini yerine getirmeye başladı. Geçmişte Hizbullah Kürt halkının dilinde **Hizbulkontra** olarak adlandırıldı. Kürt halkının bu tanımlaması hiç de temelsiz değildi. Bütün amacı, Kürt Hareketi'ne karşı devletin yanında yer alarak, Kürt yurtseverlerinin katledilmesinde her daim izine rastlanılmıştı.

Devlet açısından bilindik bir uygulama yaşama geçirilmişti. Kürt halkının içinden seslenecek, bütün sözleriyle devlet karşıtıymış gibi görünecek ama pratiği Türk hâkim sınıfların çıkarına hizmet edecek bir oluşuma ihtiyaç vardı. Hizbullah bu oluşumun adıydı. Başından itibaren devletin kontrolünde kurulan bu örgüt rolünü de yerine getirmişti. 90'lı yılların Jandarma Genel Komu-

tanı Teoman Koman'ın açıklamalarıyla da bu olgu sabittir. Bölgedeki "faili meçhul" cinayetler Hizbullah dışarıda tutularak açıklanamaz.

Hizbullah'ın 2000'li yılların başından itibaren pek ortalıkta görülmemiş olması da tesadüf değildi. O tarihler Kürt Hareketi'nin gerilla güçlerini sınır dışına çektiği, Türk egemenlerinin eli rahatladığı bir dönemdi. Bu anlamda Hizbullah'a da ihtiyaç kalmamıştı. Ancak Türk devleti Hizbullah'ı tekrar göreve çağırması durumunda.

Öyle ki "Kutlu Doğum" etkinlikleri kapsamında 130 ayrı toplantı gerçekleştiren, il mitingler düzenleyen bir oluşumdan bahsediyoruz. Hizbullah bu zamana kadar çok görünür olmadı. Daha doğrusu Kürdistan'ın belirli bölgelerinde önemli etkinlikleri oldu, önemli bir Kürt kitlelerini kendisine yedeklemeyi başarabilmişti. Ancak İstanbul'da on binlerce insanın toplandığı mitingi bu zamana kadar gerçekleştiremedilerdi. Daha doğrusu devlet Hizbullah'a izin vermemişti.

Hizbullah önümüzdeki seçimlere hazırlanıyor

Hizbullah'ın burada öne çıkarttığı söylemlere de bakmak gerekiyor. Özellikle "Kutlu Doğum" etkinlikleri kapsamında siyasi kavramları öne çıkartmamaya çalıştıklarını görüyoruz. Kimi Hizbullah sözcülerinin burjuva-feodal basına verdiği röportajlarda buranın altını çizmeye çalıştığını görüyoruz. Elbette bu durum Hizbullah'ın siyasetten uzak durmaya çalıştığını göstermiyor. İslam dinine inananları kendi ideolojisini sarsma-

ması açısından peygamberin siyaset üstü gösterilmeye çalışılmasına ihtiyaçları var. Yoksa Türk basınına yaptıkları başka açıklamalarında siyasi söylemlerini rahatlıkla görebiliyoruz. Bir yanda siyasi parti oluşumu içinde değiliz derken öte yandan siyasi oluşuma ihtiyaçlarının altını çiziyorlar. Hizbullah devlet tarafından önümüzdeki seçim sürecine hazırlanmaya çalışılıyor. Bunda geçen seçimlerde BDP'nin oylarını artırmasının büyük bir etkisi olduğunu görmek gerekiyor.

Hizbullah egemenler açısından önemli bir ihtiyacı görüyor. Hizbullah'ın açıklamalarına baktığımızda kendi kitlelerinin AKP'ye oy verdiğini söylüyor. Ancak bu gerçeği tamamen resmetmiyor. Evet, Hizbullah'ın önemli bir kitle seçimlerde oyunu İslamcı kimliğinden kaynaklı AKP'ye vermiştir. Ancak önemli bir kesimi de Kürt kimliğinden kaynaklı BDP'ye oy vermiştir, BDP'nin politikalarına katılmıştır. Ancak Hizbullah'ın açıklamalarında bu noktanın emaresi bile yok. Hani Hizbullah'ı tanımasak, söylemlerine bir an inansak, bölgede AKP'nin etkisini azaltmak için tekrar harekete geçtiğini sanacağız. Ancak Hizbullah'ın tekrar harekete geçme nedeni AKP'nin etkisini zayıflatmak değil, aksine Kürt hareketinin etkisini zayıflatmaktır.

Hizbullah'ın yeniden devreye girmesi Türk devletinin Kürt politikasının iflasının kamtıdır

Bu durum Türk egemenlerinin Kürt ulusal sorununda politikalarının iflas ettiğini açıktan gösteren bir delil oluş-

turuyor. Türk egemenleri AKP eliyle dini kimliği kullanarak Kürt halkını kendisine yedeklemeyi hedeflemişti. Evdeki hesap çarşıya uymayınca şimdiki politika **Kürt kimliği ile İslami kimliği bir arada taşıyan parti aracılığıyla Kürt halkını kendisine yedeklemek istiyor**. Bu politikanın Türk şovenizmiyle nasıl iç içe geçeceğini, Türk şovenizminin alacağı biçimini hep birlikte göreceğiz.

Hizbullah'ın ilk yaptığı açıklamalar da aslında yukarıdaki vurgularımıza delil oluşturuyor. Hizbullah temsilcilerinin açıklamalarında Kürt ulusal sorununun çözümünün PKK ile görüşülerek olmayacağı ifade ediliyor. Kürtleri temsil edenin sadece PKK olmadığını, kendilerinin de Kürt halkını temsil ettiğini iddia ederek masada yer talep ediyorlar.

Tabii ki Hizbullah temsilcilerinin açıklamaları bunlarla da sınırlı değil. Kürt meselesinde PKK ile aynı safta olduğunu, onları kendilerine dost gördüklerini açıklıyorlar. Hizbullah PKK ile dostluk açıklamasını yapmak zorundaydı, çünkü bugün Kürdistan'da Kürt hareketini karşısına alan hiçbir hareketin Kürt halkından yanıt alması –en azından kısa vadede– mümkün değil. Hizbullah da bu açıklamalarıyla bunun bilincinde olduğunu gösteriyor. Böylelikle masanın bir tarafında devlet öte tarafta PKK ve Hizbullah varmış gibi görünürken gerçekte devlet ve Hizbullah masanın aynı tarafında yer alıyor.

Nitekim polislikten yazarlığa terfi eden **Emre Uslu** Taraf gazetesindeki "Gelecek Kürt Hizbullah'ın" yazısında açık bir şekilde Kürt İslam kimliğinin taşıyıcısı olarak Kürt Hizbullah'ın PKK'yi zayıflatacağı sonucunu çıkarıyor. Bunu öyle bir şekilde söylüyor ki sanki PKK'nin güçlenmesini istiyormuş gibi "en büyük devlete direnebilirsiniz ama sosyal değişime direnemezsiniz" diyerek bunun doğal bir sonuç olduğunu anlatmaya çalışıyor.

Kürt halkını devlete yedeklemeye yönelik bütün bu adımlar etkisiz kalmaya mahkumdur. Kürt halkının mücadeleye deneyimi, onlara gerçek dostuyla düşmanını ayırmayı öğretmiştir. Türk egemenleri ne yaparlarsa yapsınlar, başarısız olmaya mahkumdurlar.

KCK operasyonları bütün hızıyla devam ediyor

AKP hükümetinin öncülüğünde gelişen KCK operasyonları bütün hızıyla sürmektedir. Bu operasyonlardan bir tanesi geçtiğimiz günlerde Urfa, İstanbul, Amed, Eskişehir ve Muş'ta gerçekleştirilmiştir. Aralarında BDP il başkanı Fatma İzol'ün ve il başkan yardımcısının da olduğu 22 kişi gözaltına alınmıştır.

İlk kapsamlı KCK operasyonu hepimizin hatırlayacağı gibi 2009 yılında gerçekleşmişti. İlk operasyonun yerel seçimlerden hemen önceye denk gelmesi tesadüf değildir. Devlet DTP'nin gücünü düşürmek, kitle desteğini azaltmak için de operasyonların etkili olacağını düşünmüştür. Sonrası yaşanan gelişmeler hiç de devletin beklediği gibi olmamış, DTP yerel seçimlerden, kitle desteğini artırarak çıkmıştır.

Ancak KCK operasyonları dur durak bilmeden devam etmiştir. Çünkü burada herhangi bir seçim sürecine yönelik hamle olmanın ötesinde bir durum vardır. 2009'dan bugüne operasyonlar bir biçimiyle devam etmiş, devlet yetkilileri ile Ulusal Hareket arasında görüşmeler sürerken, açılım sürecinin propagandası yapılırken dahi gözaltı ve tutuklamalar sürmüştür. Bu türlü "yumuşak" süreçlerde değişen tek şey devlet yetkililerinin söylemleri olmuştur. AKP'li yetkililer bu türlü süreçlerde KCK operasyonlarını kendi inisiyatifinin dışında göstermeye çalışırken, bugün canla başla sahiplenmektedir.

Açılım balonunun patladığı, savaş nalarının daha güçlü bir biçimde atıldığı süreçte ise bu tutuklamaların kapsamı genişletilmiştir. Devlet yetkililerinin "yumuşak söylemi" yerini daha açıktan, daha pervasız ortaya sürülen tehditlere bırakınca haliyle operasyonların da dozu yükseltilmiştir. Hâlihazırda bu operasyonlar avukatları, akademisyenleri, sendikacıları da içine alan, tüm muhalif güçlere dönük bir tehdidi amaçlayan bir saldırı biçimine dönüşmüştür.

Bu niteliği ile KCK operasyonlarının devletin asıl amacının en bariz göstergesi

olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

Nitekim gerek AKP yetkilileri, gerek MİT gibi kurumlar uzun bir süredir amaçlarının ne olduğunu açıkça söylemektedirler. Gerek devletin hareket tarzının gerek bu söylemlerin neye işaret ettiği ortadadır. Ulusal Hareket'in elini kolunu bağlamak, Kürt ulusunun demokratik taleplerini hiçe saymak ve imha-inkara dayanan politikalarını sürdürmektedir. Egemenler ve onların günümüzdeki sözcüsü AKP açılım da dese, Yeni Savaş Dönemi de dese saldırıların niteliği değişmemektedir.

Bir süredir neredeyse her 15 günde bir yaşanan KCK operasyonları sanki durmuş gibi lanse edilmektedir. BDP yöneticilerinin, gazetecilerin, avukatların vs. tutuklanmasıyla birlikte çok geniş kamuoyunda yankı bulan ve ciddi bir tepkiyi de beraberinde getiren bu operasyonlar medyada çokça yer bulmuştur. Öncesinde AKP şaşakçılığı yapan, açılma övgüler dizen bir takım yazarçizer de bu süreçte renk değiştirerek operasyonları tasvip etmediklerini belirtmişlerdir.

Sonra medyadan başlayarak bir suskunluk beraberinde gelmiştir. Oysa ki KCK operasyonu adı altında kapsamlı operasyonlar her gün yaşanmamaktadır ancak hemen her gün KCK operasyonları ile bağlantılı olarak gözaltılar, tutuklamalar devam etmektedir.

Geçtiğimiz günlerde yaşanan operasyon aralarında BDP yöneticilerinin de olduğu, 22 kişinin tutuklandığı bir operasyon olarak medyada da az-çok yer bulmuştur. Bu anlamıyla son bulmuş gibi davranılan KCK operasyonları tekrar ha-

tırlanmış, KCK operasyonlarının devletin tavrı çerçevesinde devam edeceği anlaşılmıştır. Hepimizin bildiği gibi yerel seçimler yaklaşmaktadır. Bu son operasyonu devletin yerel seçim öncesinin saldırganlığını artıracığının bir göstergesi olarak da algılamak mümkündür.

Bu operasyon da benzerleri gibi tutuklanan kişilerin KCK üye ve yöneticileri oldukları iddiasına dayanmaktadır. BDP'nin Urfa'daki siyaset akademisi ile Kürt Dili Araştırma ve Geliştirme Derneği gibi demokratik kurumlar basılmıştır.

Sürmekte olan KCK tutuklamalarının BDP'nin çalışmalarına etki etmediğini söylemek elbette subjektif bir yaklaşım olacaktır. Ancak egemenlerin de istediklerine ulaşmakta ciddi sancılar yaşadıklarını görmek mümkündür. Gerek gönüllü tasfiye, gerek baskıyla yıldırma çabaları karşısında Ulusal Hareket'in çizdiği direniş tablosu devam etmektedir. Art arda gelen operasyonların bir siyasi soykırım niteliğine ulaştığı bir gerçekliktir ancak devletin Ulusal Hareket'i bitirme iddiasına ulaşmaktan uzak olduğu da ortadadır.

Özcesi devlet Kürt ulusuna aralıksız saldırmakta, tehdit etmekte, tutuklamakta, Kürt ulusu bu saldırılar karşısında teslim olmamayı tercih etmektedir. O zaman rota bellidir, Kürt ulusunun direnişinin bir parçası olma iddiasına uygun şekilde, operasyonlara öfkeyi ve ivmeyi artırarak karşı koymak gerekmektedir.

Erzingan'da devrimcilere saldırılar sürüyor!

Erzingan: Erzingan'da egemenlerin gazetemiz Özgür Gelecek korkusu kendini koruyor. Bunun en bariz örneği gazete büromuzu ziyaret edip Özgür Gelecek gazetesini okuyan okurlarımızın her fırsatta tehdit edilmesinde görülmektedir. Yakın zamanlarda ise büromuzu ziyaret eden liseli okurlarımız ya polis tarafından tehdit edilmekte ya da ailesine gidilerek aile üzerinden baskı yaratılmaktadır.

Erzingan'a bağlı Avcılar köyünde okul ve ev duvarlarına "**pis Aleviler sizi yakacağız**", "**kâfirler**" ve MHP amblemlerinin çizilmesi üzerine 1 Nisan günü **Partizan**'ın da destek verdiği bir basın açıklaması yapılmıştı. Bunun ardından 8 Mayıs günü 2 Özgür Gelecek, 1 Halkın Günlüğü gazetesi okuru ve bir de Dersimliler Kültür ve Dayanışma Derneği yöneticisi olmak üzere 4 kişi Avcılar köyünde katıldıkları basın açıklamasında attıkları sloganlardan kaynaklı "**TKP/ML**" propagandası yaptıkları iddiasıyla gözaltına alınmıştır.

Bu 4 kişi Erzincan İl Jandarma Komutanlığına götürülerek ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakılmışlardır. 9 Mayıs günü ise yine aynı gerekçe ile 1 Özgür Gelecek gazetesi okuru gözaltına alınmış ve ifadesi alındıktan sonra serbest bırakılmıştır. Aynı zamanda 8 Mayıs günü Gençlik Federasyonu faaliyetçisi bir arkadaş da gerekçesi belli olmayan bir şekilde gözaltına alınmıştır.

Amed: 24 Nisan'da Çewlik'in (Bingöl) Darahênê (Genç) ilçesi ile Amed'in Licê (Lice) ve Pasur (Kulp) ilçesi üçgeninde çıkan çatışmada yaşamını yitiren PKK'li **Ağa Karakaya** (Haki Pir), **Kasım Işık** (Ağır Amed), **İbrahim Kaya** (Herbiji Tolhıldan) ve **Hasan Karahan**'ın (Mahir Dicle) cenazelerini almak için Malatya'ya giden ailelere fa-

şist devlet yine engel çıkardı. Savcılığa başvuran Ağa Karakaya'nın ailesi cenazedeki tahribattan dolayı teşhiste bulunamazken Kasım Işık, İbrahim Kaya ve Hasan Karahan'ın aileleri ise cenazeleri teşhis ettiler. Teşhis için daha sonra tekrar morga giren Karakaya'nın cenazesi ailesi tarafından bu sefer teşhis edildi. Ancak savcılık DNA testi için kan örneği isteyerek, test sonucunun çıkmasının ardından cenazenin alınabileceğini söyleyerek ailelere zorluk çıkardı.

Kasım Işık, İbrahim Kaya ve Hasan Karahan'ın cenazeleri aileler, MEYA-

DER, BDP Diyarbakır İl yöneticileri, BDP Malatya il örgütülüğünün de aralarında bulunduğu kalabalık bir kitle tarafından alındı. Tabutlar morgdan çıkarılırken kitle sarı kırmızı yeşil flamlalar açarak, "**Şehîd namirin**" ve "**PKK intikam**" sloganları attı. Cenazeleri alınan 3 gerilla defnedilmek üzere Amed'e getirildi.

Amed'e getirilen şehit gerillalar için Bayramoğlu Camii'nde düzenlenmesi beklenen cenaze töreninin valilik tarafından yasaklanması sahiplenmeye gelen kitleyi caydırmadı, binlerce kişi mahallelerde toplanarak, cenazelerin bekletildiği Yeniköy Mezarlığı'na geçti. Kentin dört bir tarafından gelen binlerce kişi, morg önünde törenin başlamasını bekledi. Zırhlı araçlarla mezarlığı abluka altına alan kolluk kuvvetleri, mezarlık girişinde kimlik kont-

rolü yaparak kitleyi korkutmaya çalışsa da, cenaze töreni için 20 bini aşkın kişi toplandı. Kitle beklediği sırada askeri havaalanından peş peşe kalkan savaş uçakları, halk tarafından yuhalandı.

Yürüyüş esnasında PKK ve KCK bayrakları açıldı. Yürüyüşte kadınlar ön safalarda yer aldı. Gençlerin düzenli bir şekilde yürüdüğü eylemde "**İntikam**", "**Şehîd namirin**", "**Ey şehîd xwîna te erdê namîne**", "**Vur gerilla vur Kürdistan'ı kur**" ve "**Güneşin yoldaşları ölümsüzdür**" sloganları atıldı. Yapılan askeri operasyonlara büyük bir öfkenin hakim olduğu yürüyüşte halk, HPG'lilerin tabutlarına gül ve karanfil bırakarak 3 HPG'li için Çerxa Şoreşê marşı eşliğinde saygı duruşuna geçti. Saygı duruşunun ardından bir HPG'li yakınının "**Ey şehîd**" marşını söylemesi duygulu anların yaşanmasına neden oldu.

“Canê maê ke be gonî be kefen şîye tariê mare ra u roştîê”

4 Mayıs 1937, tarihe düşülmüş kara bir nottur. Bu tarihte toplanan dönemin Bakanlar Kurulu, Dersim'e "harekat" kararı alacak ve kararın ardından Dersim topraklarına giren TC, yıllarca izi silinmeyecek bir katliama imza atacaktı. Binlerce Dersimlinin katledildiği, yakıldığı, bombalandığı, kimyasallarla öldürüldüğü, tecavüze uğradığı; Laç Deresi'nin kan akıp, Munzur topraklarının kan koktuğu bir "harekat" olacaktı.

4 Mayıs günü karar altına alınan bu "harekat"; katliamlarla sınırlı kalmayacak, binlerce Dersimli evinden, ocağından, toprağından edilecek; diğer illere sürgüne yollanacaktı. Sayısı bilinmeyen Dersimli çocuklar, ailelerinden kopararak "Türk-Sünni" ailelere evlatlık verilerek "beyaz soykırım" uygulanacaktı. İşte bu yüzden 4 Mayıs tarihe düşülmüş kara ve he-sabı sorulacak bir nottur!

İstanbul

7 haftadır her Perşembe günü Galatasaray Lisesi önünde buluşarak "Canê maê ke be gonî be kefen şîye tariê mare ra u roştîê" diyen Dersimliler, son eylemlerini 3 Mayıs günü CHP il binasına gerçekleştirdikleri bir yürüyüşle yaptılar. **Munzur Çevre Derneği**, **Munzur Kültür Derneği**, **Dersim Gazetesi**, **Seyit Rıza İnişiyatifi**, **Alibeyköy Dersimliler Derneği** ve **Pertekliler Derneği** tarafından düzenlenen eylem aralarında **Partizan**'ın da bulunduğu birçok kurum destek verdi. İstiklal Caddesi üzerindeki CHP binasına ge-

lindiğinde CHP binasından eylemcilere karanfil atılması, kitlede tepkiye yol açtı. Burada açıklama yapan Hüseyin Güngör, "Kimse acılarımızı istismar etmesin" dedi.

* **SÜTLÜCE: 5** Mayıs günü Okmeydanı İTO Anadolu Ticaret Lisesi önünde bir araya gelen aynı bileşen Sütluçe'de bulunan AKP İl Binasına yürüyerek taleplerini yineledi. Burada basın açıklamasını Munzur Çevre Derneği üyesi sanatçı **Mehmet Ekici** okudu.

* **GAZİ: 4** Mayıs günü Gazi Mahallesi Eski Karakol önünde bir araya gelen **BDP**, **ESP**, **Partizan**, **TÖP-Girişimi** ve **Mücadele Birliği** "Katil Devlet" yazılı dövizler açarak Cem-evi'ne kadar yürüdü. Yol boyunca "Roboski'den Dersim'e katil devlet hesap verecek", "Dersim'in hesabı sorulacak" sloganlarını haykıran kitle, katliamı alkış ve ıslıklarla protesto etti.

* **SARIGAZI: 4** Mayıs akşamı Sarıgazi Üçler Market önünde bir araya gelen **Dersim Gazetesi**, **Munzur Çevre Derneği**, **Seyit Rıza İnişiyatifi**, **Alibeyköy Dersimliler Derneği**, **Pertekliler Derneği** ve **Munzur Kültür Derneği** üyeleri, **Demokrasi Caddesi**'nde bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşte Seyit Rıza ve arkadaşlarının idam edilmişlerini simgelemek ve protesto etmek amacıyla siyah kefen giyildi.

Yürüyüşün ardından kurumlar adına açıklama yapan **Munzur Kültür Derneği**'nden **Gül Aslandoğan**, Dersim'den bugüne katliamların devam ettiğini, Dersim'den yarım ağız da olsa dilenen özürün bir aldatmaca olduğunu belirtti. Açıklamanın ardından Dersim'de yakınları katledilenler adına da **Zazaca** bir konuşma yapıldı.

Eyleme **BDP**, **EMEP**, **ESP**, **SDP**, **Partizan**, **SODAP**, **TÖP-G PSAKD**, **78'liler Girişimi** ve **KAYY-DER** de destek verdi.

Dersim

Dersim Kültür Derneği ve **Avrupa Dersim İnişiyatifi** tarafından **4 Mayıs 1937**

Tertelesi yapılan etkinlikle anıldı.

Program 4 Mayıs günü saat 12.00'de Mazgirt Belediyesi'nin önünde başladı. Burada toplanan kitle sloganlar eşliğinde katliamın yapıldığı bölgeye yürüdü. Burada **Dersim Kültür Derneği**, **Hozat** ve **Mazgirt belediye başkanları**, **Erzincan Dersimliler Derneği** ve **Avrupa Dersim İnişiyatifi** adına konuşmalar yapıldı.

4 Mayıs 1937'de katledilenleri anmak ve sorumluların yargılanması için yine 5 Mayıs günü **Seyit Rıza Meydanı**'nda toplanan kitle, buradan terteleyle simgeleyen kıyafetler giyen kadınlar, yaşlılar ve çocuklarla birlikte **Gola Çeto**'ya sessiz bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Burada kurumlar adına konuşmalar yapıldı. Daha sonra ise o dönemi yaşayanlar konuşmalar yaptı. Etkinlik, ziyaret yerinde mum yakılarak ve niyaz dağıtılarak sona erdi. Etkinliğe **Partizan** ve **DHF** de destek verdi.

Pınar Aydınlar'a "yine ve yeniden" Kaypakkaya soruşturması!

H. Merkezi: 2010 Dersim Festivali sırasında Hozat'ta konser verdikleri ve İbrahim Kaypakkaya ile Ali Haydar türkülerini söylediği için **Pınar Aydınlar** ve **Grup Munzur** üyeleri **Özlem Gerçek** ve **Ercan Duman** hakkında "MKP Terör Örgütü Propagandası Yapmak" gerekçesi ile açılan davanın, Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi Cumhuriyet Savcısı **Şeref Gürkan** tarafından hazırlanan iddianamesi açıklandı.

İddianamede "delil" olarak konser sırasında çekilen görüntüler gösterilirken söylenen **Kırmızı Gül**, **Ali Haydar vb. türkülerini**, savcılık açısından **Pınar Aydınlar**'ın ve **Grup Munzur**'un "terör örgütü propagandası" yaptığını kanıtlaması için yeterli imiş! **Pınar Aydınlar** hakkında, **Kaypakkaya**'yı andığı için daha önceki süreçlerde de soruşturma açılmış ve hapis cezası verilmişti.

Savcılık devletin; yıllardır halkın komünist önder **İbrahim Kaypakkaya**'yı sahiplendiğini türkülerle dile getirmesinden "rahatsız" olduğunu bir kez daha gözler önüne sermiştir bu iddianame ile... Özellikle dava iddianamesinde yer alan şu ifade ile devlet, **Kaypakkaya** ve **Dersim**'e bakışını dile getirmiştir bir kez daha:

"Dava konusu eylemin gerçekleştiği yerin (**Tunceli**) bütün terör örgütlerinin faaliyetlerinin yoğun bir şekilde bulunduğu yer olması, simgesi anılan terör örgütünün halen faaliyetlerine devam eden bir silahlı terör örgütü olması, dinleyici kitle arasında genç yaştakilerin çok olması, terör örgütünün simge isminden övgüyle söz etmenin konserdekilerde örgüte katılma iradesini güçlendireceği göz önüne alındığında sanıkların eylemlerinin AİHS'nin koruduğu fikir özgürlüğü kapsamında değerlendirilmesi söz konusu değildir."

40. yıl pankartlarla selamlandı

Elimize e-posta yoluyla ulaşan habere göre **TKP/ML** militanları tarafından 24 Nisan vesilesiyle İstanbul'un çeşitli semtlerde pankartlar asıldı. **TKP/ML** militanları e-posta yoluyla gönderdikleri açıklamada **1 Mayıs Mahallesi**'nde 3001. Cadde üzerine, **Avclar** Ambarlı Kavşağı üst geçidine, **Esenyurt** Sonevler üst geçidine ve **Gazi Mahallesi**'nde Şair Abay Lisesi duvarına **TKP/ML**'nin kuruluşunu selamlayan pankartlar asıldığına yer veriliyor.

1 Mayıs Mahallesi'nde asılan pankartla ilgili olarak "Komünist ideolojinin ülkemiz toprakları üzerindeki temsilcisi **TKP/ML**'nin kuruluşunun 40. yılını kutluyoruz" şeklinde başlayan açıklama "24 Nisan günü partimizin kuruluş yıldönümünü selamlamak amacıyla İstanbul 1 Mayıs Mahallesi'nde akşam saatlerinde bir eylem gerçekleştirdik. **TKP/ML** militanları olarak 3001. Cadde üzerine 'Şan Olsun 40. Yılımıza!' yazılı **TKP/ML** imzalı bomba süsü verilmiş pankart

astık. Ve mücadele yılmızı havai fişekler ile kutladık. Akşam 20.00 sularında gerçekleşen eylemin ardından düşman hareketliliği 02.30'a kadar sürmüş, bomba imha ekipleri sinyal kesici eşliğinde bomba süsü verilmiş pankartı fünye ile patlatarak indirmiştir" şeklinde sona eriyor.

Esenyurt ve Avclar'da "Şan Olsun 40. Yılımıza" yazılı

ve **TKP/ML** imzalı, bomba süsü verilmiş pankartlar asılırken, **Gazi Mahallesi**'nde asılan ve yine bomba süsü verilen pankartta "40. Yılında öncümüz, önderimiz, partimiz **TKP/ML**" yazılı olduğu bildirildi.

Operasyonlara karşı gerillayı sahiplenmek...

Bahar aylarına gelinmesiyle birlikte devlet gerillaya dönük operasyonlarını artırmış bulunmaktadır. TSK ve Özel Harekât ekiplerinin işbirliği ile gerçekleştirilen operasyonlar devletin kanlı yüzünün en açık göstergelerindedir.

Bu kanlı harekât, gerillaya etkili darbeler vurulamadıkça daha da vahşi bir hale bürünmekte, uluslararası sözleşmelerce her koşulda kullanımı yasaklanmış kimyasal silahlar bile kullanılabilir. Roboski katliamıyla birlikte net bir şekilde görüldüğü gibi bu operasyonlar bölge halkını da hedef tahtasına koymaktadır. Gerillalara saldırılırken bir yandan yanlışlık(!) bölgede yaşayan köylüler katledilmektedir.

Bu operasyonları, devletin bu kanlı politikasını onaylamak mümkün değildir ve tekrar tekrar söylediğimiz gibi tepkisizlik onaylamanın bir başka yoludur. Operasyonlara Kürt ulusu her yıl tepki göstermektedir. Çünkü devletin vahşet kustuğu, etkisizleştirmeye çalıştığı gerillalar Kürt ulusunun evlatlarıdır.

Hükümetin terörist dediği, hakaretler savurduğu gerillalar Kürt ulusunun haklı ve meşru mücadelesinin sürdürücüleridir ve geniş bir kitle tarafından sahiplenilmektedir.

Bu sahiplenişin, askeri operasyon adı altında sürdürülen kanlı devlet politikasına karşı çıkışın önemli bir ayağı olarak canlı kalkan eylemleri gerçekleştirilmekte, halk sınıra yürümektedir. BDP milletvekili ve yöneticilerinin de dâhil olduğu bu eylemler operasyonların durması amacıyla, barış talebiyle gerçekleşmektedir.

Canlı kalkan eylemlerinin amacı herkesin malumudur. Ancak ne hikmetse her şeyi çok iyi bilen “başbakan” canlı kalkan eylemlerinin amacını çarpıtmaktadır. Başbakan her fırsatı Ulusal Hareket’e saldırmak, Kürt ulusuna yönelik kinini kusmak için değerlendirmektedir. Canlı kalkan eylemlerine yönelik açıklamasında da aynı tavrı görmek

mümkündür.

R. T. Erdoğan, AKP’nin Adana İl Kongresi’nde “Askerin önüne, polisin önüne dikiliyorlar, canlı kalkan oluyorlar. Sizin bu kadar cesaretiniz, vicdanınız, bu kadar arzunuz var da niçin terörün, teröristin önünde bunlar canlı kalkan olmuyorlar! O kalles in-tihar bombacılarının önünde neden canlı kalkan olmuyorsunuz?” diyerek bir kez daha Kürt ulusuna saldırmıştır.

Başbakanın bu sözleri 90 yıllık bir kinin ürünüdür ama aynı zamanda bir korkunun sonucudur. Devlet gerilladan, gerillanın bölge halkı tarafından sahiplenilmiş olmasından korkmaktadır. Haliyle egemenler ve onların günümüzdeki sözcüsü AKP hükümeti halkın yaşlısıyla genciyle gerillayı sahiplenişinden korkmakta ve bu sahiplenışı engellemek için elinden geleni ardına koymamaktadır.

Geçtiğimiz yıl gerçekleşen canlı kalkan eylemlerinde devlet tarafından katledilen Yıldırım Ayhan’ın hafızalarımızdan silinmesi mümkün değildir. O süreçte canlı kalkan eylemlerine devlet büyük bir tahammüslüğüün sonucu olarak azgınca saldırmış ama yine de yüzlerce insanın sınıra yürümesine engel olamamıştır. Yine aynı şekilde gerillaların katledilmesinden sonra cenazelerini almak için gerillaların şehit düştüğü alana giden halkı askerler engellemek istemiştir.

Yılmadan cenazesinin almaya giden insanların üzerine kurşun sıkılmış, kayalar fırlatılmıştır. Ancak bu kurşunlara ve kayalara rağmen cenazeler alınabilmiş, devlet bir türlü engel olamamıştır.

Geçtiğimiz yıl yaşanan bu olaylar, Kürt ulusunun gerillayı bu derece ısrarla sahiplenmesi bizim hafızamızda olduğu gibi devlet yetkililerinin de hafızasındadır. Bu hafızada olma durumunun yarattığı korku ve tahammüslükle Erdoğan canlı kalkan eylemlerine ve gerillaya saldırmaktadır.

Nasıl ki devletin hemen her yıl yaptığı sınır ötesi operasyonlar gerillayı durduramıyorsa devlet yetkililerinin bu hakaretleri, tehditlerinin de Kürt ulusunun gerillayı sahiplenmesini engellemesi, Kürt ulusunun direnişçi duruşunu yok etmesi mümkün değildir. Halk evlatlarını korumaya, operasyonlar son bulsun talebini dile getirmeye devam edecektir.

Aman TC’yi küçük düşürmeyelim!

Çoğu gazetecilerden oluşan 44 sanığın yer aldığı İstanbul 3. KCK iddianamesi kabul edildi, gazetecilerin evlerinde bulunan “deliller” arasında haberini yaptıkları iddianameler ile haberini yapmak için gittikleri eylemler var.

“KCK operasyonları” kapsamında 20 Aralık 2011’de yapılan operasyonla ilgili iddianame, İstanbul 15. Ağır Ceza Mahkemesi’nce kabul edildi. İlk duruşma, 10 Eylül’de Çağlayan’daki İstanbul Adalet Sarayı’nda gerçekleşecek. 800 sayfalık iddianamede, çoğu gazeteci 36’sı tutuklu 44 sanık yer alıyor. İddianamede, gazeteci sanıkların “KCK’nin basın komitesinden” olduğu iddia ediyor.

Deliller, ev aramasında bulunan kitaplar ile gazetecilerin haberini yapmak için gittikleri eylemlerden oluşuyor. Birçok sanığın, haberini yapmak için izledikleri eylemlere katıldıkları, “kalabalık içerisinde oldukları” ileri sürülüyor.

Mesela DİHA çalışan gazeteci **Çağdaş Kaplan**’ın Konya’nın Kandil kasabasının tabelası önünde fotoğraf çektiği, iddianamede şöyle açıklanıyor: “*Kandil kasabası ile Kandil dağı arasında keşfettiği isim benzerliğini fotoğrafa aktarmak suretiyle Kandil’le olan bağı bu şekilde ifşa ettiği görülmüş olup, şüphelinin örgütsel bakışını yansıtmaya açısından söz konusu tespit iddianameye konulmuştur.*”!!! Bak sen Savcı’daki şu keşfe! Yine DİHA’dan gazeteci Evrim Kepenek’in ev aramasında bulunan “Bir çift küpe, ayakkabı bağcıkları ve tokalar” da deliller arasında sayılıyor.

BirGün gazetesi ile Fırat Haber Ajansı’nda çalışan gazeteci Zeynep Kuray’ın, Çewlik’te sekiz gerillanın öldürülmesinde kimyasal silah kullanılıp kullanılmadığını araştırması da iddianamede geniş yer buluyor. Konuyla ilgili doktorlar ve uzmanlarla yaptığı görüşmeler ve bu görüşmelerin ardından yaptığı haber de delil olarak gösterildi.

İddianamede, gazeteciler için “*Türk Devletini sıkıntıya sokacak, kamuoyu önünde küçük düşürecek haberler peşinde koştuğu...*” yorumları yapılıyor ve iddianameye tamamen bu bakış açısı hakim!

Kadın gerillalar tabur vurdu

HPG Basın İrtibat Merkezi’nin (HPG-BİM) açıklamasına göre YJA Star gerillaları 10 Mayıs’ta Colemerg’in (Hakkari) Çelê (Çukurca) İlçesi’ne bağlı Sere Seve Topçu Taburu’na 3 koldan eylem gerçekleştirdi. HPG-BİM, kadın gerillaların gerçekleştirdiği eylemin sonuçlarına ilişkin, “düşmanın tespit edilebilen 3 askeri öldürülmüştür” dedi.

Açıklamada, 10 Mayıs günü üç saat boyunca Şeladize’ye bağlı Çiyaye Reş alanına Türk ordusu tarafından obüs ve havan toplarıyla saldırı düzenlendiği bildirildi.

Kaynak: ANF/BEHDİNAN

İstanbul: 2010 yılında İstanbul Kağıthane’de bir markete düzenlenen Molotoflu saldırıya katıldığı iddiasıyla 25 ay boyunca tutuklu tutulan ve geçtiğimiz günlerde serbest bırakılan Galatasaray Üniversitesi öğrencisi **Cihan Kırmızıgül** davası 11 Mayıs Çağlayan 14. Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemesi’nde görüldü. Daha önce Hrant

“Bez parçası puşi” ve Cihan için yürüyüş

Dink cinayeti davasına da bakan ve “örgüt yok” diyen bu mahkeme, “örgüt üyesi” olduğu ve eyleme katıldığı iddiasıyla Cihan’a 11 yıl 3 ay mahkumiyet kararı verdi!

Cihan için verilen bu mahkumiyet kararının ardından Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma İnişiyatifi ve Öğrencime Dokunma Kampanyası üyeleri 11 Mayıs akşamı için eylem çağrısı yaptılar. Binlerce insanı Taksim Meydanı’nda biraraya getiren eyleme Cihan’ın kendisi de ailesiyle birlikte katıldı.

Buradan yürüyüşle Galatasaray Lisesi’ne varan kitle oturma eylemi yaptı. Oturma eylemi sırasında basın açıklamasını **Mehmet Karlı** gerçekleştirdi.

Başından beri bu davanın “puşi davası” olduğunu söylemelerine rağmen, Meclis’ten bile buna itiraz edildiğini hatırlatan Karlı, davada çıkan kararla yanılmadıklarını belirterek, duruşma tutanağında “puşi” için kurulan cümleyi okudu: “*Puşi tabir edilen bez parçasının suçta kullanıldığı anlaşıldığından TCK 54 maddesi gereği MÜSADERE-SİNE karar verilmiştir!*”

Adalet için yürüdüklerini belirten Karlı, “*Onlar puşi suç delili diyor, biz puşi kimlik tir, puşi özgürlüktür diyoruz*” dedi. Ardından Milyonlar Adalet İstiyor İnişiyatifi adına bir konuşma yapan **Alp Altınörs**; “*Biz biliyoruz ki, bu ülkede adalet yok. Biz biliyoruz ki, Terörle Mücadele Kanunu var oldukça öğrenciler kampüste değil hücrede olacak. İşte bu yüzden TMK çöpe, öğrenciler kampüse diyoruz*” dedi.

KADIN SORUNUNDA “ANTI-REFORMİZM/FEMİNİZM” MASKELİ SOSYAL ŞOVENİZM -2-

Kızıl Bayrak'tan “reformist-liberal cereyana karşı mücadele!”

YDK'nın bu yılki tavrı ve kimi yerlerde Devrimci 8 Mart Platformu ile birlikte oluşu Kızıl Bayrak dergisinin 23 Mart 2012 tarihli 12. sayısında Z. İnanç tarafından “tutarsızlık”la eleştirilmiş. Z. İnanç, eğer Özgür Gelecek gazetesinde YDK tarafından merkezi olarak yapılan açıklamaları ve Göğün Yarısı köşesini tam olarak okusaydı, 8 Mart mitinglerine “erkekli-erkeksiz” tartışması üzerinden bakmadığımızı, bunun şekilsel bir tartışma olduğunu, erkeklerin katılmadığı 8 Martların “feminist” olarak yaftalanamayacağını, 2012 8 Mart'ına dair ise, alanlardaki YDK'lıların **somut koşullara göre** kararlarını vereceklerini ifade ettiğimizi görürdük. Bizler meseleye sınıfsal temelde bakıyoruz. Erkekli-erkeksiz tartışması ya da en kaba haliyle feminist suçlaması bizler açısından bir “anlam” ifade etmiyor! Feminizm en nihayetinde proleter çizgiden bir sapmayı ifade eder! Onun erkekli-erkeksiz olması ya da başka bir biçimde ifade edilmesi YDK açısından burjuva çizginin tezahürüdür. Dolayısıyla yok edilmek üzere kavranır. Ancak bu durum, YDK'nın somut koşulların somut tahlilinden hareketle, gündemlere müdahil olmasının önünde bir engel değildir. Merkezi tavrımızın bu şekilde ortaya konuşunun ardından ilk olarak İstanbul YDK, Devrimci 8 Mart Platformu'ndan ayrılma kararı almış, ardından Ankara ve İzmir YDK da alanlarında yaptıkları değerlendirmeler ve tartışmalar sonucu 8 Mart Kadın Platformu'nun eylemlerine katılmışlardır. Bu değerlendirmelere alanlarında bulunan Kadın Platformlarının özgün durumları, ağırlık merkezleri vs. de etkili olmuştur.

Ancak Kızıl Bayrak'ta yayımlanan ya-

zının tek sorunlu kısmı elbette bu değildi. Zira, Z. İnanç'ın, bu yazıda değer verdiğimiz kaygıları referans vermesi ve aynı zamanda ileri sürdüğümüz görüşleri değersizleştirme niyetine de sahip olması daha geniş bir yanıtı zorunlu kılmaktadır.

Polemik tarzı üzerine ahkam kesmeyi istemezdik; fakat eleştiri yapmanın eleştirdiği görüşleri öncelikle dikkate alması geliştirici olmak bakımından zorunludur demeye gereksinim duyuyoruz. Çünkü Z. İnanç, bizi yapmadığımız bir tartışmanın içine çekerek benimsemediğimiz bir tarafın öznesi yapmıştır, bunun sonucu olarak görüşlerimizi gerçek anlamda muhatap almayı (daha “politik bir üslupla” da olsa) Yürüyüş gibi umursamamıştır. Vereceğimiz yanıtın aynı zamanda Z. İnanç'ın **yakıştır-malarını** düzeltmeye odaklanması da bundan kaynaklanmıştır!

Daha başlarken Z. İnanç 2005 sonrası yaşanan ayrışmaya değiniyor. Söz konusu ayrışmanın devrimci tarz ile reformist tarz arasında olduğunu açıklayıp, bizim şimdiki tavrımızı da nihayet reformizmin etkisi olarak değerlendiriyor. Pek doğal görünen bu yorumun zaafi, geçen sürede yaşananları ve bizlerin görüşlerini, yaklaşımını, politikalarını hiçe saymasıdır. İşte bu nedenle Z. İnanç'ın görüşleri sorunludur.

Kızıl Bayrak'ın istediği nedir?

Kızıl Bayrak ya da Z. İnanç bizden kadın işçiye “senin düşmanın patronundur, erkek değildir” dememizi istiyor ve bu söylemi büyük bir marifet sayıyor! Bunu sınıf bakış açısının tezahürü olarak görüyor. Hayır, bu doğru değil! Kapitalizme karşı mücadele “aynı zamanda” işçi sınıfı içindeki erkek egemenliğinin, erkek egemen toplumsal sistemin eleştirisi ile birleşmek zorunda. Biz “kadınlar günü kutlamalarında” bize destek olan erkeklerin varlığından özel olarak mutlu olamayız, bununla yetinemeyiz veya bunu yaparak görevlerini yerine getirme mutluluğunu o “kahraman” erkeklere layık görmekten yana olamayız. Söylediğimiz şey erkeklerin **hangi sınıftan olursa olsun** yaşamlarımız üzerindeki hegemonyalarına karşı mücadele yürütmek zorunda olduğumuzdur.

2005 yılının devamında devrimci ve emekçi karakterli kadın hareketinde (devrimciler açısından ne talihsizlikler ki!) kayda değer bir gelişme olmadı. Kuşkusuz bunun nedeni “devrimci” ve “emekçi” oluşu değildir –ki ayrışmadaki bu vurguları bugün de tekrarlıyoruz, olumluyoruz- ama **bu vurguların öne çıkarılması kadın sorununu kavradığımız anlamına da gelmiyor**. Bahsedilen ayrışmanın yayıf tarafı kadın sorununu “temel” özelliğiyle tartışmaktan uzak olmasıydı.

H. Fırat'tan yapılan alıntı, kimi doğruları içermekle beraber eksik ve yetersizdir. O sözler kadın sorununda bir yön göstermiyor. Sadece devrim mücadelesine kadınların katılımını gerekli görüyor ve elbette liberal burjuva anlayışın yadsıdığı değerlerin devrim süreci açısından zorunluluğuna, reformizmin kadın sorununu yüzeyselleştiren tutumuna karşı bir tavır içeriyor. Bunlar devrimci ve emekçi karakterden uzak kadın hareketinin eleştirisi bakımından doğrudur. Ama aynı zamanda, gelişemeyen, kadına dair sorunlara yeterince yönelmeyen, kadın-erkek eşitsizliğine karşı mücadeleyi önemli derecede savsaklayan, hemen her düzeyde ve katmanda apaçık mevcut olan erkek egemenliğini sonuç olarak mazur gören “devrimci, emekçi, erkekli” kadın hareketinin sorunlarını anlamak açısından yetersizdir, eksiktir.

Reformizmde olmayı kolaylıkla tespit edebiliriz ve ediyoruz da! **Peki, kendimizde olmayanları görebiliyor muyuz?** Bahse konu ettiğimiz alıntı buna dair bir şey söylemiyor. 2005'den sonra, nihayet bugünlerde “keşfettiğimiz”, “daha doğrusu keşif için adımlar attığımız şey”, “kendimizde olmayanlara” yöneliktir. Yani “yeni” şeyler söyleme arayışındayız; bunu yaparken de geçmişteki doğruları reddetmemiz gerekmiyor, ama geçmişte olmayanları bulmamız gerekiyor. Ne yazık ki eleştiri yazınız, kendinizi bundan muaf tutma tavrınızı, öğrenmeme kibri ile somutlaştırıyor. Alaysı ifadeyle bezediğiniz eleştiri niyetli cümledeki yaklaşım ve belirlemeler aslında açıkça, çekincesizce ortaya koyduğumuz gerçekliğe bilinçli ya da bilinçsiz temas ediyor!

Bunu “kadına ait” baskılanmanın neden olduğu “geriden gelme”nin bizdeki biçimi/tezahürü olarak kabul edebilirsiniz. Kadın sorununu “geç keşfetmiş” olmak kadının mücadeleye yenik başlaması gibi bizi heyecanlandırıyor, “çocuklaştırıyor”, “tutarsız” hareketlere itiyor olabilir... Sadece şunu belirtmek zorunda hissediyoruz; geriden geliyor oluşumuzu saptayan/saptamamıza olanak veren mihenk taşı “devrimci hareket” değil; genel olarak burjuva dünya görüşü içinde kalan hareketlerin bu alandaki çalışmalarıdır. Kendimizi onlar karşısında başarısız sayıyoruz ve onları alt etmek zorunda olduğumuzu biliyoruz! Nihayetinde bu alanda da önemli oranda geride kaldığımız, “meydanı” her türden reformist re-

vizyonist tasfiyeciyi anlayışa bıraktığımız açık değil mi? Ve yine açık olan, bunları alt etmek zorunluluğunun var oluşudur.

Bize şunu öğretiyorsunuz: “Erkeği düşman belletip, erkeği alanın dışına atan, kurtuluş mücadelesinin dışına atan yaklaşım kötürümdür.” Burada “kurtuluş mücadelesi” dediğiniz nedir? İşçi sınıfının kurtuluşu değil mi? İyi ama sınıf bakış açısına sahip olup da sınıf mücadelesinin içinde yer alıp da erkeği bunun dışında gören/ilan eden kimdir? Böyle bir davranışın kötürümden öte akılsızlık, sahtekarlık veya tartışmaya değmez bir saçmalık olduğu kuşkusuz! Yok ama kadınların kurtuluşundan söz ediyorsak, meseleyi iki ayrı cins olarak kavramamak, kadınların kadın olmalarından dolayı “özel” sorunlarının var olduğundan hareketle özel politikalar tespit etmemek, erkek egemenliğine karşı mücadeleyi referans almamak, kadının kendi ayakları üzerinde dikilmesine tam olarak olanak tanımamak asıl kötürüm yaklaşım olacaktır/olmaktadır.

Kadın kendi iradesini ne derecede bağımsız sergilerse ve erkek ne derecede bu sergilemeye engel teşkil etmez ve hatta ve hatta müdahil olmazsa ilerleme o derecede fazla olur. Tarihsel tecrübeyle sabittir ki “kadın sorununu” çözmek adına erkeklerin müdahil olması, ön açıcı olmaktan ziyade, gelişimin önünde engel oluşturmuştur. Farklı kadın hareketleri ve çeşitli yerlerdeki birçok biçimli başarılı kadın faaliyetleri bu gerçeği net olarak gösteriyor. Emekçi Kadınlar Gününde erkeklerin olmaması kadınların öz gücünü daha açık, dolayısıyla öz güvenlerini daha belirgin kılacağı ve kaldığı için **tercih edilebilirdir**. Bunun bir “ilke” olarak kavranması ise yanlıştır. Kadın ve erkeğin birlik içinde olması ya da “iki cinsten birinin olmaması devrimi olanaksız kılar” tezi ilke olarak savunulabilir. Fakat “Emekçi Kadın Hareketi erkeksiz olamaz” demek sadece kafa karışıklığına delalet olabilir! Pek tabii ki emekçi kadın hareketi **erkeğe rağmen** gelişebilir ve gelişecektir.

Kadınlar, kadın hareketini yaratmaktadır

Z. İnanç işçi kadınların sınıfsal alanındaki mücadelelerini, onların cinsel baskıya karşı mücadelesine, açıktan olmasa da bir alternatif gibi kavıyor. Farklı süreçleri birbirinden ayırmadan birleştirmeyi savunuyor. O, sınıf mücadelesinin **doğal olarak** kadın sorununun çözümü için içerdiğini düşünerek tartışıyor. “Erkeği dışlamak, düşman bellemek” sınıf mücadelesine kesinlikle zarar vereceği için kaygısını ilan ediyor.

HEY Tekstil işçileri üzerinden sunduğu perspektif de bu kaygının başka biçimde dile gelişi. Fakat bu kaygı özgülmümüzde yersizdir. HEY Tekstil işçilerinin mücadelesi bir sınıf mücadelesidir. Bu mücadele içinde veya yanında yer almak sınıf bakış açısı gerektirir. Burada direniş patronlara karşıdır ve işçilerin birliğinden bahsedilmelidir.

Hiç şüphe yok ki bu tür direnişler tüm katılımcıları geliştirir ve kadın işçiler de daha güçlü bir düzeye elbette gelirler. Fakat devrimci bir kadın hareketi yaratmak, kadın-erkek eşitsizliğine karşı bilinçlenmek bundan başka bir süreç ister! Örneğin kadınlar bu direnişler içerisinde “kadın komiteleri/kadın birlikleri” oluşturup, yaşamın her alanındaki erkek egemenliğine karşı da bilinçlenme faaliyeti yürütürlerse Z. İnanç’ın “onunla da ilgilenilir” diyerek bahsettiği görevi yerine getirmiş olabilirler... Ancak böylesi “başka” çalışmalarla kadınları kendilerindeki erkek egemen sisteme bağımlılığın/bağlılığın üzerine yürümüş olurlar. Kadınların kadın sorunu özgülünde öğrenecekleri şey, işçi erkeklerle beraber sınıf mücadelesi içinde olmaktan çok erkek egemenliği karşısında bir kadın hareketi yaratmak zorunda olmalarıdır. Biz bunun, tabii ki sınıf hareketinin yerine veya önceline yerleştirilmesinden bahsetmiyoruz, ama bunun **aynı zamanda** gerekli ve mümkün olduğunu savunuyoruz.

Kadın sorununun kadının cinsel kimliğine dönük saldırılara indirgendiği suçlaması da yersiz ve yetersiz bir suçlamadır. Kadın sorununun cinsler arası ayrımcılığa ve bu ayrımcılığın neticesinde her toplumsal düzende farklılaşmakla beraber erkek cinsinin ayrıcalıklarına dayandığına kuşku olmasa gerek. Bize getirilen suçlama meseleyi “salt cinsler arası bir eşitsizlik olarak görmek” biçiminde; ama biz “salt” bundan bahsetmiyoruz, bundan da bahsediyoruz! Bizde bir sıkıntı yok! Oysa “sermayenin sömürü çarkında kadının öğütülmeye, yok sayılmaya çalışıldığının üzerinden atlamadan” deyip hemen ardından sermayenin sömürdüğüünün “cinsine” bakmadığını söylemek, hele hele de erkek egemenliğine (sanki ağzımızdan kaçsa devrimciliğimizden bir şeyler eksilecek gibi) hiç dokunmamak, tam da kadın sorununun şah damarını atlamak değilse nedir?

Patron Aynurlarla işçi Aynurların yaşamları ve düşlerinin farklı olduğundan bahsediyorsunuz. Evet farklılıktan da öte taban tabana zıttır. Bunda bir sorun yok! İyi ama işçi Aynurlarla işçi Mehmetlerin yaşam ve düşleri arasındaki farkı gör-

mezden gelip, bir parantezde nasıl eşitleyebiliyorsunuz? Meselenin düğüm noktası bizce budur: Ya kadın sorunundan bahsetmeyeceksiniz, ya da bu sorunu tam da dediğiniz gibi sınıfsal temelde ama her yönüyle tartışacaksınız. Biz bunu yapıyoruz (ya da yapma gayretindeyiz.) Çünkü kapitalizm bu eşitsizliği veya “kimliğe” dönük saldırıları sürekli üreten ve ona yaslanan bir sistemdir. Özel mülkiyetin varlığı siyasal egemenliğin sürekliliğidir ve erkek egemen sistemle iç içedir.

Eleştiri açık olmalıdır!

Z. İnanç gerçek gerekçelerimizi gizleme ya da “itiraf edememe” halimizden söz ediyor. Sanırsız biz bunu, sunduğumuz gerekçeleri tartışmama, görmezden gelme olarak tanımlamış, yanıtlamış gibi davranırsak onun polemik tarzından farklı bir şey yapmış olmayız!

Z. İnanç, gerekçemizi “çarpıtma” olarak değerlendirmiş! Gerekçemizi oluşturduğumuz süreç yayınlarımızı takip edenler için bir sır olmasa gerek. Kadın sorununa dair çalışmalarımızın yetmezliklerine, yetersizliklerine epeydir dikkat çekiyoruz, hatta kimi hatalı değerlendirmelerin eleştirisini de yaparak ilerliyoruz. Bu eleştiriler, temelde cinsiyetçilik sorununu küçümsemeye yöneliktir, sınıf mücadelesinin

nedeni olan genel olarak ka-

Kadınların kadın sorunu özgülünde öğrenecekleri şey, işçi erkeklerle beraber sınıf mücadelesi içinde olmaktan çok erkek egemenliği karşısında bir kadın hareketi yaratmak zorunda olmalarıdır. Biz bunun, tabii ki sınıf hareketinin yerine veya önceline yerleştirilmesinden bahsetmiyoruz, ama bunun **aynı zamanda** gerekli ve mümkün olduğunu savunuyoruz.

pitalizmi ve onun bağlaşıklarının cins ayrımcılığını da sürekli üretilip, hemen her sınıf-katman ve düzlemde erkek egemenliğini koruyup geliştirdiğini yeterince önemsememeye yöneliktir.

Devrimci 8 Mart Platformunun bundan mustarip olduğunu açıkladık, bunda ısrar ediyoruz.

Z. İnanç ise bunun bir çarpıtma olduğunu iddia ediyor! Nasıl ve neden? Platformun kadın hareketine katkılarını incelemeye kalksak neyle karşılaşırız? Platformdaki tartışma düzeyimiz (ki Yürüyüş’e yanıt kısmında örneklerini vermiştik) nedir? 8 Mart gününe odaklı platformun bu özel güne yönelik çalışmaları yıldan yıla nasıl bir seyir izliyor? Erkeklerin hala baskın olduğu bir 8 Mart etkinliğinin (ANF’deki “Bıyıklı 8 Mart” “aşağılamasına” da en az “8 Mart Cümbüşü” başlığı kadar karşı durduğumuzu belirtelim) devrimci ve emekçi karakterinden söz etmek ne derecede günün özüyle örtüşüyor? Gerekçemizin bu soruların yanıtlarıyla somutlaşacağı ve eleştirilebileceği açıktır. Bu sorulara yanıtlarımızın “çarpıtma” olduğunu Z. İnanç hangi verilerle açıklıyor? Hiçbir veriyle! Tıpkı Yürüyüş gibi... Ama yoruma gelince hastalığı almımıza yerleştiriyor!

Z. İnanç’ın meseleyi fazlasıyla reformizm engelli olarak, ona karşıtlığı kendi yorumlarına zincir vuracak denli baskın irdelediğini düşünmekten kendimizi alamıyoruz. Reformizm bir hastalık ise (ki elbette öyledir), ondan korunmaya dönük alınmış **kişiyi/yapıyı hareket-siz kılacak kadar** aşırı önlemlerin de bir hastalık ürünü olduğu söylenebilir, değil mi?

Ama reformizmle “mücadele” iddiasında da “ters giden” tek şey bu değil. Zira arkadaşların (tıpkı Yürüyüş’ün yapmaya çalıştığı ama çok da başaramadığı bir şekilde) tavrımıza “şaşırmadıklarını” ifade ederken kullandıkları argümanlar özellikle dikkat çekicidir ve sosyal şovenizmle malul duruşlarına işaret etmektedir. “Bir dönemdir reformist bloğa yedeklenen, son seçimlerde reformist bloğun adaylarını destekleyen, barış ve reform projesi olan HDK’nın yerel örgütlülükleri içinde yer almaya başlayan Partizan’ın yöneliminin doğal ve mantıklı bir sonucu” olduğunu söyleyen Kızıl Bayrak’ı Partizan’ın

“reformist bloğa” yedeklenme iddiasını kanıtlamaya davet etmek herhalde en doğal hakkımız olmalı.

Kızıl Bayrak’ın Partizan’ın “reformist bloğa” yedeklendiğine dair kanıtı, YDK’nın

Devrimci 8 Mart Platformu’ndan ayrılıp 8 Mart Kadın Platformunda devrimci tavrını sürdürmesi midir? Ya da bir başka ifadeyle reformistliğin karşılığı 8 Mart’ı “erkekli” “kutlamak mıdır?” Örneğin Kızıl Bayrak çevresi bu nedenle devrimci midir? Arkadaşlarımız kusura bakmasınlar, biz bu ülke topraklarında devrimciliği-reformistliği buradan değerlendirmiyoruz. Ama bütün faaliyetleri neredeyse “illegal reformizmin” alamet-i farikası olan bu çevrenin, Partizan’ı reformist olarak tanımlayabilmiş olması gerçekten takdire şayandır ve bir yeteneğe işaret eder.

Bunun biraz zor olduğunu kabul ediyoruz; ancak meseleyi sosyal-şovenizm boyutuna taşıyarak 8 Mart’taki tavrımızı buraya bağladığımızda direkt bu sorumluluğu da yüklenmiş olmuyor musunuz?

Kızıl Bayrak’ın derdi başka!

Partizan, son seçimlerde (iddia ettiğiniz gibi “reformist bloğun” değil) BDP’nin adaylarını desteklediğini açıkladığı yazıda tüm gerekçe ve argümanlarını ortaya koymuştur. Hakeza HDK’nın içinde yer alma biçim ve tavrına ilişkin de kamuoyuna geniş bir açıklamada bulunmuştur...

Kızıl Bayrak, YDK’yı kadın sorununa dair yaklaşımından eleştireceğine, erkek egemen bir zihniyetle, “bel altı vurmaya” tercih ediyor! Onun derdi YDK’nın ya da Partizan’ın kadın sorununa dair politikaları değil! Onun derdi, asıl olarak Partizan’ın Kürt ulusal sorununa dair yaklaşımı ve somut pratik tutumudur. Ki bu tutum sadece Kızıl Bayrak’a özgü değil. Bizce Kızıl Bayrak, örneğin Yürüyüş dergisi ile bu noktada nasıl aynı çizgiye düştüğünü sorgulamalıdır. Belki bu durum Kızıl Bayrak’ı kendisine getirir! Ama sanmıyoruz çünkü Kızıl Bayrak’ı da Yürüyüş’le birleştiren husus, her ikisinin de sosyal şovenizmden malul olmalarıdır. Gerek Kızıl Bayrak ve gerekse de Yürüyüş, Partizan’ın Kürt ulusal sorunu karşısındaki politik tutumundan rahatsızdırlar. Onlar Türk-Kürt uluslarından ve çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasına, halka karşı “en komünist”, “en devrimci” görevlerini yerine getirmekle meşgul oldukları için, Partizan’ın Kürt ulusunun demokratik taleplerini sahiplenmesinden rahatsız oluyorlar! Doğrudan bunu eleştirmeleri onların sosyal şoven yüzlerini açık edeceğinden, Partizan’ın HDK’ye dair politik yönelimine dair bir şeyler geveliyorlar. Açık ki, hem Yürüyüş’ün hem de Kızıl Bayrak’ın YDK’ya “eleştirileri” onların sosyal şovenizmini anti-reformizm ve feminizm eleştirileriyle gizlemeye çalışmakla maluldür. Onlar bilinen bir deyim hayata geçiriyor: “En iyi savunma, saldırıdır” diyorlar.

Yeni Demokrat Kadın

“LGBT mülteciler Türkiye’de sağlık hakkına erişemiyor”

7. Homofobi Karşıtı Buluşma kapsamında Uluslararası Af Örgütü (UAÖ) ve Kaos GL işbirliğiyle düzenlenen “Türkiye’deki LGBT Mültecilerin Maruz Kaldıkları Ayrımcılık ve Şiddet ile Sağlık Hakkına Erişim Konusunda Karşılaştıkları Zorluklar Çalıştayı” 10 Mayıs günü Ankara’da Aylak Yaşam Kültür Evi’nde gerçekleştirildi. Çalıştayda, LGBT sığınmacı ve mültecilerin Türkiye’de karşılaştıkları sağlık hakkına erişim problemleri konuşuldu.

Çalıştayda konuşan sivil toplum kuruluşu üyeleri tarafından, LGBT sığınmacı ve mültecilerin hastanelerde tedavi görmekte ve ilaca erişimlerinde büyük sıkıntıların yaşandığını, birçok göçmenin ilaca erişimdeki sıkıntıları nedeniyle hayatını kaybettiği vurgulandı.

Pozitif Yaşam Derneği Genel Başkanı **Nejat Ünlü**, savunuculuk faaliyetleriyle meşgul olması gereken hak örgütlerinin zamanlarının büyük çoğunluğunu, kamu yapması gereken fakat yapmadığı işlere ayırdığını ifade etti.

Çalıştayda, LGBT mültecilerin ayrımcılık üstüne ayrımcılıkla karşılaştıkları, yaşadıkları birçok ilde, gördükleri psikolojik, cinsel ve fiziki şiddet yüzünden sokağa çıkamaz duruma geldikleri ifade edilirken, hastaneye giden bir mültecinin hastane personeliyle iletişim kurmakta güçlük çektiği, dil problemi nedeniyle pek çok kez sağlık hakkına erişiminin de sıkıntı yaşadığı belirtildi.

Tüm bunlarla beraber HIV+ taşıyan hastaların muayene ve tedavi aşamalarında yaşadıkları sıkıntıların çok daha fazla olduğu, pek çok doktorun HIV+ taşıyan hastaya yaklaşımdan imtina ettiği hatırlatıldı.

Çalıştay’da, 03 Mayıs 2012’de Bakanlar Kurulu imzasıyla meclise sunulan *Yabancılar ve Uluslararası Koruma Kanun Taslağı* hakkında görüşlerden de bahsedildi. Tasarıda, taslağın ilk halindeki “cinsel eğilim” ibaresinin ve “ayrımcılık yasağı” maddesinin kaldırılmış olmasına vurgu yapılırken, taslağın muğlak olduğu ifade edildi.

Kamu güvenliği, kamu sağlığı gibi net olmayan ifadelerle yer verilen tasarıda ayrıca pek çok önemli konunun ikincil mevzuata bırakılmasının, yapılması planlananların uygulamayla netleşeceği belirtildi.

Çalıştay’a katılan sivil toplum örgütü üyeleri ileriki bir tarihte kanun tasarısı hakkında görüş bildirecekler. Bunun yanı sıra 20 Haziran Mülteciler Günü için birkaç şehirde eş zamanlı etkinliklerin yapılması için çalışmalarına başlanacak.

“Cennet” mi kadının ayağı altında, kadın mı “erkeğin”?

Valiliklerin, kolluk kuvvetlerinden aldıkları bilgilere dayanarak oluşturdukları ve sonrasında TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu (!) bünyesindeki “kadına ve aile bireylerine yönelik şiddete ilişkin alt komisyon” a gönderdikleri 2008-2011 şiddet haritası açıklandı.

Bu rapora göre kadına yönelik şiddetin en çok uygulandığı ve kolluk kuvvetlerine en çok yansdığı yer binde 33 ile **Bilecik** olurken; en az olduğu yer binde 0.1 ile **Elâh** (Batman) oldu.

olduğu mücadele olduğunun altını çizmeliyiz.

Ancak bu oranlardaki düşüşün, gerek bölge halkının/ve tabii ki de Kürt kadının kolluk kuvvetine güvensizlik ve yine bölgedeki devlet kurumlarının kadına yönelik şiddeti önlemek gibi bir kaygıyı, Kürt kimlik mücadelesine karşı bilinçli olarak taşımamasını da eklemek gerekir.

Ve bir “Anneler Günü” daha geldi çatlı!

Mayıs ayının ikinci Pazarı yaklaşırken, yine ve yeniden tüm sokaklar bizlere “annelerimizin ne kadar kıymetli” varlıklar olduğunu hatırlatan reklam panoları ile doldu. Yine tüm TV kanalları “annemize ütü mü yoksa çamaşır makinesi mi alsak sorunu”ndan bizi kurtarmak için sıraya giren “markaların” reklamlarından geçilmez hale geldi. “Annenizi bir gün

değil, her gün hatırlayın” ile başlayan laf salatası ile yine başımızı şişirdiler.

“Anneler Günü” gelip geçerken, kadınlar yine “cennetin ayakları altında olduğu” “kutsal” varlık olarak ilan edildi! “Cennet anaların ayakları altında” mıdır? Bunu bilemeyiz ama kadının (büyük bir kısmı “ana” olan kadınların) erkeğin “ayakları altında” olduğunu söylediğimizde bir gerçeğe dokunmuş oluruz. Her ne kadar gündemden düşürülmeye çalışılsa da kadına yönelik şiddet hala sürüyor ve kadınlar katledilmeye devam ediliyor.

Diğer illerin oranlarına da şöyle bir göz attığımızda verilen oranların kendisi bile yüksekken, bu oranların kolluk kuvvetlerine ve oradan da Valiliğe yansıyan olaylara göre belirlendiğini hatırlarsak; gerçek şiddet oranlarının çok daha yüksek olduğunu söylemek gerekir.

Bu oranlarda olumluluk olarak değerlendirilmesi gereken konulardan birinin T. Kürdistanı’nda kadına şiddette yaşanan azalış olduğunu söyleyebiliriz. Bu olumluluğun kaynağının da hiç kuşku yok ki bölgede Kürt kadının vermiş

Homofobi ve transfobi karşıtları Ankara’da

Kaos GL’nin bu yıl 5.’sini düzenlediği “**Homofobi ve Transfobi Karşıtı Yürüyüş**” 20 Mayıs Pazar günü Ankara’da gerçekleşecek. Kurtuluş, Kıbrıs Caddesi Kavşağı’ndan saat 13:00’te başlayacak yürüyüş, Sakarya Meydanı’nda yapılacak basın açıklaması ile sona erecek. “**Heteroseksizme Teslim Olmayacağız! Ya Eşitlik Ya da Hiç!**”

şiarıyla yapılacak yürüyüşe tüm homofobi ve transfobi karşıtları ile LGBT bireyler katılıyor.

Kaos GL Derneği, yürüyüş için homofobi, transfobi ve nefret karşıtlarına çağrıda bulundu: Lezbiyen, Gey, Biseksüel ve Trans (LGBT) bireyleri yargılamak ve aşağılamakla bütün LGBT’leri bir yalan perdesinin ardına hapseden, okullarında zorunlu heteroseksüelliğe tabi tutarak hayatı zehir eden, büyük kentlerde katleden heteroseksist sistemin ikiyüzlü ahlakına karşı yürüyoruz...

Bütün etnik, kültürel ve cinsel farklılıkları yok ederek hepimizi birbirimize benzetmeye ve dolayısıyla bizi öldürmeye çalışan heteroseksist sömürgeci sisteme karşı mücadele için yürüyoruz... Heteroseksist sistemin LGBT’lere yönelik ilan edilmemiş savaşına karşı yürüyoruz... Birlikte güçlenmek ve özgürleşmek için gelin hep beraber yürüyelim! Eşcinsellerin Kurtuluşu Heteroseksüelleri de Özgürleştirecektir! Gökkuşağı bayrağının altında herkese yer var!

Anneler Günü sürprizi

7 Mayıs'a kadar mutfağın özel kategorisinden yapacağınız her 10,00₺'lik alışverişinizde çekiliş kuponu hediye! Çekilişe katılın, hediye kazanın, annenize sürpriz yapın!

Şimdi böylesi bir gerçeklik varken ve bu yakıcı gerçekliğin nedenlerinden biri de erkek egemen sistemin kadına yüklediği “annelik kuralları” iken ne edelim “Anneler Günü”nü?

Ayağımız altında “cennet” olsun dileyse çektiğimiz bunca cefa, alın o “cennet” sizin olsun! Bizim insanca yaşama hakkımızdan uzak durun! Başka ihsan istemez!

Medyalar ölmesin...

Elazığ’ın Karakoçan ilçesinde geçtiğimiz haftalarda bir kadın cinayeti daha işlendi. **Medya Oral** isimli genç kadının nişanlısından ayrılmak istemesi üzerine, nişanlı olduğu Mehmet Akif Yıldırım genç kadını başına ateş ederek öldürdü.

Olayın üzerine kadınlar Karakoçan’da bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Elazığ’da bulunan kurumların düzenlediği basın açıklamasına Dersim’de bulunan birçok kadın kurumu ve **YDK** olarak biz de destek verdik.

6 Mayıs günü Karakoçan ilçesinde gidilerek aileye başsağlığı diledi. Daha sonra evin önünde toplanan kitle öldürülen Medya’nın fotoğrafı olan pankartın arkasına geçerek “**Erkek vuruyor devlet koruyor**”, “Jin jyan azadi”, “**Medyalar ölmesin**” sloganları eşliğinde saat kulesinin önüne yürüdü.

Basın açıklamasında “**Başka Medyalar, Güldünyalar kurban edilmesin**” denilerek, toplumun her alanında kadınların direnerek mücadele edeceklerinin vurgusu yapıldı. Basın açıklaması sloganlar eşliğinde sona erdirildi. Ardından Medya’nın mezarı ziyaret edilerek karanfil bırakıldı. (**Dersim YDK**)

Çocuk yaşta evlilikler özendiriliyor!

Bireyin medeni halinin eğitim hakkını engellememesi gerektiği düşüncesiyle taslağı savunanların gözden kaçırdığı nokta evli olanların zaten başvuruda bu haktan yararlanamaması.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın yeni Orta Öğretim Kurumları Yönetmelik Taslağı'ndaki değişikliklerle eğitim sistemi tepetaklak ediliyor. Yap-boz tahtasına dönen eğitim sistemi 1999'dan bu yana, son on üç yılda on kez değişikliğe uğramıştır. Eğitimi daha fazla niteliksizleştirilen tüm bu uygulamalar anti-bilimsel, ezberci ve paralı eğitim sistemini daha fazla dayatır olmuş, bu en çok da halk gençliğini etkilemiştir.

Basında 4+4+4 eğitim sistemi olarak adını sıkça duyduğumuz, iktidarın canhıraş bir şekilde kavga dövüş savunduğu bu sistemde değişikliklerden biri de lise-lerde evliliğin önünü açması. Mevcut yönetmelikteki "Evli olanların kayıtları yapılmaz. Öğrenci iken evlenenlerin kayıtları silinerek okulla ilişkisi kesilir" düzenlemesi değiştirilerek ikinci cümle kaldırılıyor. Evli olanların kayıtları yine yapılmayacak, ancak öğrenci-

likleri sırasında evlenenlerin okulla ilişkisi kesilmeyecek. Bu değişikliğin kız çocuklarının okuma oranını düşüreceğini, erken yaşta evliliklerin artacağını öngörmek hiç de temelsiz olmaz.

Bireyin medeni halinin eğitim hakkını engellememesi gerektiği düşüncesiyle taslağı savunanların gözden kaçırdığı nokta evli olanların zaten başvuruda bu haktan yararlanamaması. Yasa zaten bu ayrımcılığı tamamen engellemiyor. Böyle bir derdi de yok.

Asıl sorun lise sıralarında iken 15-18 yaş aralığında bulunan hatta daha küçük yaşlarda evlenen çocukların evliliğini yasal anlamda destekliyor olması. Küçük yaşta evliliklerin yasalarla engellenmesi, cezai önlemler alınması gerekirken evliliğe özendirilmesinde erkek egemen muhafazakar iktidarın etkisini de göz ardı etmemek gerek.

Ailenin kutsandığı, bireyin haklarının hiçe sayıldığı uygulamalar

hızla yasalaşmakta. Yeni uygulamayla yine kız çocukları mağdur edilecek. Okur yazar oranı oldukça düşük olan, ilk gözden çıkarılanlar olarak eğitimde cinsiyetçi ayrımın en koyusunu yaşayan kız çocukları "nasıl olsa evlenince de okula devam edersin" bahanesiyle okuldan daha fazla koparılacaktır. Toplumsal cinsiyetçi iş bölümünün egemenlerin tüm kurumlarınca desteklendiği hatta pekiştirildiği düşünülürse çocuk yaşta evlendirilen kadınların evin idaresi (yemek yapımı, temizlik vs.), kocanın konforu gibi işlerin yanı sıra nasıl başarılı bir öğrenci olabileceğini doğrusu merak ediyoruz. Bu kadınların okula devamlılığının olacağını düşünmek bile fazlasıyla hayalcilik olur.

Bu kadınlar liseyi sözde zorunluluk gereği bitirse bile toplumsal baskı, eşinin izin vermemesi, çocuğu olursa öncelikli görevinin annelik olduğu gerekçesiyle üniversite eğitimi alamayacak. Bunun sonucu da iktisadi olarak eşine bağımlı olacaklar. İşsiz kalacaklar, daha fazla şiddet görececek, daha fazla öldürülecekler.

İşte erkek egemen devletin sonucunu düşünmeyerek, önemsemeyerek hatta bile bile aile kurumuna bağlılık adına yasalaştırdığı tam da budur. Çocuk yaşta evliliklere göz yummak, kadınları eğitimsizleştirip, niteliksizleştirerek iktisadi hayattan koparmak.

AÜ'de boykot kazandı

Anadolu Üniversitesi'nde 9 Nisan'da MMF'de, 18 Nisan'da İBF'de, 24 Nisan'da da Edebiyat Fakültesi ve Konservatuar'da başlayan kantin boykotları, 3 kantinde son aşamasına girdi. İBF, MMF, Edebiyat Fakültesi, Eğitim ve Sivil Havacılık Yüksek Okulu kantinlerinin ortak işletmecisi Ayhan Koyunoğlu fiyatlarda indirim yapmaya ikna edilirken, henüz boykot çalışmaları başlamayan Eğitim ve Sivil Havacılık kantinlerinde de aynı indirimler yapılacak.

Kantinde 65 kuruşa satılan çayın Rektörlükte 15 kuruşa satılması ve sağlıklı ortamda kaliteli beslenme için başlayan boykot, yapılan görüşmeler sonucu kazanımla sona erdi. Ancak boykotun tam anlamıyla bitmesi için 1 haftalık denetim sürecine girildi. Bu süre zarfında öğrenciler uygulanan fiyat çizelgesinin uygunluğu ve hizmet kalitesindeki değişimi kontrol ederek boykotu değerlendirecek.

Boykotla birlikte kantinde 65 kuruş olan çay 50 kuruşa, 2 lira olan tost 1,5 liraya, 75 kuruş olan unlu mamuller 50 kuruşa, 50 kuruş olan su 40 kuruşa, ekmek arası ürünler de 3,5 liradan 2 lira 25 kuruşa düştü. Diğer tüm ürünlerde de yüzde 15 ile yüzde 40 arası indirim yapıldı. Boykotla birlikte tavla öğrencilere ücretsiz olarak verilirken, reklam panoları da öğrencilerin denetiminde olacak. (Eskişehir YDG)

Eskişehir'de formasyon hakkı için eylem

3 Mayıs Perşembe günü Osmangazi ve Anadolu Üniversitelerinden gelen Fen Edebiyat öğrencileri ellerinden alınan "Pedagojik Formasyon hakkı" için eylem yaptı. Yunus Emre Kampüsü giriş kapısı önünde "Diplomalı işsiz olmayacağız" pankartı açılırken, öğrenciler rektörlüğün önüne kadar bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Yapılan açıklamalardan sonra taleplerin rektörlüğe iletilmesi için öğrenciler temsilci gönderirken dışarıda da oturma eylemi yapıldı. Devlet tiyatrolarının kapatılması gündemdeyken Anadolu Üniversitesi tiyatro sahnesini aratmayacak görüntülere şahit oldu. YÖK Kurulu'nun toplandığı bilgisini alan öğrenciler söz hakkını kullanmak için genel sekreterlikle görüşürken aldıkları cevap "YÖK Kurulu toplanmış olabilir de olmayabilir de!" şeklinde olup, genel sekreterliğin bu konu hakkında bilgisinin olamayacağını bildirdi.

Temsilciler görüşmeyi aktardıktan sonra yemekhaneye doğru sloganlarla yürüyüşe geçerken rektör Davut Aydın ile karşılaştılar. Geçtiğimiz yıllarda "eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim için" mücadele eden öğrencilerinin afişlerini yırtıp soruşturma açan Davut Aydın kitleyi uzaktan alkışlamak zorunda kaldı. Davut Aydın'ın açıklama yapmak için davet edilmesine rağmen arkasını dönüp uzaklaşmasının ardından "Rektör istifa" sloganlarıyla yuhalandı. (Eskişehir YDG)

Mersin'de faşist saldırıya tepki

Mersin: Mersin Üniversitesi'nde 3 Mayıs günü, "Türkçülük Günü"nü bahane eden faşistlerin polis-rektörlük işbirliği ile üniversitelilere saldırması ve 3 öğrencinin darp edilerek gözaltına alınması Mersin Üniversitesi'nde protesto edildi. 4 Mayıs günü Fen Edebiyat Fakültesi önünde toplanan üniversiteliler, yerleşkenin giriş kapısında Emek ve Demokrasi Güçleri ile birlikte ortak bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Burada konuşan Eğitim-Sen Mersin Şube Başkanı **Remzi Çiftçi**, Mersin Üniversitesi'nin her Mayıs ayında bu tip olaylara sahne olduğunu ifade ederek, Mersin Üniversitesi yönetiminin yaşananlara çanak tuttuğunu belirtti. Ardından öğrenciler adına açıklama yapan **Duygu Kıskaç** ise, 3 Mayıs tarihinde üniversiteden olmayan kişilerin hiçbir şekilde kontrol edilmeden yerleşke içerisine girmelerine izin verildiğine dikkat çekti.

İÜ'de "Halkların Kardeşliği Sergisi"ne saldırı

İstanbul Üniversitesi'nde Türk Ocağı ve İstanbul Üniversitesi'nin ortaklaşa düzenlediği "Bir Düşünce Hareketinin 100. Yılı; Türk Ocakları" sempozyumuna karşı Fen Edebiyat Fakültesi'nde Roboski'de katledilen 34 Kürt köylüsünü temsilen açılan mezarlığa, okula giren çevik kuvvet saldırı yaptı. Serginin açılmasından bir süre sonra sergiye gelen bir sivil faşistin provokasyon yaratma girişimiyle başlayan gerginliğin ardından okula giren çevik kuvvet, serginin ve aralarında YDG okurlarının da bulunduğu öğrencilerin etrafına barikat ördü. Serginin çevresindeki tüm öğrencilere copla saldırı yapan polis; 4 kişinin yaralanmasına sebep olurken, 6

öğrenciyi de gözaltına aldı.

Polis saldırısını okulda yaptığımız bir açıklama ile protesto ettik. Eylemde yapılan açıklamada "Üniversitelerin bilim yuvaları olması gerekirken; burada sıkça gerçekleşen polis saldırısı gösteriyor ki ırkçılık, şovenizm devlet eliyle korunuyor. Bizler devrimci, demokrat, yurtsever güçler olarak bu durumu kabul etmiyoruz. Üniversitemiz ırkçılığın, şovenizmin ürettiği yer olmayacaktır" denildi. (İstanbul Üniversitesi YDG)

Emperyalizmin Suriye'deki Güncel Politikası: Rejimi İstikrarsızlaştır; Halk Hareketini Kontrol Et!

Başkent Şam'da 10 Mayıs'ta gerçekleştirilen bombalı saldırılar Suriye'de suların durulmayacağı bir kez daha gösterdi. Bomba yüklü araçlarla gerçekleştirilen saldırıların sonucunda 50'yi aşkın can kaybı ve 400'e yakın yaralanmanın meydana geldiği belirtiliyor. BM'nin "Annan Planı" olarak sunduğu ve "tarafalara" karşılıklı olarak ateşkes çağrısının yapıldığı günden bugüne Suriye'de çatışma ve bombalama haberleri eksik olmadı.

Annan Planı'nın uygulanma şansının olmadığı herkes tarafından biliniyordu. Lakin BM nezdinde ABD ve Avrupa emperyalizmi böyle bir adımı gerekli görmüşlerdi. Esad rejimine protokol gereği de olsa bir şans tanınmış olacak, daha sonra ise "şiddeti durdurmaya Esad" a karşı farklı planların zemini güçlendirilecekti. Esad iktidarının Annan Planı'na yeşil ışık yakmasıyla bu manevrayı kendi lehine sonuçlandırmak isteyen sadece sözkonusu emperyalistler olmadığı anlaşıldı. Sonrası ise malum... İnişiyatifi ele almak amacıyla gerçekleştirilen çatışmalar, bombalamalar ve bilgi dezenformasyonu...

Suriye'de yaşananlar üzerine çokça yazılıp çizildi. Genel kanı yakın gelecekte örneğin Libya'da olduğu gibi bir emperyalist müdahalenin gerçekleşmeyeceği fakat bunun yerine sınırlı bir işgal anlamına gelen "tampon bölge" planının uygulanabileceği şeklindeydi. Yine bu plana bağlı olarak ya da daha farklı bir biçimde Esad iktidarının zamanla istikrarsızlaştırılarak dış müdahalenin zemininin yaratılabileceği en çok üzerinde durulan konular oldu. Suriye'de bugün yaşananlar her iki durum açısından da yeterince manidar bir gerçeklik arz ediyor. ABD ve Avrupa emperyalizminin Kosova, Irak, Afganistan ve Libya işgalleri göz önüne alındığında Suriye'deki patlamaların kimler tarafından azmettirildiğine dair önemli bir kaniya ulaşmak mümkün. Esad iktidarı "yabancı taraflarca desteklenen silahlı terörist gruplar"ı; Suriye Ulusal Konseyi ise Esad'ı sorumlu tutadursun Suriye'deki toz duman içerisinde süreç Suriye halkının aleyhine işlemeye devam ediyor.

Ateşli bir biçimde Suriye'ye müdahaleyi savunan, bunun için NATO'ya çağrı yapan Türkiye cephesinde ise daha baştan itibaren Annan Planı denen sürecin en kısa zamanda bitirilmesi isteniyor. Türkiye'nin temel hareket noktasını bilindiği üzere Suriye'deki **Kürtlerin gelecekteki akıbeti ve bölgesel güç olma hayalleri** oluşturuyor. Fakat TC'nin tüm "dış politika atağına" ve "içteki kara propaganda hamlesine" karşın henüz ne dışta ne de içte istediği sonuçları yaratamadığı aşikâr. Türkiye ne yaparsa yapsın ABD

emperyalizminin Ortadoğu planlarının çerçevesinin dışına çıkamayacağı ortada. Bunu belki de en iyi TC egemenleri biliyor. Bu yüzden de sürekli olarak kendilerini kanıtlamaya ve öne atılmaya çalışıyorlar.

Başkanlık seçimleri öncesinde ABD'nin Suriye'ye yönelik bir müdahale

şürme siyaseti yürümektedir. Bu siyasetin bir ayağını Esad iktidarının zayıflatılması oluştururken diğer ayağını ise halk muhalefetinin zayıf düşürülmesi oluşturmaktadır. Emperyalizmin ve adı geçen bölge ülkelerinin aktif desteğine sahip Suriye Ulusal Konseyi'nin Özgür Suriye Ordusu denen dağıntık yapıdaki

Bir yanda Suriye'den saldırı ve ölüm haberleri gelirken diğer yanda ülkemiz egemenlerinin -Suriye rejimine karşıtlık kisvesi altında- savaş çığırıklığı yaptığı bugünkü koşullarda bu doğru yaklaşımda ısrarcı olmak daha da önem kazanıyor.

leye yönelmeyeceği, bunun sonucu belirsiz bir macera olacağı en çok dillendirilen konulardan birini oluşturuyor. Kuşkusuz bu ABD'nin tek yanlı bir tasarrufundan ziyade dış müdahaleye bel bağlayan Esad karşıtlarının zayıf yapılarından ve Suriye üzerinden yükselen bölgesel dengelerin hassaslığından ileri geliyor. Suriye konusunda çok öne çıkmaya da bir İsrail faktörü vardır ki en nihayetinde Türkiye gibi emperyalizme yarı bağımlı ülkelerin değil emperyalizmin stratejik ortağı ülkelerin "hassasiyetleri" dikkate alınacaktır. Ve İsrail'in hassasiyetinin; sonrası net olmayan Suriye'ye yönelik bir müdahalenin birçok yönden kendisini zorlayacağı yönünde olması kuvvetle muhtemeldir.

Suriye konusunda süreci uzatan ve karmaşıklaştıran tüm bu etkenlere karşın özellikle Türkiye, Katar, Suudi Arabistan gibi bölge devletleri ve Suriye'deki işbirlikçi güçler üzerinden bir istikrarsızlaştırma ve güçten dü-

paramiliter gücünü tümüyle kendi denetimine almaya çalışması, yine mahalli güçleri ve yerel komiteleri kontrol etme çabası bu yaklaşımın bugünkü göstergeleridir. Fakat daha ilerde, kıskırılan mezhep çatışmaları ve artan saldırı ve ölümlerle halk muhalefetinin hedefinden saptırılarak güçsüzleştirilmek isteneceğini tahmin etmek zor değildir.

Bu sayede herhalde sözkonusu güçleri kontrol etmenin daha kolay olacağı ve dış müdahaleye karşı olan önemli orandaki Esad karşıtı gücün emperyalizmin "insani müdahale" maskeli işgaline rıza getirilebileceği hesap edilmektedir. Ancak masabaşı tasarılar ne olursa olsun Suriye'deki gelişmelerin henüz tam rengini verdiği söylenebilir. Şurası açık ki; süreci asıl belirleyecek olan değişik kesimlerden halk muhalefetinin yaşadığı politik deneyimler ve bu deneyimlerden edinecekleri dersler olacaktır.

Suriye'deki toz bulutu "dışarı"ya da etkiliyor

Suriye'de bombalı saldırılar sonrası etrafı saran toz bulutu, Suriye dışında ise düşünsel açıdan bir toz bulutunun yükselmesine önayak oluyor. Özellikle dünyadaki sol-sosyalist hareket için bunu söylemek mümkün. Bunun bir ayağını oluşturan Türkiye'deki hareketler açısından ise farklı iki yaklaşım öne çıkıyor. Olumsuz atfedilecek bir yaklaşımı emperyalizm karşıtlığı Esad yan daşlığıyla, Suriye'deki halk hareketini ise işbirlikçilikle özdeşleştiren politik yaklaşımlar oluşturuyor. Bu yaklaşım sahipleri nedense emperyalizmin bölgesel planlarını "görüyor" fakat bölgede gerici iktidarlara karşı yükselen halk hareketlerini görmek istemiyor.

Gelişmelere "büyük güçlerin" gözüyle baktıkları için olsa gerek çelişkinin içteki esas nedenlerine pek kafa yormuyorlar. Görünürde emperyalist devletlerin sürece şekil verme çabasını, emperyalizmin hangi çatlaklardan içeri sızdığını tespit edebiliyor ancak bu çatlakları oluşturan yer hareketlerini (sınıfsal çelişkileri) incelemekten kaçınıyorlar. Ve bütün bunların doğal bir sonucu olarak yanlış bir politik pozisyon alıyorlar. Konuyla doğrudan bir ilgisi olmasa da ülkemizdeki birçok sol hareketin Kemalizm konusundaki yanlış değerlendirmelerinin özünde aynı biçimde burada da kendini gösterdiğini söylemek yanlış olmayacaktır.

Türkiye'deki sol-sosyalist hareketler açısından diğer bir yaklaşım, ilkinin tersine emperyalizm ve emperyalist müdahale karşıtlığını Esad ya da gerici birtakım liderlerin yandaşlığıyla ele almayan, yüzünü halk hareketlerine dönen yaklaşımdır. Sözkonusu olan Suriye'deki sınıfsal, ulusal vb. çelişkileri tarihsel ve somut koşulları içerisinde değerlendirmeyi temel alan, emperyalizme karşıtlığı emperyalist sistemin üzerinde yükseldiği üretim ilişkilerine karşı mücadeleden kopuk ele almayan, her ülkedeki halk hareketleriyle dayanışmayı bu mücadelenin temel halkası gören bir yaklaşımdır. Esad iktidarını emperyalist sistemin dışında görmeyen bu yaklaşım doğal olarak Esad rejiminin de karşısındadır ve çelişkiyi -kuşkusuz çözümünü de- esas olarak içte aramaktadır. Bir yanda Suriye'den saldırı ve ölüm haberleri gelirken diğer yanda ülkemiz egemenlerinin -Suriye rejimine karşıtlık kisvesi altında- savaş çığırıklığı yaptığı bugünkü koşullarda bu doğru yaklaşımda ısrarcı olmak daha da önem kazanıyor. Zira bombaların gürültüsü ve yükselttiği duman içerisinde yönünü kaybedenler yok olmaktan ya da gerici güçlerden birine yedeklenmekten asla kurtulamayacaklardır.

“Sütü bozuksa mundar olur; kesin gitsin!”

Milli Eğitim Bakanlığı tarafından 2 Mayıs Çarşamba günü, “Okul Sütü Akal Küpü” kampanyası kapsamında ülke genelinde ilköğretim okulu öğrencilerine süt dağıtımı yapıldı. “Tüm çocukların kemik ve diş yapılarının güçlenmesi ve sağlıklı gelişimlerinin sağlanması” amacıyla sürdürüldüğü iddia edilen kampanya “tatsız başlamış” oldu. Amed ve Sivas başta olmak üzere Kırıkale, Edirne, Konya gibi birçok ilde, dağıtılan sütü içen pek çok öğrenci hastaneye kaldırılmak durumunda kaldı!

Son süreçte isimlerinden sıkça söz ettiren RedHack sayesinde, esasında tahmin etmenin güç olmadığı bazı gerçekleri öğrenmiş olduk. Egemenlerin tek derdinin çocukların sağlıklı gelişimi “olamayacağı” aşıkardır. Farklı hesapların altında, elbette ki rant kaygısı da bariz göze çarpıyor. Açılan ihale sonucunda kampanya ihalesi belli şirkete verilmiş. Yoksa, hükümete yakınlığıyla bilinen bu şirketlere peşkeş çekilmiştir demek daha mı doğru olur!?

RedHack’in sitelerini engelleyerek açıkladığı şirketlerin isimleri şöyle; İç Anadolu ve Güneydoğu Anadolu; Yavuz Blok Bims İnş. Malz. Gıda Tic. A.Ş pilot ortaklığında Gülsan Gıda A.Ş-Mar Tüketim A.Ş-Mamsan Gıda A.Ş-Bakraç Süt ve Süt Ürünleri Ltd. Şti, Doğu Anadolu ve Ege Bölgeleri; Dimes Gıda San. Tic. A.Ş pilot ortaklığında Pınar Süt Mam. San. A.Ş-Balkan Süt Ür. San. Tic. Ltd. Şti., Akdeniz bölgesi; Yörükoğlu Süt ve Ürün. San. Tic. pilot ortaklığında Güney Süt San. ve Gıda Mad. Tic. A.Ş-Oğuz Gıda San. ve Tic. A.Ş-Akbel Süt Ürn. San. Tic. A.Ş., Marmara ve Karadeniz bölgeleri; Ak Gıda San. ve Tic. A.Ş pilot ortaklığındaki Sütaş Süt Ürünleri A.Ş-Danone Tikveşli Gıda ve İçecek San. Tic. A.Ş- Tat Konserve San. A.Ş-Yörükler Dış Tic. A.Ş. Dimes, Pınar, Danone gibi sermaye kuruluşlarının AKP hükümeti ile aralarındaki mesafenin kısalığı hiçbir ek kanıtı ihtiyaç duymaksızın ortada iken, AK Gıda Sanayi adlı şirket de yalnız yarıdakılığına soyunmayı yetersiz saymış olacak ki, hükümet partisinin ismini de gururla üzerinde taşıyarak dalkavukluğu sınırlarını zorluyor!

Gözlerini kâr hırsı bürümüş bu şir-

ketlerin bu kadarıyla yetinmeyeceği de sistemin içkin doğasıyla doğrudan ilintilidir.

18 ilde dağıtılan sütü içen 1750 çocuk “mide bulantısı, ateşlenme ve karın ağrısı” gibi gerekçelerle hastaneye kaldırıldı. Hastanelerin acil bölümlerinde tedavi altına alınan çocukların, içtikleri süt burunlarından fitil fitil getirildi.

Yardım adı altında son kullanma tarihi geçmiş ürünleri paket edip, seçim zamanları “kıyak” mahiyetinde yoksul halka dağıtmayı marifetten belleyen egemenlerin, “süt mevzusunda” açığa çıkan pespayelikleri kimselerin yabancı olduğu türden değildir. Öyle ki, yaşanan zehirlenme vakalarından kaynaklı, üzümlü arlanmayı akıllarının ucundan bile geçirmeyen egemenlerin söylediği sözler çatlamış tüm damarlarını yeniden görmemize vesile oldu.

Hükümetin “sulu gözlü, toplumsal duyarlı” rolüyle vitrinde tuttuğu Başbakan Yardımcısı **Bülent Arınç** hemen olaya müdahil oldu. Yaptığı açıklamada o “her şeyi bilirkişi” etiketini alınmış şakına yapıştırmak suretiyle, dedi ki; “Sütlerde sıkıntı yok, çocuklar çok fazla içip aşırı dozdan etkilenmiş olabilirler!”

Arınç’ın ardından ise, zehirlenme olaylarının yaşandığı illerin valileri beyanatlarında bulunarak meseleye “açıklık” getirmeye çalıştılar. Sakarya Valisi **Mustafa Büyük** önce olayın zehirlenme değil alerjik bir vaka olduğunu iddia etti ve ardından ekledi; “*Hastanede kontrol altına alınan çocuklarımızın bazıları bugüne kadar hiç süt içmemişler. Süt alerjisi de bu rahatsızlığa neden olabilir.*”

Sivas Valisi **Ali Kolat**; “*Zehirlenme değil de arkadaşlar sanıyorum süt halinde biraz bozuk. Bozuk süt olduğu anlaşılıyor, arkadaşlarımızın tespitleri öyle. ‘Zehirlenme’ demeyelim de bozuk sütün, bozuk gıdanın verdiği biraz kısmen psikolojik diyelim, kısmen de rahatsızlık şeklinde ama ciddi bir vaka yok*” dedi.

Diyarbakır Valisi **Mustafa Toprak** ise şöyle konuştu; “*Şu ana kadar herhangi bir problem yok. İstisnası Hürriyet İlköğretim Okulu’nda bir veya birkaç çocuğumuzun mide bulantısı şikâyetiyle ortaya çıkan bir olay. Onlar hastaneye götürüldü. Psikolojik olarak diğer çocuklar da bundan etkilendi. Bunlar da hastaneye götürüldü. Biz bunun süttten olduğunu düşünmüyoruz.*”

Edirne Valisi **Gökhan Sözer**’in açıklaması ise şöyle oldu; “*Sütlerden numune alındı. Öğrenciler aç karnına süt içtikleri içinde mideleri bulanmış olabilir. Bazıları psikolojik olarak da etkilenmiş olabilir. Başka bir şeyden de zehirlenmiş olabilirler. Araştırıyoruz.*”

Konya Valisi **Aydın Nezi Doğan** ise “*Bize, etkilenen 18 öğrenci intikal etti. Tekrar ediyorum zehirlenen değil etkilenen. Şimdi bu öğrencilerin acil servise yaptıkları müracaatlar sonrasında*

hekim arkadaşlarımız değerlendirmelerini yaptılar, zehirlenme olmadığından evlerine gönderdiler” dedi.

Milli Eğitim Bakanı **Ömer Dinçer** de “*Süt dağıtımından sonra yaşananlar zehirlenme değil, bazı öğrencilerin süt ve süt ürünlerine karşı hassasiyetleri vardır. Bu açığa çıkmıştır*” diyerek tartışmalara “son noktayı” koydu!

Açıklamalardan anlaşılacağı üzere egemenler cephesinden, yoksul

emekçi yığınların görüldüğü tablo “*bir avuç aç*”, “*hiç süt bile içmemişler*”, “*hepsinin psikolojisi bozuk. Birbirlerinden etkilenip hastalanıyorlar*” gibi tonlarda kol gezmektedir. Bu bakış açısını tanımadığımızı söylersek dürüst davranmamış oluruz. Aksine ezbere biliyoruz.

Bu bakış açısı, Roboski’de 34 Kürt köylüsünü katlettikten sonra “operasyon zayıfatı” beyanında bulunan, Sivas davasında verilen zaman aşımı kararının ardından “milletimize hayırlı olsun” diye açıklama yapan, bakanı görünce sevindiğini söyleyen yaşlı adama “o zaman bir takla at da, inanalım sevindiğine” diyen anlayıştır. İş cinayeti sonucu hayatlarını kaybetmiş işçilerin ailelerini ziyarete gitmişken davul zurna çaldırılmakta bir beis görmeyen anlayıştır.

Sebebi olduklarını sömürü ve zulüm düzeninin yarattığı birbirinden rezil sonuçlara karşı bu kadar “umursamaz” olmak da ancak sütü bozuk bir avuç faşist egemenin yapabileceği türdendir. Halkımızı bir bardak süt içmekten alkoyan sömürü düzenini aklama kaygısının “doğal” bir sonucu olarak mayalarına uygun bir refleks geliştiriyorlar. Durum kendisinden ufak bir “üzüntü” duymak varoluş zeminlerine aykırılık teşkil edeceğinden durumu “acımasızca” ele alıp, yoksulluğumuzla, yokluğumuzla, acılarımızla dalga geçmeyi tercih ediyorlar.

Halka karşı bu küçümseyici yaklaşımın özünde elbette ki egemenlerin ideolojik alt yapıları bulunmaktadır. Onlar cephesinden insanların ölümleri, zehirlenmeleri, yakılarak katledilmeleri, üzerlerine bombalar yağdırılması bir anlam ifade etmez. Meramları peşkeş çekilen ihalelerin neticesinde elde edilen rantlar, “devletlerinin ve milletlerinin bölünmez” bütünlüğünün bekası, sarılı oldukları faşist iktidarlarının idamesidir. Yürüttükleri tartışmalar da bu gayenin ürünleridir.

Çirkinleştikçe çirkinleşmelerinin sebeplerini de buralarda aramak gerekmektedir. Bu tavra karşı ise egemenlere tez elden hatırlatılması gereken hususlar var. Namuslu genç ve hünerli elleriyle geleceği yaratan, ölümlerden yeniden doğan halk gerçekliği örgütlü gücüyle kapılarına dayandığında kimim takla atacağı, ne tarz zayıflatların ortaya çıkacağı, neyin ezilen halk yığınları için “hayırlı” olacağı ortaya çıkacaktır. Ne demişler; “*İneğin sütü bozuksa, kesin gitsin. Yoksa mundar olur.*”

Bu sömürü sultasının tüm can damarlarını da kesip atmak lazım, yoksa mundar olacak, hiçbir işe yaramamaya devam edecek!

"Çocuklarımız planlı şekilde kaybedildiler!"

371. Hafta

Göztaltında "kaybedilenler" için gerçekleştirilen eylemde ilk olarak Fransa'nın Nantes şehrinde bulunan Royal Meydanı'nda Cumartesi Anneleri'ni desteklemek ve onlarla dayanışmak için aynı gün (5 Mayıs) gerçekleştirilecek olan eylemi düzenleyen komitenin mesajı okundu. Mesajda "Mücadelelerimiz mücadelemiz, acılarınız acılarımız, kavganız kavgamızdır" denildi.

Bu hafta ilk olarak 1995'te kaybedilen Murat Yıldız'ın annesi **Hanife Yıldız**, Mehmet Ağar'ın sadece 2 yıl "ceza" almasına tepki gösterdi. Yıldız'ın ardından 1992'de kaybedilen Hüsamettin Yaman'ın kardeşi **Feyyaz Yaman** söz aldı. Yaman, "göztaltında kaybedilenler" kavramını kullanmanın, "devletin tetikçisi" Ayhan Çarkın'ın itiraflarının ardından doğru olduğuna değindi. "Onlar devletin tetikçileri tarafından kaçırılarak katledildiler. Bu çok net" diyen Yaman, devletin "adalet" kurumlarının çürümüş ve dökülmekte olduğunu söyledi. Son olarak haftanın açıklamasını **Selin Altunkaynak** okudu.

372. Hafta

Bu sene de Anneler Günü'nü kutlamayacaklarını söyleyen **Cumartesi Anneleri** bu hafta **Kasım Alpsoy** ve **Halil Alpsoy**'ün katillerinin yargılanması istendi.

Eylemde Kasım Alpsoy'un eşi ve ardından Halil Alpsoy'un eşi söz aldı ve şunları ifade etti; "Kim verecek bunun hesabını, bu zulme nasıl sessiz kalıyorsunuz?"

Halil Alpsoy'un torunları Eylem ve Helin de devlete seslenerek sorumluların yargılanmasını istediler.

Bu haftaki basın açıklamasını **Zeynep Tanbay** okudu.

Üç fidan, 40 yıl sonra yeniden toprağa tohum oldu

Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan; bugünden tam 40 yıl önce şafak vakti idam sehvasına çıkarıldılar. Onların ölümünü mecliste onaylayanlar, devrimci gençlik hareketinin bu üç fidanını idama yollayarak, bu fidanların yetiştiği toprağı kurutabileceğini düşünüyordu. Ancak 40 yıldır beklenen olmadı. Üç fidanı idama yolladılar, Kızıldere'yi kana boyadılar, Amed zindanlarında ser verip sır vermeyenlere 90 gün işkence yaptılar... Ama olmadı! Faşizm, devrimcileri katlederek bu toprağın devrimci hareketine engel olmadı. Bugün hala milyonlar Denizleri, Mahirleri, İboları anıyor ve onların yolundan yürüyor; bu faşizmin kazanamadığının en açık kanıtıdır.

Ankara

Ankara'da çeşitli örgütlerin çağrısı ile biraraya gelen binler sabahın erken saatinden itibaren Karşıyaka Mezarlığı'na akın etti. Katılımın çok yoğun olduğu anında Denizlerin mücadelesi ve bugün bu mücadelelerinin sahiplenilmesi vurgusu yapıldı. Yapılan konuşmaların ardından kurumlar sırasıyla mezarlık ziyaretini gerçekleştirdi.

Biz de **Partizan** olarak "Denizler kavgamızda" yaşıyor pankartıyla alandaki yerimizi aldık. Denizlerin mezar ziyaretinin ardından **Mahir Çayan**'ın mezarını ziyaret ettik. Anma programından sonra **Özgür Kemal Karabulut** yoldaşın mezarını da ziyaret ederek anmayı sonlandırdık.

İstanbul

Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen binlerce kişi **üç fidan**ın idam edilişlerinin 40. yılında bir miting düzenledi. "İdam sehvalarında, işkencelerde, dağ başlarında katledilen gençlik önderlerini saygıyla anıyoruz" diyen **HDK İstanbul Meclisi** ile "Devrim şehitleri ölümsüzdür" diyen **HDK Gençlik Meclisi**'nin pankartı arkasında bir araya gelen **EMEP**, Emek Gençliği, **LÖB**, **BDP**, **Dev-Lis**, Genç-Sen ve **YDG** buradan Dolmabahçe'ye bir yürüyüş gerçekleştirdi. Halk gençliğinin katılımının kitleselliğinin göze çarptığı mitingde binlerce ilk-

öğretim öğrencisini hastanelik eden "bozuk süt olayına" ve "1 Mayıs 77, devrimcilerin kendi rezilliklerinden çıkardıkları bir şehir efsanesi" diyen **Halil Berktaş**'a tepki vardı.

Amed

6 Mayıs günü Amed'in birçok yerinde bildiri dağıtımı gerçekleştirdik. Denizlerin mücadelesini ve o mücadeleyi ilerletecek olanın bizler olduğunu vurgulayan bir bildiri dağıtımı oldu.

Üniversitede ise **Emek Gençliği**, **DGH**, **SGD**, **DÜO-DER** ve **YDG** olarak 9 Mayıs'ta bir basın açıklaması ve yürüyüş düzenledik. Basın açıklaması öncesi Fen-Edebiyat Fakültesi kantininde ve gerçekleştirdiğimiz yürüyüş sırasında sesli ajitasyonla kitleyi basın açıklamasına davet ettik. Yürüyüş sonrası Fen-Edebiyat Fakültesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Bursa

6 Mayıs günü **EMEP**'in çağrısı ile Setbaşı Mahfel Kafe önünde toplanan kitle buradan slogan ve alkışlarla Orhangazi Parkı'na yürüdü. Burada **Emek Gençliği** adına bir konuşma yapıldı.

Eyleme **Partizan**, **BDP**, **DHF** vd. kurumlar destek verdi. Eyleme **CHP**'nin de flamalarıyla katılması ve çağrıcı kurumun faşist **CHP**'yi engellemesi bir eksiklikti. Kitlenin "**Ne AKP, Ne CHP Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm**" sloganıyla protesto etmesi üzerine alanda kitleyle **CHP**'liler ara-

sında bir gerginlik yaşandı. Bu gerginlik üzerine **CHP** alanı terk etti.

Mersin

68'liler Derneği tarafından organize edilen 6 Mayıs anması, oldukça kitlesel ve coşkulu bir şekilde geçti. Deniz, Yusuf ve Hüseyin şahsında devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşunun ardından anma programa geçildi. Anmaya, Kardeş Türküler de katıldı. Biz de Partizan olarak anmaya katıldık. 68'liler Ormanı girişinde açtığımız stant yoğun ilgi gördü.

İzmir

Katledilişlerinin 40. yılında, devrimci önderler İzmir'de **Mücadele Birliği Platformu**'nun yaptığı yürüyüşle anıldı. 6 Mayıs günü Konak YKM önünden başlayan yürüyüş, Cumhuriyet Meydanı'nda sonlandı. Burada miting havasında devam eden anma; müzik ve şiir dinletisi ve açıklamanın okunmasıyla bitirildi. Biz de **Partizan** olarak flamalarımızla katılarak destek verdik.

Çanakkale'de saldırı

Çanakkale HDK Gençlik Meclisi olarak Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Arslan'ın katledilişinin 40. yılında onları anmak ve idam edilişlerini protesto etmek için basın açıklaması yapmak üzere İş Bankası önünde saat 17.00'de biraraya geldik. Basın açıklaması için Bankalar Caddesi'nden "**Faşizme karşı Denizler'i yaşatacağız!**" pankartı arkasında sloganlarımızla yürüyüşe başlarken, çevik kuvvet tarafından saldırıya uğradık.

Biber gazlarıyla kitleye saldıran çevik kuvvet Çanakkale'deki faşist saldırılarına bir yenisi daha ekledi. Saldırıya rağmen dağılmayan kitle basın açıklaması için tekrar toparlandı. Ajitasyon ve sloganlarla saldırı teşhir edildi. Basın açıklaması okunacağı sırada polis biber gazıyla 2. defa kitleye saldırdı. Kitle tekrar toparlandı ve basın metni okundu. Yapılan basın açıklamasında saldırı teşhir edildi.

Saldırıları karşısında kitle dağılmayarak direnç gösterdi. Kitlenin aldığı tavır olumluydu. Saldırı sırasında ATM önünde bulunan bir kadın gazdan etkilenerek fenalaştı. Kadının koluna giren iki muhabirin kadını sokağın ortasına bırakarak, görüntü almaya çalışması burjuva medyanın haber anlayışını bir kez daha gözler önüne serdi.

Redhack "sütü bozukları" hackledi

H. Merkezi: Devletin dağıttığı sütleri içen yüzlerce çocuğun hastanelik olmasına tepki gösteren **Redhack**; Gülsan Gıda, Pınar Süt ve Yörükoğlu Süt firmalarının internet sitelerini hackledi.

Kızıl Hackerlar hackledikleri sitelere redhack'i temsil eden bir fotoğrafın yanı sıra şöyle bir not bıraktı: "Uğrayalım da bu 'sütü bozukları' kim bir görelim dedik. 'Sütü bozuk insanların iktidar olduğu bir ülkede sütlerin bozuk olması normaldir' Size de cemaatinize de bundan sonra rahat yok!"

Çünkü artık RedHack var!"

Hackerların son hedefinde ise **AKP** vardı. '68 devrimci gençlik hareketinin önderlerinden Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın 6 Mayıs'ta idam edilmelerinin 40. yıldönümünde **AKP** Sivas il başkanlığının internet sitesini hackleyerek "tek yol devrim" ve "Şarkışla'ya yolumuz düşmesin demedik, Gemerek diyarını bir daha ziyaret ettik. Denizler yaşıyor" diye yazdılar ve **AKP** İl Yönetimi bölümüne Şirin Baba'nın resmini koydular.

Set emekçileri ses veriyor!

nın artmasıyla, dizi sektörünün gelişmesi arasında paralellik var, değil mi?

- Tabii şimdi sermayenin sahipleri açısından baktığımız zaman sermayenin varlığını sürdürdürebilmesi için biz emekçilerin tam tersi bir düşünüş sergilemesi gerekiyor. Sermayenin başka türlü birikim şansı yok çünkü. Neo-liberal dönemde sermayenin birikimini sürdürdürebilmesi için kârına kâr katabilmesi için ucuz emek, ucuz iş gücünden başka bir şans yok.

- Hamdi Alkan'ın Selin Erdem'in ölümünün ardından bu ölümün kader olduğuna yönelik bir açıklaması var.

- Bu kazanın -onun deyimiyle kaza- iş kazası olduğu yönünde kimsenin bir şüphesi yok, büyük bir ihtimalle kendisinin de bir şüphesi yoktur. Çünkü arkadaşın öldüğü yer ve öldüğü zaman iş saatleri içerisinde ve işle ilgili. Siz yasalara uyuyorsanız, yasaları uyguluyorsanız her türlü önleminizi almışsanız bu iş kazaları olmaz, önlenir. O zaman kaderden söz edilemez. Ecel lafına gelince, ecel vücudun artık fizyolojik ömrünü tamamlamış olması halidir. İş kazalarını kader, ecel diye tarif etmek mümkün değil.

- 10 Mayıs'ta düzenlediğiniz eylemde Oyuncular Sendikası'yla birlikte önümüzdeki günlerde yeni bir çalışmaya başlayacağınızı duyurmuşsunuz. Bu çalışma hakkında bilgi verebilirsiniz?

- Biz sinema emekçisi olarak senaristinden oyuncusuna kadar bütün emekçileri kast ediyoruz. Yani oyuncular da bu mücadelenin bir parçası. Bu konu ile ilgili görüşmeler yıllar öncesinden yapılmaya başlandı aslında. Görüşmelerde Sosyal Güvenlik Kurumu Başkanlığı'ndan, Teftiş Kurumu Başkanlığı'ndan söz almıştık. Ama bugüne kadar yapılan

İstanbul: Günde 13-14 saat dizi ve film yayımlayan TV kanallarının bulunduğu medya sektörünün görünmeyen bir yüzü var. Sahne arkası... Daha doğrusu o diziyi "gerçekçi" kılabilmek için tüm alt yapısını hazırlayan set emekçileri... Günden güne büyüyen dizi sektöründeki bu "şişkinliğin" kaynaklarına baktığımızda set emekçilerinin uzun çalışma saatlerini ve sürekli geciken ücret ödemelerini ve verilmeyen/gasp edilen haklarını görebiliriz.

Set emekçilerinin büyüyen dizi sektörü ile birlikte çalışma koşullarının giderek kötüleşmesi, setlerde emekçilerin ölümlerine yol açıyor. Son olarak "Arka Sıradakiler" isimli dizide yönetmen yardımcısı Selin Erdem'in yaşamını yitirmesinin ardından bu konu daha fazla gündeme geldi. Biz de bu konuda eylemler yapan Sinema Emekçileri Sendikası (Sine-Sen) Genel Başkanı **Zafer Ayden** ile görüştük.

- Öncelikle set işçilerinin çalışma koşullarından bahsedermisiniz?

Zafer Ayden: Bu konudan bahsedebilmek için önce set emekçileri kimdir, onu tanımlamak lazım. Şöyle anlatayım; hazırlık çekim ve kurgu aşamaları dediğimiz, üretim sürecinin tamamında ya

da bir kısmında çalışan yapımçı dediğimiz işverene bağlı olarak sanat üreten, kolektif bir üretim tarzında çalışan emekçiler diye tanımlamak mümkün.

Çalışma koşulları içinde sosyal güvenlik, çalışma süreleri, işçi sağlığı-iş güvenliği önlemleri, ücretler, çalıştırma biçimleri... Yani bütün bunların hepsine çalışma koşulları diyoruz. Bunlardan birinin yapılp, diğerinin yapılmaması çalışma koşullarının düzeldiği anlamına gelmiyor.

Ama bu kadar sorunun arasında özellikle dizilerde öne çıkan acil sorunlar var. Sosyal güvenlik, uzun çalışma süreleri, iş güvenliği önlemlerinin alınmamış olması, yeterli ve düzenli ücret ödemelerinin yapılmaması... Tüm bu saydıklarımızın hepsi yasal bir zorunluluk. Ama yapımçıların bu sorumluluktan kaçtığı ve uygulamanın o şekilde sürdürüldüğünü görüyoruz.

Çalışma sürelerinin günlük 8 saati, haftalık 45 saati geçemeyeceği yasalarda açık. Ama setlerde görüyoruz ki bu çalışma süresi günlük 15-16, haftalık 100 saate varabiliyor. Bunların dışında bugün setlerde en az 50 kişi çalışıyor. Bu yüzden bu ekibin içerisinde bir sağlığının eklenmesi gerek.

- Set emekçilerinin sorunları-

"Setlerde ölmek istemiyoruz!"

İstanbul: İşçi ve emekçilerin "Birlik, Mücadele ve Dayanışma" bayramı olan 1 Mayıs'ta bile çalışmak zorunda kalan "Arka Sıradakiler" dizisinin sanat yönetmeni yardımcısı **Selin Erdem** 1 Mayıs günü sette yaşamını yitirdi. Selin Erdem'in yaşamını yitirmesi ve setlerdeki çalışma koşullarının giderek kötüleşmesini protesto eden **Sinema Emekçileri Sendikası** (Sine-Sen) 10 Mayıs Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylemde ilk olarak Selin Erdem'in yakınları söz aldı. Erdem'in "sette yaşamını yitirmesinin bir mukadderat olmadığını" belirten yakınlarının ardından Oyuncular Sendikası Genel Başkanı **Mehmet Ali Alabora**, Oyuncular Meslek Birliği (BİROY) adına eyleme katılan **Janset Paçal**, Dev Sağlık-İş Genel Başkanı **Arzu Çerkezoğlu** konuşma yaptı.

Açıklamaların ardından Sine-Sen adına **Hale İşsever** "Gerçekleşen bu kazanın bir rastlantı, ecel ya da kader olmadığını biliyoruz. Yaşanan iş kazalarının önlenmesinin yasadışı çalışma koşullarının ortadan kaldırılmasıyla gerçekleşeceğini söylüyoruz" dedi.

görüşmelerde verilen sözlerle ilgili bir gelişme gözlemlenmedi.

Birlikte, oyuncusundan kurgucusuna kadar tüm sinema emekçilerinin ortaklaşa bir program çıkartarak; sektörün genel olarak uyulması gereken kurallarını hazırlayacağız. Çözümün buradan geçeceği açık. Ama bu konuda kazanım, olayı sadece görüşmeler düzeyine indirgemekle olacak bir şey değil. Bir yandan da bugüne kadar sürdürdüğümüz mücadelecı tavrımızın da sürmesi gerekiyor.

"Amacımız insan çalışırken insan gibi yaşasın"

Oyuncular Sendikası Genel Sekreteri Şebnem Sönmez:

Uzun süreli çalışma iş hukukuna

uygun değildir. İş hukukunda bir işçinin bir haftada ne kadar çalışabileceği minimum ve maksimum olarak yazar. İş hukukuna bakarsanız eğer, bir insanın güvenli, emniyet sağlığı sebebiyle bu saatler arasında çalışması gerektiğini de görürsünüz. Bütün bunlar uygulanmadığı sürece neler olur? Ölümlere varan birçok hadise olur.

Bizim mesleğimiz de belli koşulları,

kuralları olan bir meslek. Bu mesleğin koşulları neden var? İnsan işini çok iyi yapsın; o işi yaparken, kendine zarar gelmesin diye var. Ama o koşullar; insanı zorlayan, baskı altında tutan koşullar<<a dönüştüğünde ölümlere varan hadiseler yaşanıyor. Selin Erdem isimli arkadaşımız (kendisini tanıımıyorum ama acısını duyuyorum) işte bu hukuksuzluk, olması şart çalışma ko-

şullarının ihlali nedeniyle can verdi. Şöylesi bir ayrıma da gitmemek gerek. Oyuncular sette daha az duruyor, setçiler daha fazla.

Sendikalar işçinin haklarını korumak için vardır. Bizler bunun için varız. Oyuncular Sendikası ve Sine-Sen, bu sektörde birlikte yürüyecekler. Tek amacımız, insan çalışırken insan gibi yaşayacak, insan gibi çalışacak!

İkitelli'de çetecilik yaygınlaşıyor

İkitelli'de mahalle aralarında halka gözdağı vererek bölge halkı üzerinde otorite kurmaya çalışan çete üyeleri gece işe giden bir emekçiyi sokak arasında tehdit edip, daha sonrasında bununla da yetinmeyerek sabah saatlerine doğru işyerinin kapısının önüne gelerek "Çıkışta cesedini bulacaklar", "Kurtuluşun olmayacak" gibi tehditlerde bulunmuşlardır.

Can güvenliğinden ciddi endişe duyan

emekçiler bu çetelere karşı önlemlerin yetersiz olduğunu, iş çıkışında ne tarz tehlikelerle karşılaşacaklarını bilmediklerini belirttiler. Geçtiğimiz senelerde *Aykut*'ların *Savaş*'ların sokak çeteleri tarafından katledildiği İkitelli'de halkımızın en büyük korkusu yaşanan cinayetlerin, acıların tekrarlanmasıdır. Başka acıların, cinayetlerin yaşanmaması adına İkitelli'de çeteciliğe geçit vermeyeceğiz...

(İkitelli ÖG Okurları)

AKP, Hopa'da da mağdur!

İzmir: Geçtiğimiz sene genel seçimler öncesinde Hopa'da yaşanan ve Metin Lokumcu'nun ölümüyle sonuçlanan olaylarda savcı AKP'yi "mağdur" gördü.

11 ay sonra tamamlanan iddianameye göre AKP "mağdur" olarak değerlendirildi. Davada 52 Hopalı yargılanacak. Taşın

silah olarak değerlendirildiği iddianamede AKP'nin yanı sıra 29 polis de "mağdur" olarak tanımlandı. Ayrıca iddianamede Hopa olayları öncesinde bir inşaata asılan "Tek yol sokak tek yol devrim" yazılı pankartın, AKP'lileri tahrik edici niteliği bulunduğu ifade edildi.

Devlet, Pozantı'nın intikamını ailelerden almak istiyor!

İşkence, tecavüz, sürgün, hücre, pamuk odaları (Sincan Hapishanesi'nde, Pozantı'dan gelen çocuklar için hazırlanan işkence odaları)... "Pozantı Zulmü" tüm pervasızlığıyla devam ediyor. Olayların ortaya çıkması ve süreklilik arz etmesiyle oluşan olumsuz havayı değiştirmek için Nisan ayında tahliye edilen 3 çocuğun geçtiğimiz günlerde tekrar tutuklanmalarıyla meselenin devlet cephesinden "hassasiyeti" de gözler önüne serilmiştir. Ve yine geçtiğimiz günlerde Pozantı'da, tecavüz, taciz ve işkenceye maruz kalan T.T'ye, Adana 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmasında "örgüt üyesi olmak", "örgüt propagandası yapmak" ve "polise mukavemet etmek" iddialarıyla 26 yıl hapis cezası istenmesi de devletin pervasızlığının başka bir görüntüsü.

İşkence gören, taciz ve tecavüze uğrayan çocuklar başka hapishanelere, hücrelere sürgün ediliyor. "Pamuk odaları" adı altında "insanlık onuruna" aykırı uygulamalara tabi tutuluyor. Arada bazılarının serbest bırakılıp, tekrar tutuklanma olasılıkları mevcut olsa da çoğunun tutsaklık halleri ve haklarındaki davalar sürüyor, işkence ve tecavüz olaylarını anlattıkları için yeni ve de daha ciddi davalarla karşı karşıya kalıyorlar. "Dünyanın hiçbir ülkesinde Türkiye'deki gibi çocukların bayramı yoktur" övünmesi, Türkiye Cumhuriyeti'nin çocuk olmanın bedel ödemesi gerektirdiği tek ülke olmasa da ağır

bedeller gerektirdiği ülkelerin başında gelmesi gerçekliğiyle nasıl da karşı karşıya gelmektedir...

Uğur Kaymaz ve yüzlerce çocuğun katledilişyle, anaokulu öğrencilerinin "ziyaret" ve "eğitim" için götürüldükleri Emniyet Müdürlüğü'nde nezarete çekilen fotoğraflarıyla, Pozantı'yla... ve daha sayamadığımız nice örneklerle... Devletin, esasta faşist diktatörlüğün "sınanacağı" en açık meselelerden biridir **çocuk meselesi**. Devlet çok da maskeye ihtiyaç duymamaktadır "çocukları" için. Ki devlet baskı ve sindirme politikalarını asimile etme, yozlaştırma, gerekince katletme, hapishane, işkence ve tecavüz saldırılarıyla yalnızca çocuklar üzerinden sürdürmüyor.

Tutsak çocukların aileleri de baskı ve sindirme politikalarından nasibini almaktadır. Aileler geçtiğimiz günlerde İHD Mersin Şubesi'ne başvurarak çocuklarının "kamu malına zarar verdikleri" gerekçesiyle kendilerine para cezası verildiğini bildirdi. İHD Mersin Şubesi'nin yaptığı açıklamada, Mersin ve Adana'da farklı tarihlerde gözaltına alınmış, tutuklanmış, tahliye edilmiş ya da davası devam eden 30 çocuğun ailelerine 500 bin TL'ye yakın para cezası verildiği bildirilirken, para cezalarının ödenmemesi durumunda da icra yoluyla cezaların alınacağı tehdidinde bulunduğu da belirtildi. Ki bu veriler, kesinlikle gerçek verilerin çok altındadır.

İHD'ye başvurmamış olan onlarca aile mevcuttur. Köylerinden, yurtla-

rından göç etmek zorunda bırakılmış, birçok yakınına savaş gerçekliği içinde kaybetmiş, türlü türlü zulüm uygulamasına tabi tutulmuş ve sürgüne geldiği şehirlerde de ağır yoksulluk koşullarıyla karşı karşıya bırakılmış ama bu da yetmemiş çocuklarına en aşağılık muamelelerle zulüm edilmiş aileler bir de hiçbir koşul altında ödeme imkânları olmayan para cezalarına tabi tutulmaktadır.

Ve bu uygulamaların **Akdeniz** bölgesinde yaşayan Kürtlere sistemli geliştirilen saldırılar olduğunu da görmek gerekmektedir. Belli bir dönem Mersin'de Büyükşehir Belediye'sini bile alma (yapılan hilelerle belediye düşürülmüştür) başarısını göstermiş Ulusal Hareket'in, bölgedeki ve çoğunluğu göçe zorlanmış Kürtlerdeki etkisi devlet cephesinden büyük bir korku yaratmaktadır.

Halkın Ulusal Hareket'e olan bağlılığını ve de desteğini kırmak için geliştirdiği saldırılar devlet cephesinden "anlam" kazanmaktadır. Zaten ekonomik anlamda ezilmişliğin de ezilmişliğiyle boğuşan Kürtlerin, bu tür para cezalarını verme koşullarının olmaması gerçekliği devlet tarafından yaratılan bir gerçeklik olduğu için, bilinmeyecek bir şey gibi de olmasını düşünmek manasız kalacaktır. Ayrıca önemle vurgulanması gereken ayrı bir konu da, para cezaları alan ailelerin İHD'ye başvurmamasından da öte, para cezası verilen ailelerin her geçen gün daha da arttığıdır.

Devlet Akdeniz bölgesinde yaşayan Kürtlere sindirme politikalarını sistemli bir şekilde sürdürürken, sistemliliği açısından saldırıların sürekliliği ve parça parça olmasını da önemsemektedir.

"Devlet örgütlenen gençlikten korkmaktadır!"

İstanbul: İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu tarafından "**Tecrit öldürüyor, F tipi hapishaneler kapatılsın**" şiarıyla düzenlenen F eylemlerinin 17.'si 5 Mayıs günü Taksim Meydanı'nda gerçekleştirildi. Taksim Meydanı'nda bir araya gelen İHD üyeleri bu haftaki eylemlerini "Öğrencileri serbest bırakın, eğitim haklarını engellemeyin" talebiyle düzenlediler.

Yeni Demokrat Gençlik'in de destek verdiği eylemde "F" şeklinde oturan İHD üyeleri adına açıklamayı **Gönül Sonbahar** yaptı. Türkiye'nin son dönemde "operasyonlar ülkesi"ne döndüğünü söyleyen Sonbahar; 600'ü aşkın öğrencinin, hiçbir somut delil olmadan tutuklu bulunduğu vurgu yaptı. Eylem, "**Tutuklu öğrenciler serbest bırakılsın**", "**Tecride hayır**" sloganlarıyla son buldu.

"Tutuklu gazeteciler serbest bırakılsın"

İstanbul: İHD İstanbul şubesi tarafından 18.si yapılan "**F eylemi**" bugün 18.00'de Taksim Tramvay Duragında tutuklu gazetecilere özgürlük şiarıyla gerçekleştirildi.

Açıklamayı okuyan **Av. Kemal Toroman** Sınır Tanımayan Gazeteciler örgütünün 2012 yılı raporuna göre Türkiye'nin en fazla gazetecinin tutuklu olduğu ülkeler arasında ilk 5'te yer aldığını ve hala Türkiye'de 107 gazetecinin duvarlar arasında olduğunu vurguladı. Toroman, başta **Özgür Gündem** ve **Azadiye Welat** olmak üzere tüm muhalif basının kapatılma tehdidi altında olduğuna vurgu yaparak, gazetecilerin susturulmasının tüm toplumun susturulması anlamına geldiğini söyledi.

Şakran'da neler oluyor?

İzmir: Tutsaklara dönük hak ihlallerinin ve onursuz uygulamaların yoğun olarak yaşandığı İzmir'in Aliğa İlçesi'ndeki Şakran Hapishanesi'nde hak ihlalleri ve onursuz uygulamalar artarak sürüyor.

Çıplak aramanın dayatıldığı hapishanede ağır hasta kadın tutsaklar hücreye atılıyor. Tutsaklara kelepçeli muayene dayatılıyor ve muayene sırasında asker odadan çıkıyor. Keyfi uygulamaların diz boyu olduğu hapishanede tutsaklara inşaat temizliği yaptırmak isteniyor. Reddeden tutsaklar ise saçlarından sürüklenerek işkenceye maruz bırakılıyor. Ayrıca sürekli "otur-kalk" talimatları vererek, soyunmalarını, soyunmadıkları takdirde ise askerlere

soyduracaklarını belirterek psikolojik baskı yaratmaya çalışıyorlar.

Konuya dair BDP Genel Merkezi'nde basın toplantısı yapan BDP Kadın Meclisleri Aliğa'da yaşanan hak ihlallerine ve onursuzluğa vurgu yaptı. Şakran Hapishanesi'nde yaşananları aktaran Kadın Meclisi "**Diyarbakır'ın hatırlatılmasına gerek yok. Aynen o dönemin işkence uygulamaları bugün devam ediyor. Bugün sessiz kalmayacağız**" dedi. Kadın Meclisi Sözcüsü **Kibriye Evren** Türkiye'de son dönemlerde hapishanelerde hak ihlallerinde büyük artışların olduğuna dikkat çekerek "**Cezaevlerinde kadın tutuklu ve hükümlülere yönelik bu tutum AKP Hükümetinin hem Kürt sorununa yaklaşımının hem de kadın politikalarının bir sonucudur**" dedi.

Halk Cephesi'ne operasyon

H. Merkezi: Halk Cephesi'ne 7 Mayıs gece saatlerinde ülkenin birçok yerinde düzenlenen ve 2 gün süren operasyonda yaklaşık 150 kişi gözaltına alındı. Onlarca kişi tutuklandı. Derneklerin ve evlerin basıldığı operasyonlarda, Gençlik Dernekleri Federasyonu'nun Okmeydanı'ndaki merkez binasını basan polis, saldırıya direnen devrimcilere gaz bombası attı. Saldırıda kapı koçbaşıyla kırılırken içeride bulunan 9 kişi gözaltına alındı. Türkiye genelinde 10 ilde yapılan operasyonlarda 138 Halk Cephesi gözaltına alındı. **İstanbul**, **Ankara**, **Adana**, **Kocaeli**, **Mersin**, **Konya**, **Sakarya**, **Eskişehir**, **Kütahya**, **Hatay** ve **Dersim**'de çeşitli kurum, dernek ve evlerde baskınlar düzenlendi. Halk Cephesi konu ile ilgili yaptığı açıklamada şunları ifade etti: "**Derneklerimizi ve düşünce özgürlüğümüzü savunmaya devam edeceğiz. Asla düşüncelerimizden ödün vermeyeceğiz.**"

Gökyüzünün fethi: Paris Komünü

72 gün süren Paris Komünü proletaryanın iktidarı burjuvaziden ele geçirdiği ilk deneyimdi. Büyük Ekim Devrimine ilham olan Paris Komünü, göğü fethi çıkan Parisli işçilerin on binlercesinin kıymından geçirilmesi pahasına yaratılan bir örnekti.

Devrimlerle sarsılan Avrupa'nın en ateşli ülkesi Fransa'ydı. Fransa'da işçi sınıfı ve emekçiler sömürüye ve baskıya karşı insanca bir yaşam uğruna dövüşmekten asla vazgeçmedi. 1844 ve 1848'de feodalizme karşı savaşan işçi sınıfı her defasına burjuvazinin ihanetine uğradı. Parisli işçiler bir yandan ülkeyi işgal etmeye çalışan istilacılara karşı savaşırken öte yandan burjuvazinin sinsî planlarına karşıda uyanık olmak zorundaydı.

Bu yıllarda burjuvazi daha fazla toprak ve egemenlik için savaş halindeydi ve işçileri de bu savaşa dâhil etmek için elinden geleni yapıyordu. Avusturya-Prusya savaşı Paris kapılarına dayanmıştı. Prusya ordusu Paris'i işgale hazırlanıyordu. İmparatorluk orduları ise tamamen etkisiz durumda ya da Almanya'ya tutsak düşmüştü. Bu koşullarda Paris halkı eski meclisin milletvekillerine Ulusal Savunma Hükümeti kurma yetkisi verdi. Bütün Paris halkı işgale karşı "Ulusal Muhafız"lara katılmıştı. Ancak burjuvazinin çıkarlarını temsil eden eski meclis ve onun milletvekilleri silahlı Paris halkının çıkarlarını korumayacaktı. Bunun üzerine 31 Ekim 1870'de silahlı işçiler belediye binasını kuşatarak hükümet üyelerinin bir kısmını tutukladılar. Ancak etrafı düşmanla çevrili bir şehirde iç savaş çıkarmamak adına aynı hükümeti yine iş başında bıraktılar.

Şanlı bir direnişe rağmen Paris 28 Ocak'ta düştü. Versailles'da bulunan ve düşmana teslim olan Fransız hükümetinin esas korkusu Parisli silahlı işçilerdi. Bu olduğu sürece büyük toprak sahipleri ve burjuvaların iktidarı sürekli tehlike altındaydı. Hükümet başkanı Thiers, 18 Mart'ta halkın parasıyla alınan toplara el koymak istedi. Topların alınması elbette Paris'in ve komünün silahsızlandırılması anlamına geliyordu. "Ulusal Muhafız"ların topları ele geçirmek için birkaç ordu alayını Paris'e karşı sefere gönderen Thiers iç savaşı başlattı.

Tarihin ilk işçi devleti

"Başkent proleterleri", diyordu 18 Mart günlü bildirgesinde Merkez Komitesi, 'yönetici sınıfların güçsüzlük ve dönemlikleri ortasında, onlar için kamu işlerinin yönetimini ele alarak durumu kurtarma zamanının gelmiş bulunduğunu anlamışlardır'" (Fransa'da İç Savaş, Karl Marks, Syf 58, Sol Yayınları, Temmuz 1997, Çeviri; Kenan Somer) Ancak işçi sınıfının mevcut devlet makinesini parçalamasının zorunlu oldu-

ğunu komün daha sonra ağır bir şekilde anlayacaktı.

28 Mart 1871'de Komün ilan edildi. Komün, kentnin çeşitli ilçelerinden genel oy hakkı ile seçilmiş belediye meclisi üyelerinden kurulmuştu. Bu üyeler sorumlu ve her an görevden geri alınabilirdi. Ulusal Muhafız Merkez Komitesinin ilk işi hükümete bağlı polis gücünü feshetmek oldu. Merkez Komitesi yönetimi Komün'e bıraktı. Komün hemen kolları sıvadı: Düzenli orduyu kaldırdı, Ulusal Muhafız tek silahlı güç olarak duyurdu, tüm konut kiralarnı iptal etti, hacizli her türlü eşyanın satışını durdurdu. Komün üyelerinin maaşı bir işçinin maaşı olarak tespit edildi. Kilise ve devlet işleri birbirinden ayrıldı. Kiliseye ait tüm menkul ve gayrimenkuller kamulaştırıldı. Okullarda din dersleri kaldırıldı. Ulusal Muhafızlar Louis Bonaparte'a ait giyotini alarak halkın coşkun alkışları arasında yaktı. Komün, fırıncıların gece işini ve Parisli işçileri bir avuç burjuvazinin insafına terk eden iş bulma bürolarını kaldırdı. Komün, köylüyü mevcut baskı ve sömürü girdabından kurtaracak adımlar attı.

Proletaryanın sınıfsal niteliği, Paris'in her sokağına ve mahallesine, cadelerine damgasını vuruyordu. Bu yüzden Paris hem istilacı Prusya ordusunun hem de Fransız hükümetinin **ortak hedefi** haline gelmişti. Prusya ordusu kuşatma altına aldığı şehrin Versaylılar tarafından işgal edilmesine ses çıkarmayacaktı. **Böylece aralarında ne kadar şiddetli çatışmalar olursa olsun burjuvazinin proletaryaya karşı kutsal ittifakı bir kez daha işe koyuldu.** Komünün tarihi altın harflerle yazılacak şanlı direnişine karşın Versay ordusu şehre girdi. Artık burjuvazinin katliamcı gerçekliğini sahneleme zamanıydı. Göğü fethi çıkan komünarlar; kadın, çocuk; genç, yaşlı, 8 hafta boyunca yiğitçe savaştı. Binlerce insan haftalarca kıymından geçirildi. Burjuvazi proletaryaya tarihsel bir ceza vermek derdindeydi. Böylece bir daha hiçbir işçinin aklından Komün

fikri geçmemeliydi. Komünün son savaşçıları 28 Mayıs günü Belleville yamaçları üzerinde, üstün düşman güçlerine yenik düştü.

Ekim devriminin müjdecisi!

Sadece 72 gün süren Komün, proletaryanın tarih sahnesindeki ilk yönetim deneyimiydi. Ulusal Muhafız Merkez Komitesi'nde Blankiciler ile Prudoncular (küçük köylülük ve zanaatçı sosyalistler) etkiliydi. Marksistler azınlıktaydılar.

Komünün en büyük hatası ele geçirdiği Fransız bankasına dokunmamasıydı. Oysa bu banka o koşullarda Fransız hükümeti için muazzam önemdeydi. Komün yönetim, adalet ve öğretim işlerindeki tüm yetkilileri halkın seçimle seçmesi ve istediğinde görevden alması uygulamasını yürürlüğe soktu. Komün, mevcut devlet aygıtının zararlı yanlarını törpülemeye girişti. Ancak şu bir gerçek ki devlet bir sınıfın başka bir sınıf tarafından ezilmesini sağlamak için yaratılan bir makineden başka bir şey değildi. Öyleyse komünün yapması gereken iktidarı ele geçirdikten sonra eski devlet aygıtını bir bütün olarak parçalamak ve kendi iktidar organlarını yaratmaktı. Kuşkusuz tüm bu gerçeklikler Marks ve Engels tarafından ancak Komünün şanlı ve acı deneyiminin bilimsel bir analizi sonrasında ortaya çıkacaktı. Komünü belki de bu kadar tarihsel kılan en önemli yan, Marks'ın "**Fransa'da İç Savaş**" isimli yapıtında ayrıntılı bir şekilde incelediği ve ortaya koyduğu temel tezlerin doğruluğunun ispatlamasıydı. Bunun sonucundadır ki Ekim devrimi Komünün proletarya iktidarı yolunda açtığı yoldan yürümesini bildi. Paris Komünü proletarya diktatörlüğünün cenin halindeki ilk örneğiydi. Marks'ın deyişi ile

"o özsel olarak bir işçi sınıfı hükümeti, üreticiler sınıfının temellükçüler sınıfına karşı mücadelesinin ürünü, emeğin iktisadi kurtuluşunun gerçekleşmesini sağlayan en sonu bulunmuş siyasal biçim idi" (Fransa'da İç Savaş, Karl Marks, Syf 66, Sol Yayınları, Temmuz 1997) Komünün toplumsal değeri, önemi; varoluşu, ortaya çıkışı ve ortaya koyduğu pratik oldu.

Proletaryanın deneyim hazinesine bugüne kadar eşi görünmeyen bir örnek olarak adını yazdıran Komün Ekim Devriminin ve Sovyetler Birliği ve Çin Devrimi'nin de aynı zamanda müjdecisiydi!

Tarihten kısa kısa...

* **23 Mayıs 1928:** Çıkarılan bir kanunla Kemalistler "gericiliğe karşı mücadele" adı altında Tekke ve zaviyeleri kapattı. Bu karar sözde gericiliğe, gerçekte ise toplumun yüzyıllardır biriktirdiği kültüre ve örgütlenmeye karşıydı.

* **27 Mayıs 1980:** MHP Genel Başkan Yardımcısı Gün Sazak Devrimci Sol tarafından cezalandırıldı. Faşistler bunu bahane ederek Çorum'da katliama girişti. Devlet destekli faşistler tarafından 57 devrimci, demokrat katledildi.

* **28 Mayıs 1984:** Bayrampaşa Hapishanesinden, 4 Devrimci Sol, 1 TKP/ML-TİKKO militanı firar etti.

* **18 Mayıs 1995:** Gazi direnişi sırasında gözaltına alınan ve kendisinden bir daha haber alınmayan **Hasan Ocak**'ın cenazesinin yoldaşlarının, devrimci, ilerici kamuoyunun ısrarlı mücadelesi sonucu Altınşehir Kimsesizler Mezarlığında olduğu ortaya çıkarıldı. Bu mücadele içinde 27 Mayıs'ta Cumartesi Anneleri ilk oturma eylemlerini başlattılar.

Evrensel Bakış

“Arap Baharı” süreci ve emperyalistlerin AKP benzeri partilere ihtiyacı

Emperyalistler ve uşakları hiçbir zaman halkların lehine bir değişimden/dönüşümden yana olmamıştır. “Arap Baharı” olarak ifade edilen süreç de özü itibariyle emperyalistlerin davranışındaki aynılığı gösterdi/gösteriyor. “Arap Baharı” sürecinin başında değişim/dönüşüm vurguları her ne kadar emperyalistlerin arzu ettiği vurgular olmasa da süreç artık başlamıştır. Arap halkları büyük bir değişim (ki bu istek nesnel olarak devrim isteğidir) isteğiyle yanıp tutuşarak, emperyalistleri ve uşaklarını da değişim yanlısı göstermek durumunda bırakmıştır.

Bu süreçten hayalci beklentilerin doğmamasının gerekliliğini de ayrıca not etmekte fayda var. Halkların hareketine kendiliğindenciliğin damgasını vurduğunu göz önünde bulundurduğumuzda, sınırlı kazanımlarla sonuçlanması muhtemeldir. Yani süreç emperyalistleri korkutsa da (ki halklar nerede uyanma emareleri göstermişse emperyalistler korkuya kapılmıştır) andaki durumda emperyalistler kendi çıkarlarını koruyacak önlemleri almışlardır. Mısır, Tunus bunun en açık örneğidir.

Emperyalistler (bilhassa ABD ve Avrupalı emperyalistler) başlangıçta, sürecin nasıl sonuçlanacağı belirsizliğinin bulunduğu bir ortamda, eski diktatörlerin arkasında durmamış, kapitalist-emperyalist sisteme angaje olmuş Türkiye’deki hükümet gibi hükümetlerin tesisine yoğunlaşarak süreci sonuçlandırmaya çalışmıştır. Her an kontrolünden çıkabilecek Hamas ve Hizbullah gibi örgütlerin yerine Türkiye örneğinde deneyimlenmiş olan AKP gibi partilerin/örgütlerin hükümet olmasını arzu etmiştir.

Başta ABD olmak üzere emperyalistler geçmişte Sovyet sosyal emperyalistlerine karşı “yeşil kuşak” olarak adlandırılan, İslamcılara destekleme politikası yürütmüşlerdi. Çeşitli farklarla birlikte Türkiye’de İslamcı hareketin desteklenmesi bu politikanın ürünüydü. Günümüz koşullarında ise ABD’nin İslamcı hareketlere yönelik politikası kendi çıkarlarına göre yeniden üretilmiştir.

ABD’nin derdi hiçbir zaman kitlelerin inançları olmamıştır. Emperyalistler açısından önemli olan halkların, kapitalizmle uzlaştırılmalarıydı. Bugün açısından **Müslüman Kardeşler** gibi örgütleri düzen içine çekerek, geniş Müslüman kitleleri düzen içine çekme olanağına kavuştu. Her ne kadar ABD karşıtlığı süreç içerisinde azalmayacak olsa da (kitlelerdeki ABD karşıtlığı önemli bir veri olmasına rağmen ABD açısından hiçbir zaman belirleyici olmamıştır, Türkiye bunun bariz örneğidir), kitleleri kapitalist-emperyalist sisteme uyumlu hale getirme olasılığı artmıştır.

Çünkü kitleler açısından benimsenen, onlarca samimi görünen, ABD çıkarlarına karşı olduklarını düşündükleri partiler/örgütler aracılığıyla ABD’nin politikaları yaşam bulacaktır. Bu da kitlelerin emperyalistlerin çıkarlarına, kendi zararlarına olacak politikalara rıza göstermesi anlamına gelecektir.

Bunun için ABD emperyalizminin bölgede en önemli rol-modeli AKP oldu. Büyük Ortadoğu Projesi ile birlikte bölgede öne çıkarılan bir Türkiye, ABD’nin truva atı olarak palazlandırıldı. Türkiye’nin bölgede model ülke olarak “kabul” görmesi ise Türkiye’nin ürettiği değerlerle alakalı değildir. Bölge halkları Türkiye’yi kendilerine örnek bir ülke olarak görmüyorlar. Ancak bölgedeki ABD emperyalizminin uzantıları aracılığıyla bilhassa AKP gibi partilerin Mısır’da, Tunus’ta, Libya’da kurulduklarını ve hükümete geçtiklerini görüyoruz. Sözün özü Türkiye, faşist diktatörlüğün bir sonucu olarak bölge halklarını kendisine yedekleyebilecek değerleri üretmezken, ABD tarafından aldığı destek sayesinde Türkiye halkına bölgenin lideri imajı çizilebiliyor. Her ne kadar gerçek bambaşkaysa da...

Emperyalistler arasında mücadele kızışıyor!

Emperyalistler gelecekte birbirlerini boğazlamaya başladığında bugün atılan adımlar şüphesiz daha anlaşılır olacaktır. Sovyetler Birliği’nin çözüldüğü sonrasında tek kutuplu dünya ilanı 10 yıl içinde tarihe karışmıştı. Günümüzdeki gelişmeleri de çok kutuplu bir dünyada liderlik yarışının keskinleşmesi olarak okuyabiliriz.

Yale Üniversitesi tarihçilerinden **Paul Kennedy** günümüzdeki durumu tarihi bir dönüm noktası olarak ifade ediyor. Kennedy bunu dört nedene dayandırıyor: Doların küresel rezervlerde kullanımının yüzde 85’ten yüzde 60’a düşmesi, Avrupa projesinin içinden çıkılmaz bir durum alması, yaklaşık 500 yıllık batı hegemonyasının sonunu gösteren Asya’nın yükselişi ve BM’nin çağın gerisinde kalması.

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan daha güçlü çıkan ABD emperyalizmi öncülüğünde oluşturulan Bretton Woods sisteminin sonuna doğru geliyoruz. Bütün çelişkiler, olgular bunu gösteriyor. BRICS ülkeleri, geçtiğimiz Mart ayında Hindistan/Yeni Delhi’de yaptıkları zirvede IMF ve Dünya Bankası’na alternatif olarak, mali krizlere karşı kredi sağlayabilecek, böylelikle ABD ve Avrupalı emperyalistlerin yarı-sömürgelerinde egemenliği ele geçirmesine olanak verecek farklı bir “kalkınma bankasının” kurulması fikrini ortaya attılar.

Elbette BRICS ülkelerinin diğer emperyalist ülkelerle hegemonya mücadelesinde karşılaştıkları sorunlardan birisi de alternatif bir büyüme modelini tam anlamıyla geliştirememiş olmaları. Bu konuda Çin’in Afrika örneğinde geliştirdiği politikalar mevcut ama dünyanın karşısına alternatif bir büyüme modeli olarak kendilerini ortaya koymuyorlar. Bu anlamda ABD’nin hegemonyasını şimdilik kabul ediyorlar, ancak elbette ki eşyanın doğasına uygun olarak fiiliyatta kendi alternatif büyüme politikalarını test ediyorlar.

Çin’in Yuan’ı küresel para birimi olarak ele alınması yönlü ifade ettiği bir politikası yok. Buna karşın fiili olarak Yuan’ı alternatif bir para birimi olarak somutta yaşama geçiriyor. Rusya ve Avustralya ile ticaretini Yuan üzerinden yapmaya başlayalı epey zaman oldu. Latin Amerika’da ve Ortadoğu’da da bu yönlü adımları var. Ancak en ilginç örneği ise Japonya ile ilişkileri oluşturuyor. Bilindiği gibi Japonya Çin’in tarihsel “düşmanı” olduğu gibi, ABD’nin politikalarına tam uyum sağlayan bir ülke... Buna karşın Japonya Çin ile ticaretini hem Yen hem de Yuan üzerinden yapıyor. İşin özü ABD Doları artık

Pekin Üniversitesi Uluslararası Çalışmalar Enstitüsünden Wang Jisi Çin’in 1997-98 mali krizleri başarılı bir şekilde atlattığını, süreç içerisinde Japonya’nın ekonomisini geçerek dünyanın ikinci ekonomisi olduğunu ve bütün bunların ABD politikalarından tamamen bağımsız bir şekilde gerçekleştirdiğini ifade etti.

oralarda “geçmiyor”.

Elbette kutbun öteki ucu olarak ABD de bu süreçte eli boş durmuyor. Bush döneminde Dışişleri Bakanı olan Dick Cheney, bakan olmadan önce

Halliburton CEO’su iken 1999 yılında Londra’da Petrol Enstitüsü’nde yaptığı konuşmada şunları söylemişti: “Dünya petrol rezervinin üçte ikisini barındıran ve çok düşük maliyeti olan Ortadoğu nihai ödülün yattığı yerdir.”*

Bugün Ortadoğu’da kendi egemenliği için yola çıkan ABD, bataklığa saplanıp işin içinden çıkamadı. Çin, İran konusunda da konumunu sağlamlaştırıyor. ABD’nin İran’a uygulamak zorunda kaldığı ambargo sonucu Çin, İran bankacılık sistemindeki krizden de yararlanarak, İran petrolünü satın almak konusunda kendi şartlarını daha rahat dayatıyor. Öyle ki bu süreçte Çin, İran’la 1 milyar Dolar değerinde anlaşma imzalayarak, İran’ın petrol tanker filolarını genişletmeyi hedefliyor.

Her ne kadar Ortadoğu bataklığında debelelen ABD amaçlarına ulaşmasa da, Çin’in dünyadaki bu yükselişine karşı olarak stratejik eksenini Asya’ya kaydırıyor. ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton Foreign Policy’de Ekim 2011’de yazdığı makalesinde bu durumu açıkça ifade ediyordu. Öyle ki makalenin başlığı bile “Amerika’nın Pasifik Yüzyılı” idi.

Çin ise ABD’nin “Pasifik Yüzyılı”na anında karşılık verdi. Öyle ki Pekin Üniversitesi Uluslararası Çalışmalar Enstitüsünden Wang Jisi Çin’in 1997-98 mali krizleri başarılı bir şekilde atlattığını, süreç içerisinde Japonya’nın ekonomisini geçerek dünyanın ikinci ekonomisi olduğunu ve bütün bunların ABD politikalarından tamamen bağımsız bir şekilde gerçekleştirdiğini ifade etti. Devamında ise Çin’den bakıldığında ABD’nin çöken bir güç olduğu ve Çin’in ABD’nin ekonomisinin yerinin almasına ise sadece yılların kaldığını açıklıyordu.

Hillary Clinton 2012 NATO Konferansı’nda “NATO’nun Afganistan’la kalıcı ilişkisini” vurgulayarak, Afganistan’la yürütülen müzakereleri “uzun vadeli stratejik ortaklık” olarak ifade etti. Bu efendi-uşak ilişkisinin sonucu olarak Afganistan’daki üç stratejik yere konumlanmayı (Bagram, Şindan ve Kandahar) uzun vadeli olarak düşündüklerini açıklamış oldu.

Emperyalistler dünyayı yangın yerine çevirecek adımları atarken, aynı zamanda bu adımlar büyük bir devrimci dalganın kapıları dövmesine de neden olacaktır. Ezilen halkların tarihi yazılmaya devam edecektir.

* Alıntı ve veriler için bakınız: Pepe Escobar: “Adım Adım Yeni Bir Dünya Tarihi: BRICS”

İlk bakışta YUNANİSTAN SEÇİMLERİ

Yunanistan'da 6 Mayıs Pazar günü gerçekleştirilen seçimlerin sonuçları, bir anlamda yeni bir sürecin de başlangıcı anlamına gelmekte.

On yıllardır devam eden iki parti eklenli burjuva parlamento sistemi, tam anlamıyla alt üst oldu. Şimdiye kadar var olan güç dengesi değişerek yeni bir güç dengesi meydana geldi.

Sistemin merkezinde ve başta **Memoranyumlar** olmak üzere pek çok "kemer sıkma paketinin" temel uygulayıcıları olan iki parti ciddi oranda güç kaybederken, buna karşın Memoranyum karşıtı politikaları savunan partiler ise güçlenerek hem meclise girdiler hem de sistemin politikalarını belirlemede etkin konuma geldiler.

Sistemin sol ayağı olan **PASOK** (Yunanistan Sosyalist Hareketi), % 40 olan oy oranında tarihindeki en şaşırtıcı düşüşü yaşayarak, % 13.9'a kadar geriledi. Sistemin sağ ayağı olma rolünü üstlenen **Yeni Demokrasi** (Nea Dimokratia) ise, her ne kadar % 18.9 ile birinci parti olsa da, % 13 dolayındaki oy kaybından kurtulamadı.

Erken seçime gidilirken yapılan belirlemeler, bu iki partinin ortak hükümet

kurabilecek çoğunluğu oluşturması yönünde oldu. Fakat sandıktan çıkan sonuçlar, bir anlamda "evdeki hesabın çarşıya uymadığını" gösterdi. Sistemin temel politik temsilcileri açısından bunlar olurken, seçimler siyaset sahnesine yeni güçlerin çıkmasına sebep oldu. Bunlar içinde **SİRİZA**, Hrisi Avgi ve **Bağımsız Yunanlılar Hareketi** en dikkat çekenler oldu.

SİRİZA (Radikal Sol Koalisyonu), % 4 olan oy oranını, % 16.7'ye çıkararak sol kulvarda en ciddi çıkışı yaptı. Bağımsız Yunanlılar Partisi ise, seçimler öncesinde oluşmasına rağmen "kemer sıkma politikalarına" karşı bir çizgi ortaya koymasından dolayı % 10.6 oy alarak beklenmedik bir çıkış yakaladı. Bu seçimlerin en düşündürücü ve kaygı verici gelişmesi ise faşist Altın Şafak (Hrisi Avgi)'in % 6.9 oy alıp meclise girmesi oldu. Son yıllarda ekonomik krizle beraber artmaya başlayan ırkçılığın ve ırkçı örgütlenmelerin, göçmenleri ve ekonomik krizi kullanarak kitlelerde etkili olması, üzerinde düşünülmesi gereken bir olgu.

Seçimlerde rakamsal olarak artış gösteren diğer bir kesim ise sandık başına gitmeyenler oldu. Geçen seçimlere

göre boykot (nedenler farklı olsa da) edenlerin oranı bu seçimde % 37.8 oldu. 2007 yılında % 26, 2009 yılında % 30 olan sandığa gitmeme oranının bütün partilerin aldığı oy oranının üzerinde olması kitlelerdeki burjuva parlamenter sisteme güvensizliğin bir sonucu olarak okunmalıdır.

Seçimlerin sonucunda ortaya çıkan tablo; emperyalist merkezler tarafından Yunan halkına dayatılan yoksulluğu, işsizliği, yoksunluğu, geleceksizliği dayatan Memoranyum politikalarına karşı tepkidir. Seçimlerde barbar politikalara karşı sözde de olsa karşı olan bütün güçler, sağından soluna güçlenerek çıktı. Bu güçleri, barbar politikalara karşı tutum almaya zorlayan tek etken ise, halkın son iki yıldır sürekli sokaklarda olması, yapılan grevler ve direnişlerdir. Aksi durumda sürpriz çıkış yapanlar, özde uygulanan politikalara karşı değil. Tam tersi bunların gerçek destekçileridir. Ki önümüzdeki süreç bunu gösterecektir. Yöneten ile yönetilen arasındaki çelişkilerin keskinleşmesi safları da netleştirmekte. Fakat ortaya çıkan yeni güçlerin sistemle olan köklü bağları bunların ilerleyen süreçte saldırı politikalarının yeni uygulayıcıları yapacaktır.

Seçim arefesinde emperyalist merkezlerden yapılan kimi açıklamaların odak noktası, varılan anlaşmalara bağlı kalınmasının güvenceye alınması yönünde oldu. Seçim sonuçlarının istikrarlı bir politik atmosfere olanak tanımaması, yeneden erken genel seçime gidilme riskinin olması, önümüzdeki süreçte emperyalist merkezlerin iç politikaya müdahalelerinin artmasına neden olacaktır.

Seçim sonuçlarından ortaya çıkan diğer bir nokta ise, sol kulvarda **SİRİZA**'nın yakalamış olduğu gelişmedir. Kitlelerin dayatılan barbar politikalara karşı

set olması umuduyla verdikleri oyların, kendilerine saldırı olarak dönmesi durumunda kitleler de sola karşı yaşanacak yeni bir güvensizlik ve kırılma, gelişmekte olan faşist güçlerin önünü açacaktır.

SİRİZA, her ne kadar Memoranyumlara karşı olduğunu ifade etse de, tüm "kemer sıkma politikalarının asıl belirleyici emperyalist odağı olan AB'ye karşı olmayışı kaygıların da haklılığını göstermekte. Bir tarafta kemer sıkma politikalarına karşı olacaksınız ama diğer taraftan ise, bunların kararını veren ve de uygulatan emperyalist kurumlara karşı olmayacak ve onlarla beraber olmayı savunacaksınız!

SİRİZA'nın sistemden temelli bir kopuş gerçekleştirilmemesi, halkın mücadelesinin seçimlerde ve "halkçı hükümet" formülleriyle boğulmasını beraberinde getirecektir. Seçim sonrası **SİRİZA** Başkanı Çipras'ın; "**Seçimler bir nevi barışçıl devrim mesajıdır**" açıklaması, ikinci bir Alende ve Şili örneğini akıllara getirmekte. Bundan sonraki süreçte asıl rol gene mücadeleden ve direnişten yana olan güçlere düşmekte. Her türlü seçim aldatmacasına, barışçıl devrim rüyalarına karşı mücadele edilmeli, halkın mücadele ve direnişi tek yol bellmelidir.

(Yunanistan'dan bir ÖG okuru)

(NOT: Bu yazı, YKP/ML'nin seçim sonuçları ile ilgili yaptığı ilk açıklamadan yararlanarak hazırlanmıştır.)

Hindistan-Assam'da yargısız infaz

Hindistan'ın kuzey doğusunda Bhutan, Çin ve Burma (Myanmar) sınırındaki eyaleti **Assam**'ın Tinsukia-Saidya bölgesinde dört Maoist faaliyetçi devlet güçleri tarafından katledildi. Hindistan devletinin ve kolluk güçlerinin açıklaması bu ülkedeki önemli bir manipülasyona dayanıyordu yine: **Çatışma**. Hindistan'da deyim haline gelmiş olan "sahte çatışma"lar sonucu bugüne kadar binlerce Maoist ve sivil halktan insan katledildi. Bunun son örneği ise 25-30 yaş arası dört gencin katledilmesi oldu.

Ölen kişilerin aileleri ve bölgede ikamet edenler devletin "çatışma" iddiasını yalanlarken dört gencin katledildiğini söyledi. Bölge halkının anlatımlarına göre sabah saatlerinde Saidya polisinin komando birimi köye gelerek bir evdeki köylüleri, Maoistlerin o evde saklandıklarını iddia ederek evden uzaklaştırdı. Evi sardıktan sonra

içeri giren polis evdeki iki gence ellerini kaldırmamasını söyledi, silahsız olan gençlerden herhangi bir direniş gerçekleşmedi. Buna rağmen evdeki dört kişi de polisin kısa mesafeden açtığı ateş sonucu öldürüldü. Ardından polis, çatışma izlenimi vermek için ağır silahlarla evi taradı.

Bölge gazetelerinin yazdığına göre bu katliam halkta büyük tedirginlik yarattı. Köylüler, bu dört gencin yargısız infaz edildiğini, öldürülmek yerine tutuklanabileceklerini düşünüyorlar. Bundan dört ay önce 26 Aralık 2011 tarihinde de bölgede üç kişi **sahte çatışmada** katledilmişlerdi. Bu çatışma sonrasında ölenlerin aileleri sorumlular hakkında dava açmalarına ve çok büyük protesto gösterileri yapılmasına karşın dünyanın her yerinde olduğu gibi sanıklar korunarak hiçbir ceza verilmemişti.

Hindistan ordusunun 1990'larda

Assam Birleşik Kurtuluş Cephesi'ne yönelik yürüttüğü Bajrang ve Rhino operasyonları bölge halkının hafızalarında hala yerini koruyor. Bu dönemde yüzlerce "faili meçhul" cinayet işlenmişti. Saidya'daki bu son **sahte çatışma** bir kez daha Assam üzerindeki Hindistan işgali gerçekliğine işaret etmiş, Assam halkının ulusal kurtuluş da dahil bütün bir mücadelesine karşı militarist yaklaşımını ortaya koymuştur. Burada herhangi bir politik muhalefet ya da halk isyanı Hindistan devletinin şiddeti ile

karşılaşmakta, Maoist hareketle bağlantısı kurularak son örnekte olduğu gibi **sahte çatışmalarla** bastırılmaya çalışılmaktadır.

Devlet, bu şekilde Assam Öğrenci ve Gençlik Örgütü (ASYO), Asom Çay Topluluğu Koruma Komitesi vb. örgütlenmeleri Maoist cephede kabul etmekte ve baskı

yapmaktadır. Son bir yıl içinde 60 aktivist tutuklanmıştır. Bu şekilde "kutsal" Hindistan anayasasının sözleri, (yaşam, özgürlük ya da adalet hakkı) "ulusal güvenliğin" ve "bütünlüğün" korunması uğruna ordunun çizmeleri altında çiğnenmektedir. Maoist hareketin Assam'a kadar yayılması ise bölgedeki halkın Hindistan egemen sınıfları ve onunla işbirliği içindeki Assam yönetici elitinin sömürü ve baskısı altında olmasının bir sonucudur.

Proletarya Partisi'nin 40. yılı vesilesiyle düzenlenen uluslararası konferans enternasyonal bir ruhla gerçekleştirildi

Proletarya Partisi'nin, kuruluşunun 40. yılını bir dizi etkinlikle kutlama kararının ardından yurtdışında yapılan etkinliklerde önemli bir yere sahip olan uluslararası konferans 6-7 Nisan 2012 tarihinde yapıldı.

Konferansa **Avusturya Maoist Komünist Partisini İnşa örgütü**, **MLPD, Marksist-Leninist Maoist Araştırma Grubu ABD**, Siyasi Tut-sakların Özgürlük Komitesi Hindistan, **HKP(M)**, Hindistan Demokratik Cephe Hindistan, **Hakların Hakını Destekleme Komitesi Brezilya**, Gençlik Sınıf Cephesi Meksika, **Endonezya Komünist Birliği**, Yunanistan Komünist Partisi Marksist-Leninist, **Kızıl Yol Marksist-Leninist Grup İran** ve MKP katıldı.

Konferans, 6 Nisan günü saat 13.00'te başladı. Açılış ve saygı duruşunun ardından Enternasyonal Marş okundu. Konferansın gündemleri açıklandıktan sonra, ilk olarak "TKP/ML'nin Türkiye Devrimindeki Yeri" konulu açılış konuşması yapıldı. Açılış konuşmasında Proletarya Partisi'nin tarihi süreci özetlendi ve "şu bir gerçektir ki, sınıfın öncüsü olarak partimiz TKP/ML, bundan 40 yıl önce, bir anda ortaya çıkmadı. Dönemin uluslararası ve iç koşullarının bir ürünü olarak, ağır yeraltı koşullarında verilen son derece yoğun ve zorlu bir mücadele sürecinden çıkıp geldi. Elbette ki bu zorlu sürecin mimarı, partimizin entelektüel hazinesi olan yoldaş İbrahim Kaypakkaya'ydı. O, teori ile pratiğin, akılla cesaretin, keşfetmeyle değiştirmenin, bilme ile yapmanın fevkalade bir senteziydi. İradenin dönüştürme gücünü kitlelerin ateşi içinde ete-kemiğe büründüren en rafine temsilcisiydi Partimizin" denildi.

Ardından dünyada durum üzerine TKP/ML ve katılımcı örgütler tarafından sunum yapıldı. Bu sunumları devrimci, demokratik kamuoyuyla paylaşıyoruz:

Hindistan Devrimci-Demokratik Cephe: Yoldaşlar, Hindistan'dan Devrimci-Demokratik Cephe adına sizlere en içten devrimci selamlarımızı sunuyoruz. 40. yılını kutlayan TKP/ML'li yoldaşlara devrimci selamlar...

Türkiye'deki devrimin gelişimi çok önemli. Asya'da önemli bir ülke. Aslında emperyalist güçler tarafından şekillendirilen modern bir ülke görüntüsü var. 40 yıllık mücadele çok önemli; proletarya için ve gençlik birliği için. Bu anlamıyla buradaki süreçte şunu söylemek isterim ki; Hindistan'daki devrimci güçler buradaki devrimci güçlerle birleşerek bunu gösterecektir. Uluslararası devrimci dayanışma yeni bir yükseliş içinde; bu anlamlı günde kendi deneyimlerimizi paylaşmak istiyorum. Burada bir arada bulunarak, paylaşmak ve geleceğe ilişkin planlar yapıp, devrimci ruhu canlandırmanın sorumluluklarını yerine getireceğiz. 40. yılında 40 yıllık tarihinde biz şunu görüyoruz ki; benzer

anlayışlarımız var.

Şunu da görmekteyiz; emperyalist ülkelerde de mücadele olgunlaşmakta. Devrimci uluslararası hareket yeşermektedir. Dünyadaki krizlerin derinliklerine inildi. Bugün karşı karşıya olduğumuz çelişkilere bakmaya başladık. Dört temel çelişki; ana çelişki; geniş halk yığınlarıyla emperyalizm arasındaki çelişki. Ben bir tane ekleyeyim. Bu çelişki toplumun geniş kesimlerine önemli şekilde yansıyor. 40 sene önce TKP/ML'nin kuruluşuna da neden olan çelişki bu çelişkidir; feodalizm ve onun yandaş sınıflarıyla geniş halk yığınları arasındaki çelişki. Mao'nun da söylediği gibi; feodalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişki önemlidir. Halkın geniş kesimleri arasında çelişki var. Bu çelişkinin uluslararası anlamda

da önemi var. Zincirin en zayıf olduğu yerler bu gibi ülkelerdir. Bu çelişki şöyle ortaya çıkar: Yarı-sömürge ve sömürge ülkelerde önemli taban buluyor. Güney Amerika'daki kırsalda feodal sınıflar olarak ortaya çıkıyor. Kendilerini toprak mafyaları olarak ifade ediyor. Hindistan'da feodal sınıflar var. Hindistan'daki feodal sınıflar kompradorlarla dayanışma içindedirler. Esas kırılmalar da bu ülkelerde oluyor. Emperyalizmle geniş kitleler arasındaki çelişkiye de yoğunlaşmalıyız. Ekonomik kriz olduğu yerde durmuyor, aksine daha da derinleşiyor. Bu durum ortaya devrimci fırsatlar çıkarıyor. Özellikle de baskı altındaki uluslar noktasında. Devrimci potansiyel çok yüksek. Ve biz bu ülkelerde geniş devrimci güçlerin gelişimini göreceğiz. 21. yy devrimci mücadelenin gelişme noktasında, sömürge ülkelerde baskı altında ortaya çıkan devrim başarılı olmaya başlıyor. Türkiye, Hindistan, Brezilya gibi yarı-sömürge ülkelerde devrimci güçler, devrimci kitlelerle birleşmenin fırsatlarını yaratıyorlar. Ayrıca, emperyalistler ve emperyalist bloklar kendi aralarında çelişkiler yaşıyor. Bu durum önemlidir. Emperyalizmin ikinci büyük bunalımı ortaya çıkacak. Ve bu durum çok büyük fırsatlar yaratacak. Sömürge ülkelerde, ezilen ülkelerde devrimci güçlere büyük fırsatlar çıkacak.

Yunanistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist: İlk olarak hepimizi selamlıyorum. Özellikle hareketin yaşadığı sorunlara değinmek istiyorum.

Hareket derken; işçi-halk hareketini kastediyorum. Devrimci-komünist hareket noktasında gözlemim; her şeyden önce bugün yaşadığımız süreç benzeri daha önce yaşanmadı. Kesinlikle önceki dönemlere benzemiyor. Bu yeni dönemin niteliği noktasına değineceğim. Bundan önceki dönemlere bir bakalım: Ana başlıklar halinde söylersem; 1950'lerde başlayan komünist hareketin geri çekilmesi, Kruşçev'e karşı mücadele çerçevesinde kurulan devrimci ve komünist partiler, özellikle başını Çin Komünist Partisi ve Mao'nun çektiği, revizyonist akımlara karşı mücadele önemlidir. Komünist hareketin yenilgi yaşadığı o dönemde, yaşanan yenilginin tespiti önemli. Devrimci yönelim orada kaybetti. Kapitalist-emperyalist sistemin devrimci yolla yıkılması,

politik çizgisi yenilgiye uğradı. Ben kişisel olarak o süreci yaşadım. 16 yaşından beri örgütlü mücadele içerisindeyim. O dönemde 1963 yılından itibaren de örgütümün yöneticilerinde-

nim. Özellikle de Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin dünyada etkili olduğu dönemde yaşadım. Devrimci hareketin gelişkin olduğu zamanda farklı ülkelerdeki hareketlerle de ilişki halinde oldum. Devrimci hareketin perspektifi noktasında özellikle. Buna rağmen hareket yenilgiden kurtulamadı. Bugüne baktığımızda o döneme göre daha umutluyum. Bugünkü genel durum pek umut verici olmasa da ben umutluyum. Emperyalist-kapitalist sistem bugün içerisinde olduğu sorunları çözecek durumda değildir. Bütün yenilgi süreci boyunca, özellikle de; 1981'den itibaren başını Amerika'dan Reagan ve Margaret Thatcher'ın başını çektiği süreç, bunlar komünist devrimci halk hareketinden tarihsel rövanşı almak için bir süreç başlattılar. Başlattıkları saldırı stratejik nitelikte bir saldırıydı. Proletarya ve halkların on yıllarca mücadele ederek kazandıkları hakları almak için yaptıkları saldırıydı. Ve sonuçta kazandılar. Komünist devrimci işçi halk hareketinin on yıllarca mücadelesini vererek kazandıkları haklar geri alındı. Halk iktidarları buna karşı direndiler. Direnmeyen de

oldu. Bu dönemde komünist hareketin yenilgisi vardır. Çin'in sağcılaşması, kapitalizmin orada yeniden inşası, birlikte yeni bir süreç başladı. Farklı emperyalist güçler ortaya çıktı. Çin bir taraftan, Rusya bir taraftan. Son iki yıllık süreçte bu çelişkilerin keskinleştiğini net olarak fark ediyoruz. Emperyalizmle halk arasındaki çelişki, işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çelişki, emperyalizmin kendi aralarındaki çelişkiler aynı zamanda keskinleşti. Yunanistan'la ilgili söyleyecek olursam; Yunanistan'da mevcut burjuva sistem uzun dönemdir egemen. 2. Dünya Savaşı'ndan sonra devrimci durum yenilgiye uğradıktan sonra, burjuvazinin hâkimiyeti var. Burjuva sınıf emperyalizmin desteğiyle devrimci hareket karşısındaki durumunu güçlendirdi. Son birkaç aydır burjuva egemen sistem kendini artık rahat hissetmiyor. Bir kahveye gidip oturamıyorlar, illegal durumdadır. Kitlelerin bu tepkisini sol örgütleyemiyor. Halkın kendiliğinden gelen tepkisi, bu da içinde yaşadığı durumdan kaynaklanıyor. Özellikle Yunanistan'ın Avrupa Birliği'ne girmeye çalıştığı süreçten itibaren egemen sınıfların tüm çabalarına rağmen kendilerini güçlü hissetseler de halkın durumundan kaynaklı kendilerini güçlü görmüyorlar. 2000'lerde ise beş altı grev oldu. Son birkaç yılda ise yaklaşık 20 genel grev yapıldı. Yunanistan'da şu koşullarda sol belirleyici bir rol oynama durumunda değil. Bugün kitleler verdikleri mücadeleyle solu daha ilerisindedir. Solu değerlendirdiğimizde; içinde olduğu koşullara rağmen kitleleri sokağa dökmececek durumda değil. Ama yapacağı şey; kitlelerin eylemlerine katılmak ve etkilemeye çalışmaktır. Bugün olup da dün olmayan şey; kitlelerin artık sahnenin önüne çıkmaya başlamalarıdır. Hiçbir şeyin bu süreci kesebileceğini sanmıyorum. Emperyalist kapitalistler revizyonistleri kullanarak kitlelerin mücadelesini belirli ölçüde engelleyebiliyorlardı. Emperyalizm ve burjuva sınıfı revizyonistleri kullanarak süreci barışçıl yöne kaydırma çabaları güdüyorlar. Bunun anlamı ise; politik sürecin daha da faşistleşmesidir. Bunun içinde şimdiden hazırlıklı olmalıyız. Eğer bugün emperyalizmin burjuva sınıfların hükümet olamadıklarına ve bunu uzun süre sürdüremediklerine baktığımız zaman ve aynı şekilde emekçilerde eski biçimde yönetilmek istemiyor. Bugün dünyada egemen olan durum budur. Kitleler sahneye çıkma ve politikleşme noktasında zorunluluk hissediyorlar. Deneyime pratikte ulaşmak istiyorlar. Bu on yıllardır kaybettikleri en önemli şeyi; kendilerine güveni kazanma sürecidir. Eskiden emekçilerin, işçi sınıfının kendi davasını kendi ellerine almasını savunuyorduk, ancak bu söylemimizin kitlelerde karşılığı olmamıştı. Çünkü

kendine olan güvenini kaybetmişti. Ancak bu durum, bugün değişmeye başladı. Ve dünya ölçeğinde değişmeye başlıyor. Elbette bu değişim dengesiz bir şekilde yürüyor. Kapitalist gelişim nasıl dengesiz oluyorsa bu da öyle oluyor. Ancak bizi ilgilendiren asıl şey; yönelimin ne olduğuna bakmak gerekiyor. Bu devrimci yönelimdir. Çok uzak bir zamanda olmayacaktır. Gelişimlerin çok farklı boyutlarda yol alacağını göreceğiz.

Brezilya'dan Halkların Haklarını Savunmak İçin Devrimci Komite: Yoldaşlar, Brezilya'dan proletaryanın iyimserliğiyle bütün dünyada Mustafa Suphi'nin hatırasına sahip çıkıyoruz. Aynı şekilde İbrahim Kaypakkaya'nın hatırasına sahip çıkıyoruz. Türkiye ve Kürdistan'da mücadele eden kadrolarını, üyelerini selamlıyoruz. Mücadelemizin şanlı şehitlerini de selamlıyoruz. Brezilya Halkların Haklarını Savunmak İçin Devrimci Komite olarak size desteklerimizi sunuyoruz. Biz yeni bir isyan başlattık. Brezilya ve Latin Amerika ülkelerinde problem kitlelerde değildi. Problem; halk hareketi içerisinde revizyonizmin etkisi olmasıydı. Bizim için tek yol sosyalizm ve yeni demokrasi ve buna ulaşmak için halk savaşıdır. Toprak ağaları, büyük burjuvazi ve emperyalistlere karşı mücadele etmemiz gerekiyor. Ve bu mücadelenin revizyonist ve oportünistlere karşı da yürütülmesi gerekiyor. Bizim için önemli olan şey; önemli temelleri tartışmak. Biz kendi içerimizde daha büyük bileşimleri yakalamak istiyoruz. Ve bunu dünya devrimci hareketlerine yaymak istiyoruz. Brezilya Komünist Partisi'nin yeniden oluşumunu sağlamak çok önemli. İlk adım olarak halk savaşını başlatmanın ilk adımı olarak BKP'yi oluşturmak gerekiyor. Bu dünya devriminin bir parçası olacak.

Amerika Birleşik Devletleri'nden Marksist-Leninist-Maoist Çalışma Grubu: Devrimci selamlar sunuyorum. Ben Amerika'da Marksist-Leninist-Maoist Çalışma Grubu'nun bir üyesiyim. Devrimci güçler Amerika'da zor anlar geçirdi bir araya gelmek adına. Bunun yanında bazı ibareler var bizim ileriye gittiğimizi gösteren. Amerika'da devrimci çıkarlar yeni boyutlara ulaşıyor. Yeni yeni kitleler devrimci mücadeleyle karşılaşılıyorlar. Burada olmak bu anlamıyla onur verici. Gericiliğe karşı mücadelenin ilerletilmesi çabaları önemlidir. Maoist metot Çin'de büyük bir kazanım sağladı. Ve bu metot daha sonra başka ülkelere yayıldı ve onlar için ana çıkış noktası oldu. Bunlardan birisi de İbrahim Kaypakkaya tarafından oluşturulan TKP/ML'dir. İ.K her türden oportünizme ve revizyonizme karşı çıktı. Bu durumdan etkileniyor ve İbrahim Kaypakkaya'ya teşekkür ediyoruz. Sizin yanımızda duruyoruz. Yaşasın halkların dayanışması!

Endonezya Komünist Birliği: Selamlarımızı iletiyoruz. TKP/ML'nin bütün üyelerini, kadrolarını, işçi sınıfının öncülerini, şehitlerimizi selamlıyoruz. Endonezya Komünist Birliği 2003'te Kongre ile oluştu. Mao'nun prensiplerini Endonezya koşullarına uygulamada zorluklar var. Tecrübelerimiz ışığında son on yılların mirasıyla yeni atılımlar gerçekle-

tirmek için yola çıkıyoruz. Partiniz TKP/ML Türkiye'deki emperyalistler tarafından desteklenen faşist rejimle mücadelesini devam ettiriyor. 40 yılın mücadelesi zengin tecrübeler kazandırdı size. Bunlardan biz de yararlanmak istiyoruz elbette. Partilerimiz arasındaki ilişki bu temelde gelişmeli. Böylece iki ülkenin işçi mücadelesinin gelişmesine katkıda bulunuruz.

Meksika Gençlik Cephesi: Gençlik Cephesi olarak bu Konferans'ı sıcak duygularımızla selamlıyoruz. Sizin dünya proleter mücadelesine kazandırdıklarınız birçok zenginlikleri kapsıyor. Bunları söylemek lazım. Bildiğiniz gibi geçmiş yüzyıl uluslararası komünist hareket büyük olaylara tanık oldu. Maalesef sosyalist ülkelerde kapitalist restorasyonun önüne geçemedik. Ancak yeni gelişmelerin sürecine giriyoruz. Bildiğiniz gibi, Peru'daki, Nepal'daki, Filipinlerdeki halk savaşlarının tecrübeleri var. Bunlar yeni dalgaları tetikliyorlar, uluslararası dayanışmanın sağlanması adına. Bizim tavrımız, bütün dünyadaki MLM partilerin, kendilerini birbirine yakın gören partilerin ana ortak noktaları belirleyen bir alan açmasıdır. Peru ve Nepal örnekleri halk savaşının gelişimine dair ilginç veriler sundular bizlere. Son yirmi yıl içerisinde yenilgi tecrübesi var.

MLPD: Sevgili kadın ve erkek yoldaşlar,

Üretimin yeniden örgütlenmesi ve uluslararasılaştırılması ve bu bağlamda da Sovyetlerdeki bürokrat kapitalizmin çöküşü, kapitalist üretimde nitel bir sıçrama yapmıştır. Bu da ister istemez bütün emperyalist sistemde bir değişikliği gündeme getirerek, sınıf mücadelesinde yeni şart ve nedenlerin oluşmasını gündeme getirmiştir. Bu konu üzerinde, biz MLPD olarak Devrimci Yol sayı 29-31 sayılarında "Tanrıların Alaca Karanlığı" konulu kitabında yeteri kadar bilgi verdik. Bunda yenedünya düzeninin analizini yaptık. Bu çerçevede MLPD uluslararası arena da diğer devrimci, komünist örgütlerle ikili görüşmelerinde büyük bir tecrübe kazandı. Bunu da geniş yığınlara mal etmeyi başardık. Kitlelerin devrime seferber edilmesinde ML harekete nitelik kazandırmıştır.

Sevgili yoldaşlar,

Sınıf mücadelesi bu politik ekonomi, diyalektik materyalizm ve tarihi materyalizm, sınıf bilincinde yüksek bir aşama sürecini yakalamıştır. Marks ve Engels,

bu bağlamda sosyalist devrimin enternasyonal alandaki rolüne 1848'de değinmiş ve bu yöndeki çözümlenmelerde en büyük örneği "Ezilen ülkelerin işçileri birleşin" sloganı ile daha açık ve net bir şekilde dile getirmişlerdir. Kapitalizm dünya çapında kendisini kristalleştirdi. Bu nedenden dolayı, dünya çapında da bunun alt edilmesi gerekir.

Bu dönemde bu durum, kuzey Amerika ve yarı gelişmiş Avrupa ülkeleri için de geçerliydi. Buradaki beklenti sınıf mücadelesinin üst boyuta çıkarılarak hızlıca komünizme ulaşmayı gerçekleştirmektir. Ama bu sorun 1871 Paris Komünü'nün yenilgisinden sonra bir özeleştirile ile giderilmiş oldu.

Lenin, emperyalizmin kapitalizmin en yüksek aşaması olduğuna vurgu yaparak, onun dengesiz bir gelişme sürecinden geçtiğini bize gösterdi. Bu çerçevede uluslararası devrimci stratejinin gelişmeler içerisinde devrime domino etkisi yapacağının önemini göstermiştir. Bu bağlamda Ekim Devrimi'nden sonra bunun arkasından Almanya ve Avrupa'daki devrimlere neden olacağını altını çizmiştir. 1. Dünya Savaşı'ndan sonra birçok kapitalist ülkede devrimci durum oluşmuştur. Yine biliyoruz ki, Almanya'da 1918-1923 yılları arasında meydana gelen silahlı ayaklanma, karşı devrimin kanlı baskılarına maruz kalmıştı. Devrimci proletarya devrimci parti olmadan devrimi sonuna götürmeyeceğini ve başarıya ulaşamayacağını ispatlamıştır. Sovyetler kendi gücüne dayanarak sosyalizmi kurmak durumunda kaldı. Stalin sosyalizmin inşasını bir ulusal proje olarak görmeyerek, bu devrimin uluslararası sınıf mücadelesinin devrimci bir kalesi ve merkezi olarak ifade etti. Bu aynı zamanda Çin halkının devrimci bir savaşla Mao Zedung'un önderliğinde başarıya ulaştığını da bir göstergesidir. Mao Zedung, yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede uzun süreli halk savaşı stratejisi ile 1949'da Demokratik Halk Devrimi'ni gerçekleştirdi. Çin Devrimi'nin bu yeni olan niteliği, Marksist-Leninist strateji ve taktiklere, uluslararası proleter devrimlere büyük katkılarda bulunmuş ve yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde devrimin başarıya ulaşmasında büyük katkılar sunmuştur.

Sevgili yoldaşlar,

Sosyalizmin Stalin'in ölümünden sonra, Sovyetler Birliği Komünist Partisi, özellikle 5 Mart 1953'de Stalin'in ölümüyle 20. Parti Kongresi'nde 1956 Şu-

bat'ında küçük burjuva bir parti yönelimine evrilmişti. Bu da, kapitalizmin adım adım restorasyonunu, parça parça inşa etmeye yönelikti. 1989'da en yüksek mertebeye ulaşarak Berlin Duvarı'nın yıkılması ile birlikte, bu sürece son noktayı koymuştur. Kruşçev önderliğindeki bu modern revizyonist bakış açısı uluslararası arenada Marksist-Leninist örgütleri ve işçi hareketlerini de etkilemiştir. Ve yine birçok kendisine sözde Marksist-Leninist diyen örgüt, bu revizyonist kliğin kuyruğuna takılarak kendi sonlarını kendileri hazırlamışlardır.

Sosyal emperyalizmin bu çöküşü aynı zamanda bürokrat kapitalizmin de sonunu getirmiş ve bu da devrimin sosyalizm için yeniden inşa sürecini başlatmıştır. Uluslararası üretimin yeniden örgütlenmesi, emperyalizmin yeni bir dünya sistemine evrimleşmesinin anlamını taşımaktadır.

Dünyadaki bütün ülkelerin coğrafi, kültürel, tarihsel özellikleri vardır. Özgül durumların özgül koşullarına göre ülkedeki mücadele biçimleri değişmektedir. Ama bunlar genel proleter karaktere sahiptir. Bu nedenle devrimin gelişme süreci kendi perspektifleri doğrultusunda ilerleyecektir. Bu devrimler belirli süreçlerde belirli ülkelerde devrimin itici güçlerinin önderliği altında ilerleyecektir. Bu nedenden dolayı da, uluslararası planda devrimci örgüt ve partilerin ideolojik ve politik problemleri de göz önünde bulundurulmuş olarak mücadele sürdürülmelidir. Proleter enternasyonalizm için durum uygundur. Bu nedenle devrimci parti ve örgütler sınıf mücadelesinde, parti inşası ve sınıf mücadelesinin devamlılığı için bir arada çalışması gerekir. Bundan dolayı, 2010'nun 6 Ekim'inde ICOR, 45 örgütün 34 ülkeden gelmesiyle gerçekleşti. Böylesi bir birlik bütün sorunları çözmezse de;

Birlikte politik ve ideolojik temel oluşturuyor.

Oportünizm ile kendi arasında bir çizgi çekiyor.

Revizyonizme, Troçkizm'e, Oportünizme, Tasfiyeciliğe karşı bir duruş sergiliyor.

Elbette bunun yanında modern anti-komünizm dünya çapında Stalinizm'e, Maoizm'e karşı saldırı halindedir. Bugün Marksist-Leninistlerin görevi gelen bu saldırıları göğüslemektir. Bu nedenle biz, proletarya olarak strateji ve taktiklerimizi geliştirip, bu çürümüş saldırılara karşı devrimci duruş sergilemek zorundayız. Bu bağlamda tek tek ülkelerde bu taktik ve stratejiler geliştirilerek uluslararası sosyalizm için mücadeleyi yürütmelidir.

Sunumlardan sonra tüm partiler ve örgütler sırayla görüş ve düşüncelerini açıkladılar. Bu gündemde oldukça yoğun tartışmalar yaşandı. İdeolojik sorunların da tartışıldığı bu gündemi katılan dinleyiciler de ilgiyle izlediler.

Konferans tüm gündemler bittikten sonra, konferansı yöneten İran'dan yoldaşın bir özetlemesi ve TKP/ML adına yapılan teşekkür konuşmasıyla sona erdi. Konferans alkışlar ve "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi" sloganıyla bitirildi.

Kazım Çelik: Bir direniş meşalesi ve savaş çağrısı!

Proletarya Partisi'nin şehit düşen 3. Genel Sekreteri Kazım Çelik, 12 Eylül Askeri Faşist Cunta koşullarında tarihi bir sorumluluk omuzlayan bir komünistti.

12 Eylül, devrimci örgütler başta olmak üzere tüm örgütlülükleri hedef tahtasına koymuştu. Cunta sokakta insan avına çıkmış, ülkenin etrafına adeta teller çekilmişti.

Mücadeleye, devrime olan inançsızlık, cuntanın bilinçli, planlı manipülasyonlu saldırılarıyla geliştirilmiş birçok revizyonist örgüt radikal silahlı mücadeleyi terk ederek ya yurtdışına çıkmış ya da "başka mücadele yolları" aramaya koyulmuştu. İşçi ve emekçilerin, ezilen yığınların geleceğine ipotek konulmaya, gelecek umudunun yok edilmeye çalışıldığı bu koşullarda direnenler de vardı elbet. Komünistler, devrimciler, yurtseverler zindanlarda, işkencehanelerde ve dağlarda cuntanın zulmüne karşı mücadeleyi sürdürüyor ve direniyordu.

Sınıf mücadelesi her dönem zorlu, çetin mücadelelerle doludur. Ne ki bazı dönemler gelecek açısından son derece kritiktir. Bu dönemlerde alınacak tutumlar geleceğin yaratılmasında çok büyük değerdedir. Bu hem olumlu hem de olumsuz anlamda böyledir.

Zor zamanlarda devrimcilik tam da böylesi süreçler için söylenmiştir. Faşizmin gemi azya aldığı, tasfiyeciliğin, mücadele kaçkınlığının diz boyu olduğu böylesi koşullarda; akıntıya karşı kürek çekmek, saldırılara göğüs germek büyük bir özveri, halka ve devrime sınırsız bir güven; Marksizm-Leninizm-Maoizm ideolojisine sıkı sıkıya sarılmayı gerektirir. Kazım Çelik, 12 Eylül zulmüne Proletarya Partisi'nin genel sekreteri olarak en ağır sorumlulukları alarak karşı koy-

muş ve Elazığ Palu'da 4 yoldaşıyla birlikte sonsuzluğa doğru yola çıktığı son ana kadar Partinin ve devrimin örnek temsilcisi olmuştur.

Kazım Çelik, yalnız bir devrimci olarak en zor koşullarda bile umutlu olmayı, kavgayı sürdürmeyi öğretmedi. Aynı zamanda bu koşullar altında ağır sorumluluklar alacak cürete de sahip olunması gerektiğini öğretti. O, Proletarya Partisi'nin, savaşın içinde doğan, gelişen ve büyüyen gerçekliğine; kanı, canı ve emeğiyle harç olmuş, ona şekil vermiş ve devredilen geleneğe yeni bir halka ekleyerek ölümsüzleşmiştir.

Elazığ Palu'da Kazım Çelik'le beraber şehit düşen Partizanları aynı dönemde birlikte faaliyet yürüttükleri bir yoldaşına sorduk.

- Çatışmanın yaşandığı bölge nasıl bir yer?

- Bölge çıplak arazidir. Orada barınma koşulları gerilla açısından zordur. İyi kamuflerle olunmazsa kayıp verilebilir. Coğrafyası Dersim'inkinden farklıdır. O zamanlar partinin gerilla birliklerine gönderdiği bir genelge vardı. Şu saatte kalkılmalı, nöbetçi değişimleri şöyle olacak şeklinde, yaşamı örgütlemek adına alınan kararlar vardı. Çatışmanın nedenlerini, çok ayrıntılarını bilmiyorum.

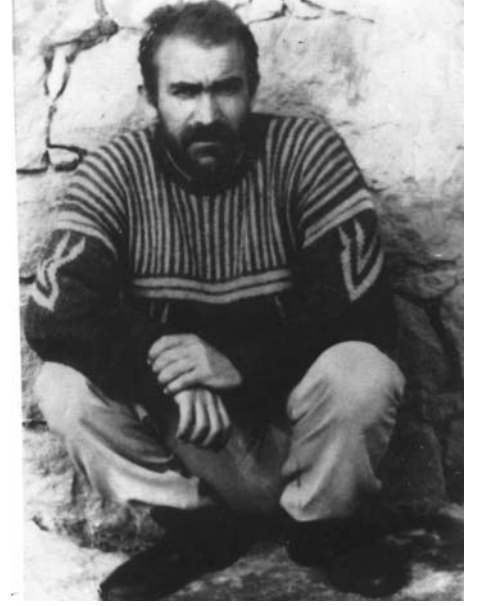

Ama çatışmanın uzun sürdüğünü ve yoldaşların ciddi bir direnç gösterdiğini biliyorum.

- Hıdır Aykır'ın askeri konularda yetenekli olduğu anlatılıyor...

- Palu şehitleri içinde en uzun süre tanıdığım arkadaşlar Hıdır Aykır, Ali Kayadoğan ve Cihan Taş'tır. Kazım Çelik yoldaşla da birkaç defa görüşmüştüm. Hıdır Aykır uzun süre Nazımiye bölgesinde askeri faaliyet yürüttü. Gerilla birliğinde örgütlüydü. Onunla kırsal alanda tanıştık. Burada uzun süre beraber faaliyet yürüttük. Kırsal alandaki faaliyetinde halk arasında çok ciddi bir saygınlığı olan, alçakgönüllü ve fedakar bir yoldaşımızdı. Daha sonra Erzincan-Pülümür bölgesine verilmişti. Daha çok bir görev insanıydı. Tartışmalara çok dahil olmazdı. Hıdır Aykır'ın hiçbir çatışmada yenilgiye uğradığını görmedim. Askeri olarak çok yetenekliydi. Gerilla birliklerinin aldığı kararları uygulamada ısrarcıydı.

- Peki, Ali Kayadoğan, Cihan Taş...

- Ali Kayadoğan da 80'de Partizanlarla ilişki kurup saflarımıza katılmıştı. Parti üyesi bir yoldaş. Cihan Taş da uzun süre Nazımiye ve Kiğı bölgesinde faaliyet yürüttü. Hıdır ve Ali Kayadoğan'la iki yıla yakın zamanımız geçti. Bu bölgelerde faaliyet yürütüyorduk. O dönemde alt konferans tartışmaları sürüyordu. 1980 AFC'den itibaren yakalanan yoldaşlarımızın kimisi zaaf göstermişti. Ali Kayadoğan yoldaş buna tepki gösterirdi. Onların bu zaafı mücadeleyi azmini körüklerdi.

Yurtdışı hizbi o dönemde bizden bölgeyi terk etmemizi istemişti. Biz Hıdır Aykır ve Ali Kayadoğan'la birlikte bunu reddetmiştik. Tartışmalar birkaç ay sürmüştü. Bu tartışmaların ve alınan kayıpların da sonucunda 1984'te planlanan konferans yapılamadı. Ben birkaç yıl sonra şehirde bir randevuda yakalandım. Çatışma olduğunda ben içerdedim, tutuklanmıştım. Cihan Taş, her kıştan çıktığımızda; "yoldaş bu kışı da atlattık, artık bize bir şey olmaz. Çatışmalarda da düşmanı dize getiriyoruz. Ama doğa koşulları karşısında işimiz oldukça zor" derdi.

Medet Özbadem: Urfa Siverek'te devrimci düşüncelerle tanıştı. Halil İbrahim Kater ve İbrahim Beyhan'la aynı bölgede faaliyet yürüttü. Diyarbakır 5 nolu zindanda bilinçli bir şekilde tedavi edilmeyerek ölüme terk edildi. 20 Mayıs 1983'te ölümsüzleşti.

Mehmet Ali Elalmış: Mardin merkezde dünyaya geldi. 70'li yılların sonunda devrimci düşüncelerle tanıştı.

12 Eylül'de Amed zindanlarında ser verip sır vermeyendi.

Hasanpaşa Katliamı

Tuzla'yla başlayan yargısız infazlara yeni halka Hasanpaşa ile eklendi. 19 Mayıs 1991'de Kadıköy Hasanpaşa'da İsmail Oral ve Hatice Dilek, Hatice Dilek'in oğlu Özgür Cihan'ın gözü önünde katledildiler.

İsmail Oral: 1961 İzmit doğumlu

İsmail Oral, lisede Partizanlarla tanıştı. 12 Eylül döneminde yakalandı ve 5 yıl zindanlarda kaldı. 86'da tahliye olduğunda hapishanelerin onun için bir devrim okulu olduğunu söylüyordu. Marmara Üniversitesi'ne girdi. Gençlik içindeki militan önderliği ve örgütleyiciliği ile komsomolu güçlendirenlerdendi. En büyük korkusu düşmanın onu silahsız yakalamasıydı.

Hatice Dilek: 1958 Elazığ Bejar köyü doğumlu Hatice Dilek Gülsuyu'nda büyüdü. Devrimci düşüncelerle lise yıllarında tanıştı. Hem okuyor hem de çalışıyordu.

"Gücünüz yetiyorsa gelin alın"

28 Mayıs 1991'de Elazığ Palu'da TC güçleriyle yaşanan çatışmada Refik Yaşar (Komiser Memo), Yusuf Ekinci (Doktor Kenan), Yaşar Sağdıç (Adem) Kumriye Cihan (Dilan) isimli gerillalar şehit düştü.

Etraflarını saran devlet güçleri, Partizanlardan Dr. Kenan'ın "Gücünüz yetiyorsa gelin alın" sözleriyle karşılığını alacaktı.

Yusuf Ekinci: Dersim Ovacık Zarık

(Yeşilyazı) köyünde dünyaya geldi. Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde öğrenciyken gerillaya katıldı.

Refik Yaşar: Elazığ Maden'de doğan Refik Yaşar, Ankara'da öğrenciyken komsomol saflarında örgütlendi.

Yaşar Sağdıç: Erzincan Çayırh-Yeşilbük köyünde doğdu. Tokat Bağderesi şehitlerinden kardeşi Münire Sağdıç gibi sessiz ve olgun bir yapıya sahiptir.

Kumriye Cihan: Dersim Hozat-Bargini doğumludur.

Ali Ekber Atmaca: Sivas Kangal doğumludur. 12 Eylül öncesi ve sonrasında TİKKO'nun yaptığı eylemlerin içinde yer alır. 1992 yılında bir görev için gittiği Şavşat'ta yakalanır. Artvin Alay Komutanlığında görev yapan faşist Mehmet Sezbillabban tarafından 23 Mayıs'ta işkenceye katledilir.

Hasan Tanrıverdi: İşçi bir ailenin çocuğu olarak Muş Varto'da dünyaya geldi. Ailesiyle birlikte Almanya'ya göç etti. Partizanlarla Berlin'de tanıştı. 17 Mayıs 1992'de geçirdiği beyin kanaması sonucu aramızdan ayrıldı.

“Nerede mücadeleye varsa orada fedakarlık vardır” -1-

Proleter devrimci en başta Marksizm-Leninizm-Maoizm'i rehber alır, benimser, savunur. Çalışmalarında Marksizm-Leninizm'in günümüzdeki karşılığını Maoizm olduğunu söyler. Her şeyi kavrama, çözümleme yöntemiyle ele alır. Çalışma ve düşünme tarzında bu yönetime dayanır. Zira proleter devrimciyi MLM ideoloji besler, diyalektik materyalist yöntem ilerletir.

Bu temel olgular proleter devrimciyi şekillendirir, nitelikli hale getirir. MLM'yi kavramayan biri doğal olarak bu temel olguları da kavrayamaz, kendini geliştiremez. Bu ne bilinç geriliğinden ne de kavrayış eksikliğinden kaynaklanır, tersine MLM güzergahta olmamaktan, MLM ideolojiden beslenmemekten ve diyalektik materyalist yöntemi uygulayamamaktan kaynaklanır.

İbrahim Kaypakkaya bu özelliklere sahip büyük bir MLM'dir. 1971 devrimci radikal çıkışında etkili bir rol oynamıştır. Küçük burjuva devrimciler, reformist revizyonistler ondan korkar, saldırılarını büyük oranda ona yöneltirler. Ancak onların bu saldırıları İ. Kaypakkaya'yı yolundan döndüremez, tersine daha kararlı ve tavizsiz kılar. Çünkü İ. Kaypakkaya çeşitli uluslardan ve milliyetlerden ezilen, sömürülen emekçi halkımıza inanan ve halkın sahte dostlarına kin duyan bir devrimcidir. İ. Kaypakkaya, içinde bulunduğu koşulların ve şartların kısıtlı imkânlarına rağmen ülkenin sosyo-ekonomik yapı tahlilini yüksek bir kavrayışla ele alan, TC devletinin niteliğini, Kemalizm'in sınıfsal yapısını, ulusal sorunu berrak bir şekilde ortaya koyan, reformizme, revizyonizme karşı mücadelede MLM bilimi donanan, buna uygun pratik sergileyen, açık ve net tezler sunandır.

Kökü, toprağın derinliklerindedir partinin...

İ. Kaypakkaya, Türk hâkim sınıflarının, emperyalizmin ülkedeki uzantıları olduklarını, bu bağlamda sosyo-ekonomik yapının yarı-sömürge, yarı feodal olduğunu ve devletin resmi ideolojisi Kemalizm'in faşist olduğunu, Kürt ulusunun inkar edildiğini doğru bir şekilde ortaya koyan kararlı ve tutarlı bir duruş sergileyendir.

MLM teorisiyle Şafak revizyonizmine, küçük burjuva ideolojisinin tüm biçimlerine karşı tavır geliştiren, kararlı mücadele verendir. Ülke gerçekliğine uygun siyasi iktidar mücadelesinin Halk Savaşı yoluyla olacağını belirleyen, MLM'yi Türkiye koşullarında sınıf pratiğine uyarlayandır. İşçi-köylü ittifakı temelinde silahlı mücadelenin başlatılması ve yaşatılması için, elverişli özelliklere sahip Dersim bölgesinde gerilla savaşını tutuşturarak, komünist hareketi 50 yıllık suskunluktan kurtaran ve sesini yeniden ülke sathına yayan, emekçi halkımızın umut ışığı haline getirendir. Bunların yanı sıra İ. Kaypakkaya'yı bu düzeye çıkaran, ölümsüzleştiren olgu

halka duyduğu sevgi ve güvendir. Bu onda yüksek sorumluluk duygusu yaratmış, hiçbir yerde hiçbir şekilde kişisel çıkarları önde tutmamış, bunları devrimin, partinin, halkın çıkarlarına tabi kılmıştır. Onun bu erdemi, gerçekçi olmaktan, gerçekleri savunmasından; halkın, devrimin çıkarlarına ters düşmemesinden gelir.

Bugün 40. kuruluş yıldönümünü kutlayan partiyi var eden MLM ideolojisi ve kitlelerle kurmuş olduğu bağdır. Başkan Mao'nun dediği gibi “Parti ve kitleler var olduğu müddetçe her türlü mucize yaratılabilir”. Önümüzdeki ko-

katillerden hesap sorma, zindanlardan firar eylemleri, örgütlenme, yani ülkenin şehirlerinde ve kırlarında sınıf düşmanlarına karşı yürütülen kararlı ve tavizsiz mücadele partinin toparlanmasına hizmet etti.

Partinin toparlanmasında can bedeli mücadele yürüten ve bu uğurda şehit düşen Atilla Özkan, Cemil Oka, Selahattin Doğan, İsmail Hanoğlu, M. Zeki Şerit, Armenak Bakır... gibi kadroların unutulmaz emekleri ve çabaları vardır. Onları unutulmaz ve değerli kılan, halkın ve devrimin çıkarlarını kendi çıkarlarından üstün görmeleri ve İ.

mından öğreticidir. Keza 1983 yılında parti evini boşaltmak için giden ve düşman çemberine düşen Ali Uçar'ın çatışarak şehit düşme tavrı da öğreticidir.

Cesaretle savaşmak, fedakârlıktan kaçınmamak, yorulmaksızın çalışmak, böyle bir çizgi tutturmak proleter devrimcilerin, kadroların görevidir.

Zorlukları aşmak için; güçlü bir irade, azimli bir çalışma!

Başta İ. Kaypakkaya olmak üzere tüm parti şehitleri, ardıllarına böyle zengin bir miras bıraktılar. Onların büyüklükleri, karşılarına çıkabilecek zorlukları göze almış olmalarındır. Dolayısıyla onların miraslarına sahip çıkanlar da zorlukları göze almayı bilmeli, kendilerini buna göre hazırlamalıdır. Belki zorluklardan kaçınmak isteyenler olabilir. Ancak bu tür şeyler mücadele içinde kaçınılmazdır. Zira sınıf mücadelesi düz bir yol izlemez, esasen dolambaçlı ve meşakkatli bir yol izler. Bu bakımdan birçok zorlukları ve riskleri vardır. O nedenle devrimciler kendilerini, işlerin normal seyrinde yürüdüğü dönemlere göre değil, zor ve çetin dönemlere göre hazırlamalıdır. Bunun için de, zorlukları kabul etmek, onları benimsemek, yasalarını öğrenmek ve aşma yollarını bulmak gerekir.

12 Eylül Askeri Faşist Cuntasının yoğun saldırıları döneminde “**vur emri**” ile aranan Süleyman Cihan, tüm zorluklara rağmen yoldaşlarıyla birlikte hem alman örgütsel darbelerin telafi edilmesi, güçlerin toparlanması için yoğun bir çaba içine girer hem de partinin ikinci konferansa hazırlanması çalışmasını yürütür. Nitekim bu çaba sonuç verir ve konferans toplanır, başarıyla sonuçlanır.

Bu çaba ve fedakârlık bize içinde bulunulan durumun ortaya çıkaracağı muhtemel tehlikelerin neler olacağını az çok tahmin etmemiz, kendimize güven duymamız gerektiğini gösterir. Şu halde zorlukları aşmak için güçlü bir iradeye, azimli bir çalışmaya ihtiyaç vardır. Ama bütün bunlardan önce sınıfsız, sömürsüz bir dünya yaratma inancına sahip olmak ve çürüyüp giden kapitalist-emperyalist sistemin içinde gelişip güçlenen ve özgür bir geleceğe uzanan dinamik güçler olduğumuzu bilmemiz gerekir.

Bir proleter devrimci her şeyden önce dürüst, samimi, fedakâr ve çalışkan olmalıdır. Ama bununla yetinmemeli, kendisini MLM bilimi ve diyalektik materyalist yöntemle geliştirmeli, partinin görüşleri, ilkeleri, disiplini ve kurallarıyla şekillendirmelidir. Bunu yaparsa kendisini, dolayısıyla partiyi Bolşevik-Maoist bir sağlamlığa erdirmiş, sınıfa, halka karşı görevlerini başarıyla icra etmiş olur. Elbette burada proleter devrimciye olduğu kadar partiye de görev düşmekte, bireyin Bolşevik-Maoist meziyetlere erişmesi için partinin de yol gösterici, önderlik rolünü oynaması gerekir. (**Devam edecek**)

“Eğer insanlığın çoğunluğu için etkili olabileceğimiz yeri seçmişsek, hiçbir yük bizi kamburlaştıramaz. Çünkü artık o, herkes adına ödenen bir bedeldir; artık tadına vardığımız şey yoksul, kısıtlı, bencilce bir sevinç değildir, mutluluğumuz milyonlara aittir, eylemlerimiz sessiz sedasız ama sonsuza dek etkisini sürdürecektir ve küllerimizi soylu insanların çakmak çakmak gözlerinden akan yaşlar ısıtacaktır.” (K. Marks)

şullar ne denli zor olursa olsun, “çetin ama şanlı mücadele günleri”nde parti, ideolojisine ve kitlelere dayanarak kendini yeniden üretecektir. Çünkü parti toprağa kök salmış, yeniden kendisini üretebilecek niteliktedir. Kurulduğu günden bugüne birçok iç ve dış darbeler alan parti her seferinde yaralarını sarmasını bildi, sınıf mücadelesindeki görevlerine dört elle sarıldı. İ. Kaypakkaya'nın kaybıyla parti ağır darbe aldı, örgütsel yenilgi yaşadı. Kalan kadroların azımsanmayacak kısmı zindanlara atıldı. Dışarıda az sayıda deneyimsiz kadro ve sempatizan, kısıtlı imkanlarla partiyi toparlamaya başladı.

Atilla Özkan, Cemil Oka, Selahattin Doğan...

Toparlanma döneminde Süleyman Cihan önemli rol oynadı, sürece önderlik etti. Bizzat kurulan ya da kurulu olan demokratik kitle örgütlerinin, sendikaların içinde; köylük bölgelerde, öğrenci derneklerinde, gecekondu ve semt çalışmalarında yakalanan ilişkilerle toparlanma sağlandı. Diğer taraftan işkenceci

Kaypakkaya'nın özveri ve feda ruhunu kuşanmaları, kendi yaşamlarında ete kemiğe büründürmeleridir. Nitekim parti bu sayede 1978 yılında birinci konferansını topladı ve merkezi bir yapıya kavuştu. Türkiye devrimci güçlerinin güçlenmesine hizmet etti. Kadro ve sempatizanlar verdikleri başarılı mücadelelerde kibir ve kuruntuya kapılmadı, daha fazla çalıştılar, partiye, devrime halka bağlı kaldılar, değerlere sahip çıkıp korudular ve yeni değerler yarattılar. Kendilerini tamamen devrim mücadelesine adadılar.

1973'te düşmanla girdiği çatışmada ağır yaralanan ama yanındaki yoldaşı korumayı ihmal etmeyen, mermisi bitince silahını kıran Ahmet Muharrem Çiçek'in tavrı; hem adanma hem değerleri sahiplenme hem düşmanı tanıma bakımından örnek ve öğreticidir. Yine İstanbul'da örgüte yönelik operasyon haberlerini gazetelerden öğrenen Süleyman Cihan'ın Ankara'dan gelip evi boşaltması, sorumluluk bilincini ve değerleri sahiplenmesini göstermesi bakı-

Ağa'nın "Battal"ıyla, Battal'ın "Ağa"sıyla talan sürüyor

"Yaklaşık 10 milyon konutun yıkılıp yeniden yapılması gerekiyor. İnşaat sektörü bunu sağlayacak güçtedir. İnşaat sektörünün çarpamı 2.54'tür. İnşaat sektöründeki 400 milyar dolarlık iş, ekonomiye 1 trilyon dolarlık hareket getirecek. Yaptığımız konutların asgari 500 binini 2023'e kadar yabancıya satmamız lazım. Bu konudaki yasanın da önümüzdeki günlerde çıkacağını duyduk. Oradan asgari 150 milyar dolar gelir sağlarız. Ekonominin kırılğan cari açık sorununa önemli katkı sağlar."

Bu sözlerin sahibi Ağaoğlu Holding'in sahibi **Ali Ağaoğlu**. Son dönemlerde Türkiye ekonomisinde giderek büyüme gösteren cari açığa çözüm olarak(!) Ağaoğlu toplumda yıkımı öngörüyor. TOKİ'nin iştirakçiliğini yapmış olan Ağaoğlu AŞ'yi bu süreçte ön plana çıkaran nedir? Özellikle AKP ile yakınlığı ile tanınan Ağaoğlu bir **MÜSİAD üyesi**. AKP ile birlikte dışa bağımlı olarak gelişen "yeşil" sermayenin ortaya çıkardığı bir figüran. Ağaoğlu'nun açıklamalarında toplumun barınma hakkına yönelik bir çözüm olmadığını görmek mümkün. Devletin nimetinden beslenen Ağaoğlu'na sunulan olanaklar her geçen gün büyüyor. Reklamlarda "çocukken hayalimdi hep yapmak istemiştım. Hayalimdi yaptım oldu" şeklindeki ifadelerine bakacak olursak bir hayli yol almış görünüyor. Ve yine bu açıklamalarıyla Ağaoğlu daha çocukken, emekçilerin barınma hakkına göz diken, bir halk düşmanı olarak ortaya çıkıyor. Büyükşehir İstanbul'un ağası olma yönünde büyük hedefleri olan Ağaoğlu sadece mimari hedefleri ile gündeme gelmemektedir. Büyüyen sermayesine paralel giderek küçülen karakteri gereği kadın bedenini meta olarak gören Ağaoğlu günümüzdeki her türedi zengin gibi görgüsüz bir burjuva! Tam da ülkemizin sosyo-ekonomik yapısına uygun olarak bir yanıyla feodal, bir yanıyla burjuva olan, eski mücahit yeni müteahhit bir züppe! Nam-ı diğer ağa!

Ağaoğlu'nun ismi bu kez Ataşehir Belediye Başkanı Battal İlgezdi ile birlikte anılmaya başlandı. A. Ağaoğlu ile B. İlgezdi arasında sıkı bir ilişki olduğu ortaya çıktı.

İlgezdi, Ağaoğlu'nun kiracısı olduğunu itiraf ederken ne kadar kira ödediğine dair bir açıklamada bulunmadı. Ayrıca İlgezdi Ağaoğlu için özel bir helikopter pisti yaptırmış. Ağasına peşkeş çekmek için Ağaoğlu'nun açmış olduğu ticari işletmelere dair belediye tarafından vergilendirme gibi işlemler de yapmamış Battal. Belli ki İlgezdi ağasının "cengâver" battal olma yolunda büyük çaba içinde.

Ataşehir'de Allah yazıları ile yükselen gökdelenler

Kentsel dönüşümün esas amacı kentlerin mimari yüzünün değişimi değildir. Kentsel dönüşüm kentlerin siyasal ve sosyal dönüşümünü sisteme paralel örgütleyecek projelerdir. Toplumun yaşam düzeyine uygun olmayan mimari projeler yapılmaktadır. Öyle ki bu projelerin hiçbiri toplumun yaşamsal koşullarını düzenleyecek bakış açısıyla yapılmamaktadır. Projeler başından itibaren toplumsal dokuyu bozmayı ve inşaata bağlı gelişen imalat sanayi ve sermayesini güçlendirmeyi hedeflemektedir.

Günümüzde AKP'nin deprem tehlikesini gerekçe göstererek savunduğu kentsel dönüşüm bir taşla iki kuş vurma projesidir. Egemenler bir yandan yeni rant alanlarıyla sermayesini büyütürken, diğer yandan da muhalif mahalleler ortadan kaldırılmak istenmektedir. Bu yüzdendir ki toplumsal duyarlılığın ileri olduğu bölgeler hedeflidir. Bu bölgelerden bir tanesi de Ataşehir'dir. Ağaoğlu'nun Battal İlgezdi ile yakınlığı Ağaoğlu'nun Ataşehir'e dair projeleri ile bağlantılıdır. Özellikle Ataşehir'in muhalif mahallesi 1 Mayıs Mahallesi çevresinde Arapça Allah yazısını andıran dev gökdelenleri görmek mümkün. Yapılan proje ile birlikte mahallenin siyasal dokusuna zarar verilmek istenmektedir.

Merhaba

Emekçi halkın mücadele ve direnişleriyle kurduğu mahallelere devlet azgınca saldırıyor. Halkın birliğini, dayanışmasını parçalayarak; değerlerini yok etmeye ve sindirmeye çalışıyor. Bir yandan uyuşturucuyu, fuhuşu, çeteleşmeyi ve genel olarak yozlaşmayı örgütlerken aynı zamanda mahallelerimizi yok etmek için yıkım projeleriyle saldırıyor. Fakat emekçi mahalleler egemenleri rahatsız etmeye ve onların planlarını boşa çıkararak bu saldırılara en iyi cevabı vermeye çalışıyor.

Yıllardır parça parça İstanbul'da ve ülkenin değişik bölgelerinde yıkım saldırılarıyla karşılaşılıyor. "Kentsel dönüşüm" egemenlere rant sağlarken halka ise göç ve sürgün yaşamını dayatıyor. Düzen "kentsel dönüşüm"ü kabul ettirmek için halkın üzerine yalanlarla geliyor. "Deprem sorunu, konut sorunu, kentlerin güzelleştirilmesi, tarihi dokunun korunması ve suçun önlenmesi" gibi gerekçelerle asıl amaçlarını gizlemeye çalışıyorlar. Ev ve arsalarla biçilen değerlerin dört beş misli daha pahalı olan yeni dairelerden alabilmek için

evinden olan emekçiler, ömür boyu evsiz kalma ve borç tehdidi altında yaşamaya mahkûm ediliyor. Bugün üç-beş ailenin oturduğu binalar yeni yapılan tek bir dairenin fiyatını dahi karşılayamayacak düzeydedir. Yani egemenlerin çeşitli gerekçelerle süsleyerek önümüze getirdiği "kentsel dönüşüm" projesi talandır ve emekçi halkı mağdur etmekten öteye gitmemektedir. Zaten hakim sınıflar emekçi halkı değil bu projeden nasıl rant elde edeceklerinin, ne kadar kâr elde edeceklerinin hesabını yapmak-

tadırlar. Halkın yanında görünen, her fırsatta "kentsel dönüşüm"e karşı olduğunu söyleyerek propaganda yapan bazı "sol" belediyeler ise şahsına ev alarak, bu arsaları şirketlere satmaktadır. Açıkça görüldüğü gibi devlet, Varyap, TOKİ, Ağaoğlu, Taşyapı, Koç Holding vb. şirketler ve belediyeler bu talan projesinde işbirliği içerisinde.

Halk bu konuda elbette ki çaresiz değildir. Mahallelerimiz kurulurken nasıl mücadele edildiyse bu yıkımlara karşı aynı şekilde cevap verilecektir. Birçok pratik göstermiştir ki, egemenlerin yıkım girişimlerinde emekçi mahalleler, halkın dayanışmasını ve birliğini göstermiş, bu girişimlerde birlikte mücadele ederek egemenlerin amaçlarını boşa çıkarmıştır. Bundan sonra da halkımız bu saldırılara karşı mahallelerimizi egemenlerin yok etmesine izin vererek direnme kültürünü koruduğu-

nu, bin bir bedelle kurduğu evlerinden vazgeçmeyeceğini göstererek mücadele etmeye devam edecektir.

Son dönemlerde Battal İlgezdi'nin Ağaoğlu ile ilişkisi de mevcut belediyenin siyasal çizgisini ortaya sermiştir. "Sosyal demokrat" olduğu söylenen CHP'li belediyenin talanın ortağı olduğu gün gibi bir kez daha ortaya çıkmıştır. AKP'li Ağaoğlu'nun CHP'li İlgezdi ile olan yakınlığı sermayenin halk kitlelerine olan düşmanlığını gözler önüne sermiştir.

1 Mayıs Mahallesi ÖG Okurları

İdris Naim devrede: "Abartmayın!"

Didim'de eklendi. Bir apartmandaki iki Alevi ailenin evinin kapılarına; "Alevilere ölüm, Alevileri yakın" yazıldı.

Devletin ve hükümetin bu konudaki tavrı da ciddi anlamda pervasızlaşmıştır. Özellikle AKP'nin nevi şahsına münhasır kişiliklerinden olan İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin; Didim'deki fişleme olayları için de devreye girmiştir. Yaptığı konuşmada abartıya gerek olmadığını söyleyen İdris Bey; olayı basit bir provokasyon olarak nitelendirdi. Daha önce de

Adıyaman'daki ev işaretlemeleriyle ilgili konuşan İdris Bey; "Adıyaman'da Alevilerin yaşadığı mahallede bazı evlerin duvarları işaretlenmiş bilgisi geldi. İlk bulgulara göre bu olayın 3 çocuk tarafından yapıldığı bilgisi ulaştı. Çocukların yaptığı bilgisine nereden ulaşmışlar? Çünkü bu işaretler çocukların boyuna göre yazılmış. Sadece Alevilere yönelik değil, diğer vatandaşlara ait evlere de bu işaretler yapılmış. Olayı büyütmenin çok doğru olduğunu düşünmüyorum" demişti.

Bir diğer esash mevzu ise, tüm bu abuklukların ötesinde; "Sayın"

Bakanın, damarlarında akan faşizm gerçekliğidir... Ölümle tehdit edilen, Aleviler olunca gerçekten de abartıya gerek yoktur egemenler nezdinde... Zaten onlar alışıklardır katliama, tehdide...

Ashnda İdris Naim'in bu türden açıklamaları, ülkemizde "sıradan faşizmin" aldığı boyutu göstermektedir. Bir ülkenin içişleri bakanının, bu denli pervasız olabilmesi; o ülkedeki faşizmin karakterini göstermesi açısından önemlidir. Ve yine meselenin "gülünüp geçilecek" bir olgu olmadığını, faşizme karşı mücadelenin anın görevi olduğunu göstermektedir.

Son günlerde birçok yerde görülen Alevilere yönelik ev işaretlemeleri ve fişleme olayları listesine bir yenisi de

Yaşam alanlarımıza saldırının yeni adı:

2B

AKP hükümetinin ilk dönemlerinde Meclise sunulan ancak dönemin cumhurbaşkanı tarafından geri gönderilen 470 bin hektar alanı kapsayan "2B arazileri" ile ilgili yasa, Meclisten geçerek yasalaştı. 1 Şubat 2012 tarihinde TBMM Başkanlığına sunulan "Orman Köylülerinin Kalkınmalarının

2011 verilerine göre "orman alanları" 20 milyon hektar (Türkiye'nin % 26'sı) düzeyindedir. "Tarım alanları" 24 milyon hektara (Türkiye'nin % 31'ine) denk gelmektedir. "Çayır-

Desteklenmesi ve Hazine Adına Orman Sınırları Dışına Çıkarılan Yerlerin Değerlendirilmesi ile Hazineye Ait Tarım Arazilerinin Satışı Hakkında Kanun Tasarısı" adı verilen yasa, 26 Nisan'da resmi gazete de yayımlanarak yürürlüğe girdi.

Devlet "orman vasfını yitirmiş araziler" olarak kamuoyuna yansıttığı yasayla şirketlere yeni rant alanları açmış oldu. Şimdiye kadar barajlarla, termik santrallerle, akan her dere yatağının üzerine kurmayı hedefledikleri HES'lerle, nükleer santrallerle, siyanürlü altın işletmeciliğiyle, yaşam alanlarını şirketlere peşkeş çeken devlet, şimdi de ormanlarımızı sermayenin talanına açtı.

Yasada yer alan "orman niteliğinin kaybolması" kılıfıyla ormanların talan edilerek yok edilmesinin yolu açılacak ve bu talan da büyük bir

ranta dönüştürülecek. Ve bu durum doğal yaşamın da bozulmasını beraberinde getirecek.

Genel olarak 2011 verilerine göre orman alanları; tarım alanları ve mera ve çayır alanlarının oranına baktığımızda Türkiye'nin yarından fazlasını ilgilendiriyor.

Mera alanları" ise 2010 yılı verilerine göre 14 milyon hektar (Türkiye'nin % 18'i) oranındadır.

470 bin hektarın üzerindeki 2B arazilerinin % 4,7'si "şehir, kasaba ve köy yapılarının toplu olarak bulunduğu yerleşim alanlarıdır." Bu yönü ile yasa, 17 bin orman köyünde yaşayan 9 milyon kişiyi yakından ilgilendiriyor.

Benzer şekilde "tarla, bağ, bahçe, meyvelik, zeytinlik, fındıklık, fıstıklık (antep fıstığı, çam fıstığı) gibi çeşitli tarım alanları veya otlak, kışlak, yaylak gibi hayvancılıkta kullanılmasında yarar olduğu tespit edilen" yerler de 2B arazisi kapsamında yer alıyor. Yine kentsel dönüşüm projeleri uygulanacak yerler de bu kapsamda değerlendiriliyor. Bu projeleri yapabilecekler arasında ise Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın yanı sıra TOKİ ve ilgili büyükşehir ve öteki belediyelere de yer veriliyor. Böylece, yaklaşık 3 milyon dönüm "2B arazisinde" yeni rant alanları yaratılmış oluyor.

Yasada yer alan maddelere göre 2B şöyle özetlenebilir:

- 2B alanlarının tasarrufunun Maliye Bakanlığı'na devredileceği ve satışa çıkarılacağı,
- 2B alanlarının, "kentsel dönüşüm"ün uygulanacağı proje alanları kapsamına alınacağı ve sınırları belirleme yetkisinin de Çevre ve Şehircilik Bakanlığı, Toplu Konut İdaresi Başkanlığı (TOKİ) ve belediyelere verileceği, bu süreçte TOKİ'ye öncelik tanınacağı,
- Hak sahiplerine doğrudan satılacak taşınmazların satış bedelinin, rayiç bedelinin % 70 olacağı,
- Başvuru sahiplerinin, satış be-

dellerine mahsup edilmek üzere, belediye ve mücavir alan sınırları içinde olan yerler için iki bin lira, dışında olan yerler için bin lira başvuru bedeli ödemesinin şart koşulduğu,

- "İdarece tespit edilen satış bedelini, itiraz ve dava konusu etmesizin kabul edenlerin bu Kanuna göre hak sahibi sayılacağı"

- Yapılacak satış sürecinde "3194 sayılı İmar Kanunu" hükümlerinin uygulanmayacağı,

- Köy nüfusuna kayıtlı olma koşulunun aranmayacağı, vb.

Yaşam alanlarımız işgal edilecek

Görüldüğü gibi yasayla 2B arazilerinin satılmasının ve ormanların korumasız bırakılmasının yolu açılacak ve iddia edildiği gibi orman köylülerinin kalkınması değil daha da yoksullaşması sağlanacak ve bir kısmının da kullanmakta olduğu araziler, ellerinden alınacak.

Yasaya göre, devletin tasarrufu altında olan ve tescile dahi konu olmayan dağlar, deniz ve göller gibi tüm alanlarımız işgalciye bir kez daha açılacak. Deniz ve göl gibi kıyı ve kıyıları çevreleyen sahil şeritlerinden yararlanmada anayasada belirtilen "öncelikli kamu yararı gözetilir" ifadesi yok sayılarak bu bölgeler turizmcilere yeniden açılacak. Yani "kamu yararı" yerli ve yabancı sermaye yararına işler hale gelecek!

Kamu arazilerinin işgali suç olmaktan çıkacak ve işgal nedeniyle verilen mahkumiyet kararları tüm sonuçlarıyla kalkacak ve görülmekte olan davalar düşecek. Kamu arazilerinin her yönüyle işgali dönemlerine geri dönüş tekrar başlayacaktır.

Sonuç olarak bu yasanın uygulamaya geçmesiyle kamu arazilerinin bir bölümü özel mülkiyete dönüşecek ve kısa sürede her türlü kaçak yapılaşma ve haksız kazanç çok daha fazla yaygınlaşacak.

Sonuç olarak yasa hem doğal yaşamı hem de ekonomik ve sosyal yaşamı doğrudan etkileyecek. Özellikle ormanların tahrip edilmesi ve böylelikle, iklim değişikliğiyle giderek daha fazla ısınan ve kuraklaşan ülkemiz coğrafyasının, yakın bir gelecekte, çölleşmeyle ve buna bağlı olarak susuzlukla karşı karşıya kalması tehlikesi ortaya çıkacaktır. Buna karşı başta yaşam savunucuları olmak üzere tüm duyarlı kişi ve kurumların yasanın geri çekilmesi için birleşik ve güçlü bir karşı duruş göstermesi bir temenniden öte zorunluluktur.

Doluca Köyü'ne ziyaret

Dersim: Peri Suyu üzerinde yapılmak istenen Pembelik Barajı'na karşı yaklaşık 1 yıl boyunca ciddi direniş sergileyen Doluca köylülerini, Dersim'de bulunan kurumlar ziyaret etti. Dersim Merkez, Hozat, Pertek, Nazımiye ve Mazgirt belediye başkanları, Tunceli Baro Başkanı **Fatma Kalsen**, Dersim Kültür Derneği, **EMEP**, DHF ve **Partizan** tarafından gerçekleştirilen ziyarette köylülerle sohbet eden kurum temsilcileri, Doluca köylülerinin direnişlerinin yanında olduklarını ve her türlü yardımı sergileyeceklerini belirtti.

HES karşıtı hack!

H. Merkezi: "Lovingteam" adlı hacker grubu HES protestolarına destek için Çevre ve Şehircilik Bakanlığının web sitesini hackledi. Web sitesine **Deniz Gezmiş**, **Yusuf Aslan** ve **Hüseyin İnan**'ın resmini koyan "lovingteam", şu mesajı yayımladı:

"Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın katledilişlerinin 40. yıldönümü. Genç yaşlarında sarsılmaz inançları, çelikleşmiş bilinçleriyle girdiler kavgaya, emeğin namusu kurtulsun diye, bu bezirgan saltanat bu zulüm bitsin diye, zorbalardan karşısında tüm sınıf kinleriyle dimdik durdular. Türkiye Devrim Tarihinde gencecik fidanlar olarak yerlerini aldılar, bu fidanlar koca çınarlar oldu ve şimdi milyonlar aynı yolda.

(...) Yaşasın İşçiler Köylüler Dünyanın Tüm Ezilen Halkları."

Gökçeada halkı da çevre için sokaga çıktı!

H. Merkezi: Gökçeada Çevre ve Kültürü Koruma Derneği'nin çağrısıyla bir araya gelen Gökçeadalılar, doğaya ve canlıya zarar veren tüm yatırımların durdurulması için sessiz bir yürüyüş düzenlediler.

Gökçeada'da gerçekleştirilen altın aramalarının yanı sıra hızla ilerleyen ve ada dokusunu bozan çarpık yapılaşma, çöp yığınları, serbest hayvancılık, deniz kirliliği, hayvan barınağı olmaması ve tuz gölünde yapılan sörfle ilgili olarak oluşan tepkiler ada halkı tarafından **6 Mayıs** günü yapılan bir eylemle protesto edildi.

Gökçeada Çevre ve Kültür Koruma Derneği'nin çağrısıyla yapılan yürüyüş ile Gökçeada'da çevre sorunları ile ilgili ilk kez bir yürüyüş gerçekleştirilmiş oldu.

“Tiyatroyu, tiyatrocular yapar”

İstanbul: “Durmak yok yola devam” şiarıyla “özelleştirilmedik alan kalmayacak” hedefiyle yol alan AKP, en sonunda devlet ve şehir tiyatrolarına da el attı.

AKP'nin yeni hedeflerinden biri olan şehir tiyatroları üzerine, 38 yıldır tiyatro alanında çalışan ve aynı zamanda ses yönetmeni olan **Ersin Sanver** ile röportaj gerçekleştirdik.

Ö-G: *Şehir tiyatrolarıyla ilgili gerçekleştirilen yönetmelik değişikliği çok tartışıldı, bu müdahaleye karşı kitlesel eylemler düzenlendi. Sizce bu değişikliklerle ne amaçladı AKP hükümeti?*

Ersin Sanver: Her devletin bir kültür politikası vardır. Bu kültür politikası içinde halka hizmet eden kültür kurumları desteklenir. Onlara ekonomik destek verilir. Yoksa işlevlerini yürütemezler. Şehir tiyatrolarını sayın başbakan özelleştirip; **“artık özel oynasınlar, bize oyun getirsinler okuyalım, oyunu beğenirsek onun için para veririz, oynarlar”** dediğinde bu kültür politikasına uyumuyor. Tek yanlı oluyor.

Yapılan olay şu; sayın başbakan öyle dediğinde o zaman canlı oyun götürmek durumu çıkıyor. Özgür oyun götürmek oyunu çıkmıyor. Yani özgür oyunu götürüyorsunuz. Senin özgür iradenle seçtiğin oyunu; bu oyun sol, sağ, edebi olur her şey olabilir. Ama siz öyle getirirsiniz, ben onu okurum beğenirsem ona para veririm, oynarsınız dediğinde o şu oluyor **“benim dünya görüşümde olan oyunları oynam.”** 98 yıldır bu kurum böyle bir şey yapmadı ki, biz öyle yetişmedik. Böyle bir şey olamaz, herkes kendi mesleğini yapar, kendi mesleğinde uzmandır. Tiyatroyu tiyatrocular yapacaksa, bugüne kadar yapmışsa, bundan sonra ne değişiyor ki tiyatroyu biz yapmayalım. Oyunları biz seçmeyelim. Böyle bir tiyatro olmaz, tiyatro özgür olmaz.

Bizde değişenler; genel kurula biz arkadaş öneremiyoruz o kalktı. Belediye atıyor, yıllık repertuarları onlar hazırlayacak.

Bugün şehir tiyatrolarına karşı bir tavır alındı. Alınan tavır karşısında genel sanat yönetmeni, yardımcısı, sahne amiri, repertuar kurumundaki insanlar bir sürü birim istifaya edip ayrıldı. Neden? Bu medeni toplumlarda yapı-

ması gereken bir protesto. Böyle bir yapının içinde müdür tamamen belediyeyi temsil eder. Yani bürokrasi işlerini yöneten amirdir, belediyenin atadığı. Bizim özgür bir biçimde 98 yıldır kazandığımız haklarımızı, tiyatroyu yönetme hakkımızı alıyorlar. Biz yine onlara bağlıydık. Fakat onlar dediler ki bize; **“siz bize aitsiniz ama siz kendinizi yönetmeyin, kazanılmış bütün haklarımızı geri alıyorum.”** Yok öyle bir şey.

Kurumlarında, repertuarında, yönetim kurulunda ben yoksam seçilen oyunları siz belirliyorsanız, sanatçı olarak tiyatronun işleyişine katkıda bulunamıyorsam ne oldu o zaman? Yani nasıl tiyatro oldu? Parayı verenin düdüğü çaldığı bir tiyatro oldu.

- Muhafazakâr sanat tartışmalarını çok gündemde...

- Sanatın muhafazakârı da olur, açığı da... Hepsini içine alır. Ne şimdi ben sanatçıyım; Necip Fazıl Kısakürek'i de aynı şevkle oynarım, Nazım Hikmet'i de aynı şevkle oynarım. Yani bizim birbirinden ayırma gibi lüksümüz yok. Çok nitelikli oyunlar var ise sağ veya sol fark etmez, nitelikli olması yeterlidir. Sadece muhafazakâr sanat diyip de sanat bağlanabilir mi? Bağlanamaz yaşamın tabiatına aykırı. Balesi, operası, tiyatrosu hiçbirini birbirinden ayıramazsın. Özgür bir ortam olmazsa yaşayamaz. İmkânı yok ilerleyemez.

- Özellikle merak ettiğimiz bir konu var. Evet, yapılan değişikliği tasvip etmek mümkün değil.

Ancak bu değişiklik öncesinde şehir tiyatrolarının durumu nasıl oldu? Yani sanatı ve sanatçıyı koruyor muydu?

- Tam da değildi. Gerçek anlamda bir özgürlük yoktu. Özgürlüğün kapısı aralıktı. Daima istedim ki belediye içinde ayrı bir bölüm olan müdürlük, şehir tiyatroları müdürlüğü olarak kalmalı. Biz özerk olamadık. Devlet tiyatroları genel müdürlüktür, özerktir. Bizim aralık olan yarı özerkliğimiz de bize göre tamamen kapandı. Biz yeni bir yönetmelik hazırlamıştık bu bir türlü geçemedi yıllarca uğraştık. Bu yönetmelik geçseydi, burada yine belediyeye bağlı her türlü denetime açık, daha özgür bir biçimde tiyatromuzu yönetebilecektik. Daha özgür olmak demek, topluma daha özgür sanat verebilmek demek. Çünkü tiyatro toplumun aynasıdır.

- Şehir tiyatroları özelleştirilebilir mi? Bunun olması mümkün mü?

- Özelleştiriyorum derse özelleştirir. Özelleştiriyorum muğlak bir laf. Kapatıyorum anlamına geliyor. Ben bu tartışmayı çok talihsiz bir tartışma olarak görüyorum. Kapatmak kolaydır. Kanunları çıkarırsın kapatırsın. Kim-

Ermeni Edebiyatı Numuneleri

8 Ermeni yazardan 14 öykü içeren ve 99 yıl önce Osmanlıca yayınlanan Ermeni Edebiyatı Numuneleri Aras Yayıncılık tarafından yeniden ve bu kez Latin harfleriyle Osmanlıca ve Türkçe olarak yayımlandı. Öyküleri Ermenice'den Osmanlıca'ya çevirerek Servet-i Fünun Dergisi'nde yayımlayan **Sarkis Srents**, 4 Osmanlı aydınından aldığı eleştiri yazılarını da ekleyerek Numuneler'i 1913 yılında kitaplaştırmıştı.

Kitaptaki öyküler 1900'lerin başındaki Osmanlı İstanbul'undan ilgi çekici manzaralar sunuyor. Kadıköy'den karşı yakaya geçmek için kiralanan sandallar, Galata'da işleyen atlı tramvaylar, Beyoğlu'ndaki salonlarda düzenlenen maskeli balolar, taşralı hamalların çilesi, koca bulma ümidiyle Bursa'dan İstanbul'a göçen genç kızların hayal kırıklığı, gençlerin sancılı aşk hikayeleri yer alıyor.

Kitabı derleyen Sarkis Srents kendisini **“Kömürcü Sarkis”** olarak tanıttığı Beykoz'a yerleşip çıkmaz bir sokakta kömürcülük yapmaya başladı. Ermeni bir muhbirin ele vermesiyle yakalanarak tehcir edildi. Konya'da, Ermeni Protestan rahibi Der Stepanyan'ın kızı olduğundan tehcire tabi tutulmayan eşini buldu ve bu sayede Der Zor'a götürülmekten kurtuldu.

seden para almıyoruz. Başbakan, belediye başkanı cebinden çıkarıp da para vermiyor. Bu halkın verdiği vergilerle toplanan paradan veriliyor. Kendi paraları değil o. Halkın parası, biz de bu parayı doğru kullandığımızı düşünüyoruz. Kapatmak kolaydır, var etmek çok zordur. Bu kurum 98 yıllık tarihe sahip, o kadar kolay değil. Belki kapatabilir ama tarihin önünde sorumlu kalır. Yıllar çok çabuk akıyor. Yıkılmak kolay ama yapmak çok zordur.

İstanbul: HDK Şişli Meclisi, Okmeydanı'nda “kardeşlik şöleni” düzen-

HDK'den “kardeşlik şöleni”

ledi. **Tunay Bozyiğit**, Serhad Raşa ve **Koma Gulen Xerzan**'ın sahne aldığı etkinlik, Sibel Yalçın Parkı'nda yüzlerce kişiyi bir araya getirdi. Kürt kadınların çoğunlukla yöresel kıyafetleri ile katıldığı şölende HDK Şişli Meclisi'nden **Fırat Eryılmaz**, BDP İstanbul Milletvekili **Sırrı Süreyya Önder** ve **Seba-**

hat Tuncel birer konuşma yaptılar. Söylediği Kürtçe uzun havalarla insanı Kürt coğrafyasına yolculuğa çıkaran Koma Gulen Xerzan'ın söylediği türküler eşliğinde çekilen coşkulu halaylarla şölen son buldu.

Şöleden Notlar:

* 6 Mayıs'ta idam edilişlerinin 40.

yılı dolan Denizlerin resimleri Sibel Yalçın Parkı'nın çeşitli bölgelerine asılmıştı.

* Üzerinde PKK komutanlarından Agit'in, Zilan'ın, Haki'nin, Amed zindanlarında meşale olan Dörtler'den Şeref Anyık ve komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın resminin olduğu “Devrimci Halk İnisiyatifi” imzalı pankart dikkat çekiciydi.

1 Mayıs'ı mücadeleyi büyütmenin kaldıracağı haline getirelim!

kitle, buradan Taksi Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirdi. Katılan örgütlerin pankartlarının önde yer aldığı ve kitlenin pankartlarının arkasında ortak kortejde bulunduğu yürüyüşünün ardından başlayan mi-

tingde BDP Amed milletvekili **Nursel Aydoğan** bir konuşma yaptı.

Bu seneki 1 Mayıs mitinginin coşkulu ve kitlesel geçtiğinden bahsettik. Ancak bu değerlendirmemizde 1 Mayıs örgütlenmesinin ciddi çalışmalar yapılarak ele alındığı anlaşılmasın. Bu kitlesellik ve coşku **kendiliğindedir**.

1 Mayıs'a iki gün kala sadece afiş olarak eylem örgütlenmesi yapılması, miting günü 1 Mayıs marşının dahi çalınmaması (gerekçe olarak bir buçuk aydır bu mitingi örgütleyen tertip komitesinin bu süre içerisinde marşları bulamaması(!) gösteriliyor), katılımcı örgütlerin kendi tabanlarına yönelik çağrıda bulunmaması, (ki bunu Eğitim-Sen "biz Eğitim-Sen tabanına güveniyoruz, bu yüzden çalışma yapmadık" sözleriyle gerekçelendirilmiştir) son yıllarda Mêrdîn'de ve bölgede tecavüz olaylarını sıkça yaşanmasına rağmen mitingde kadın renginin çok yetersiz kalması, bölgede taşeronlaşmanın oldukça yaygınlaşmaya başladığı ve güvencesiz çalışmanın -özellikle güvencesiz öğretmenler- arttığı bir zamanda güvencesizlerin sadece isminin okunup geçilmesi, onların sorunlarına dair bir söylemin olmaması, mitingde iki konuşmanın dışında geriye kalan zamanda 7 müzik grubunun çıkartılarak zamanın müzikle doldurulmaya çalışılması, miting daha bitmeden mitingde katılan örgüt yöneticilerinin alandan "gizlice kaçmaları", sonrasında, "alandaki kalmaya mecbur muyduk" gibi söylemler kullanmaları vb. vb.

Bu sene 1 Mayıs'ın coşkulu ve kitlesel geçtiğinden bahsetmiştik. Ancak bir de 1 Mayıs'ın bu bahsettiğimiz yüzü var. Sadece müzik dinlemekle geçen yüzü... Size kitlenin öfkeden bahsetmek isterdik ancak buna zamanımız olmadı. Ancak her şeye rağmen önümüzdeki 1 Mayıs'ta emeğin öfkelerini ve gücünü göstermek için alanlarda buluşmak üzere!

(Mêrdîn'den bir DDSB'li)

Çanakkale

Çanakkale'de DİSK, KESK ve Türk-İş tarafından örgütlenen 1 Mayıs'ta biz

de **HDK** bileşeni olarak yer aldık. Salı Pazarı'ndan Cumhuriyet Meydanı'na kadar yapılan yürüyüş oldukça kitlesel ve coşkuluydu. YDG olarak "**Geleceğin için isyan ateşini körükle!**" pankartıyla yürüyüşte yer aldık.

"**Tutsak Öğrencilere Özgürlük**" şiarıyla örgütlediğimiz kampanyanın olumlu yansımalarını kortejimizde gözlemledik.

Tüm kitlenin alana girmesiyle saygı duruşunun ardından miting başladı. En başından beri HDK'nın 1 Mayıs sürecine dahil olmasını engelleyen sendikalar, bu tutumunu miting alanında da göstererek HDK'nın Kürtçe ve Türkçe 1 Mayıs açıklaması yapmasını engellemiştir. Bunun üzerine HDK bileşenleri ışıklarla sendikaları protesto ederek alanı terk etti ve Barış Anıtı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada Çanakkale'de yıllardan beri süregelen sendikaların bu tutumu eleştirildi.

(Çanakkale YDG)

Hatay

Partizan olarak kitlesel bir şekilde katıldığımız ve kutladığımız 1 Mayıs'ta çeşitli kurumlar yer aldı. Sanatçı dostumuz Pınar Aydınlar'ın da konser verdiği 1 Mayıs'ta Partizan ve YDG olarak başta komünist önder İbrahim Kay-

pakkaya (ve de son dönemde ölümsüzlüğe uğurladığımız şehitlerimiz) olmak üzere tüm devrim şehitleri adına saygı duruşunda bulunduk.

(Hatay Partizan ve YDG)

Yunanistan

Atina: Bu yıl gerçekleştirilen 1 Mayıs eylemleri, 6 Mayıs Pazar günü yapılan genel seçimlerin gölgesinde geçti. Eylemler başta **Atina** olmak üzere ülkenin pek çok şehrinde gerçekleştirildi. Atina'da üç ayrı eylem gerçekleştirildi. İçinde Yunanistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'in de bulunduğu devrimci ve sol güçler, Müze Meydanı'nda toplanırken; sendikalar Kotsia Meydanı'nda bir araya geldi.

Üçüncü toplanma alanı Omonya Meydanı'nda ise revizyonist YKP-Yunanistan Komünist Partisi'ne bağlı sendikal örgütlenme olan **PAME** tarafından bir miting gerçekleştirildi. Sen-

dikaların yaptığı miting sönük geçerken, YKP(ML)'nin ve devrimci örgütlerin mitingine katılım daha yoğun oldu. Keza YKP-PAME mitingi de kitlesel oldu.

İlk olarak sendikalar yürüyüşe başladı. Ardından ise devrimci örgütler Sindagma Meydanı'na yürüdüler. Meclise ulaşan kortejler, buradan Propilea Meydanı'na yürüdükten sonra eylemlerine son verdiler. Eylemler esnasında sağ partilere ait üç seçim standı bazı gruplar tarafından tahrip edilerek kullanılmaz hale getirildi.

(Atina'dan bir Partizan)

Darağacında...

Darağacında üç fidan
Üç asi adam
Biri deniz biri Yusuf biri İnan
Nurhaklarda Sinan
Kızılder'e de Mahirlerin
İşkencede İbrahimlerin
Dersim'de Ali Haydar Yıldız
komutanın yoldaşlarıyız
Bir ölürüz bin doğarız
Yağmur gibi yağar şimşek gibi
çakarız
Yaşasın halk savaşı
Dağların doruklarında
Patika yollarında
Bir gün
bir özgürlük güneşi doğar
Canım Dersim'in dağlarında
Selam olsun, bin selam
Bağımsızlığa koşanlara
Silah elde toprağa düşenlere
Bin selam
Bin selam olsun ki...
Bedel ödeyip bedellerini
toprağa gömenlere
Bin, on bin, yüz bin,
milyonlarca kez
Özgürlük yolunda düşen
Tüm dünya devrim şehitlerine
Silah elde toprağa düşenlere
bin selam
**ŞEHİTLERİ ANMAK
SAVAŞMAKTIR!
ŞEHİTLERİ ANMAK DÜŞLERİ
GERÇEĞE DÖNÜŞTÜRMEKTİR!**

(Gülsuyu ÖG okuru)

SEMPOZYUM

EZİLEN ULUSLARA ÖZGÜRLÜK

HALK DEMOKRASİSİ İÇİN DEVİRİM!

“ORTADOĞU, DİRENİŞ VE DEVİRİM”

“Dünün Referansından Bugünün Aynasına: TÜRKİYE’DE DEVİRİM”

PROGRAM

Birinci Oturum:

ORTADOĞU, DİRENİŞ VE DEVİRİM

Konu Başlıkları

*Halk Hareketleri ve Nitelik Sorunu

*Ortadoğu Kısacasında Kürtler

*Devrim Mi, Değil Mi?

İkinci Oturum:

Dünün Referansından Bugünün Aynasına: TÜRKİYE’DE DEVİRİM

Konu Başlıkları

* Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya’da Simgeleşen Devrimci Çıkışın Referansları

* Bölgesel ve Evrensel Gelişmeler Işığında Ülkemizde Devrim Mücadelesi

* Devrimci Mücadelenin Sorunları, Mücadele Yol ve Yöntemleri

* Yeni Bir Devrimci Çıkış İddiasının Nesnel ve Öznel Zeminleri

Katılımcılar:

Barış ve Demokrasi Partisi, Ezilenlerin Sosyalist Partisi, Demokratik Haklar Federasyonu, Partizan, Akademisyenler, Aydınlar...

Düzenleyen:

PARTİZAN

Tarih: 27 Mayıs Pazar - Saat: 10.00 - 18.00

Yer: Petrol İş Sendikası Konferans Salonu
Altunizade Mah. Kuşbakışı Cad. No:23 Üsküdar-
İSTANBUL (Altunizade Metrobüs Durağı Yanı)

Ezilen uluslara özgürlük; HALK DEMOKRASİSİ İÇİN DEVİRİM

Ortadoğu’da gelişen halk isyanları tüm dünyayı etkileyen ve etkilemeye devam eden sonuçlar doğurmuştur. Arap diyarını sarsan isyan dalgası, birdenbire ortaya çıkmadığı gibi, kısa sürede sönecek bir hareketlilik de değildir. Bunun farkında olan farklı emperyalist merkezler, **Libya** ve **Suriye**’de olduğu gibi sürece kendi çıkarları temelinde müdahale etmeye çalışmaktalar. Bunun karşısında ezilenlerin temsilcisi olan kuvvetlerin ise halk isyanlarını kalıcı başarıya dönüştürme çabası yer almaktadır. Süreç birçok tartışma ile birlikte hem öğretmekte hem de etkin bir mücadele hattı üzerinden dayanışma ve sürecin aktif bir parçası olma zorunluluğunu dayatmaktadır.

ABD emperyalizminin, Irak ve Afganistan işgalleriyle elde etmeye çalıştığı sonuçlar, egemen sınıflar cephesinde yeniden değerlendirilmek zorunda kalmıştır. Bu durumu koşullayan etkenler, ekonomik kriz ve tüm Arap diyarını sarsan halk hareketleridir. Söz konusu tablo, bölgesel çıkarlar temelinde, emperyalist devletler arasındaki çelişkileri de derinleştirmiştir.

Tunus’la başlayan ve **Mısır**’la ilerleyen halk hareketleri süreci, emperyalistleri yeni müdahalelere sevk ederken birçok kesim nezdinde ise halk hareketlerine yönelik farklı bakış açılarını gün ışığına çıkarmıştır. Bununla da kalmamış, bölgenin en önemli sorunları arasında yer alan **Filistin** ve **Kürt ulusal özgürlük mücadeleleri** ekseninde yeni müdahaleleri beraberinde getirmiş ve değerli tartışmalara vesile olmuştur. Sürecin ortaya çıkarttığı her sonuç,

ülkemizdeki sınıf mücadelesi açısından da doğrudan etkiler yaratmaktadır. Başta Kürt ulusunun bölgesel bazdaki stratejik durumu, ek olarak TC devletinin emperyalizmle kurduğu ilişki, sınıf mücadelesinin ve devrimci hareketin nesnel gerçekliği bu vurguyu güçlendirmektedir.

Bu bakış açısından hareketle sürece özgün bir anlam yüklemektediriz. Ülkemiz devrimci ve demokratik kamuoyunun içerisinde devam eden tartışmalara mütevazı bir katkı sunmayı ve gelişen sürecin karşısında doğru bir konum almayı hedeflemekteyiz. Bu hedeflerimizin önemli bir parçası olarak sürecin öne çıkan tartışma başlıklarını, ülkemizdeki devrimci mücadelenin eylemleri, araçları ve mücadele yöntemleriyle birleştirmeyi amaçlayan bir sempozyum gerçekleştireceğiz.

“**Ezilen Uluslara Özgürlük, Halk Demokrasisi İçin Devrim**” ana başlığıyla gerçekleştireceğimiz sempozyum, iki oturumdan oluşacaktır. “**Ortadoğu, Direniş ve Devrim**” başlıklı ilk oturumda; halk hareketleri sürecinde öne çıkan tartışmalar ele alınacaktır. “**Dün’ün Referansından, Bugün’ün Aynasına: Türkiye’de Devrim**” başlıklı ikinci oturumumuzda, “**Bölgesel ve Evrensel Gelişmeler Işığında Ülkemizde Devrim Mücadelesinin Niteliği Sorunu**” ele alınacaktır. Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya’da simgeleşen devrimci çıkışın referansı ve günümüz gelişmeleri ışığında tartışmalar gerçekleştirilecektir.

27 Mayıs Pazar günü, sempozyumda buluşmak dileğiyle...

Partizan

KAYPAKKAYA GÜNCELDIR!

Katledilişinin 39. yılında komünist önder **İbrahim Kaypakkaya**’yı daima artan bir sevgi ve özlem; andına olan bağlılık ve zafere olan sonsuz inancımızla yaşıyoruz.

Kaypakkaya yıllar geçtikçe fikirleri, düşünceleri eskimek şöyle dursun, doğruluğu sosyal pratiğin içinde her gün daha fazla ispatlanan bir önderdir. Katledildiği andan bugüne ülkemizde sınıf mücadelesinin geçirdiği süreçler bunun sayısız kanıtı ile doludur. Kaypakkaya egemenlerin tüm engellemelerine, burjuva-liberal aydınların buna paralel yok saymalarına karşılık çeşitli milliyet ve inançlardan emekçi halkımızın ilgisini her gün daha fazla çekmektedir! Bu durum Kaypakkaya’nın ülkemiz gerçekliğine dair yaptığı tespitlerin, yorumların ve ortaya koyduğu mücadele çizgisinin doğruluğunun, bilimselliğinin bir sonucudur. Kaypakkaya’nın ülkemizin yarı-sömürge, yarı-feodal yapısına, hâkim sınıfların emperyalistlerle kurduğu bağımlılık ilişkisine dair söyledikleri yaşanan her gelişmede bir kez daha açığa çıkmaktadır. Egemenlerin sömürücü zorbalarla kurduğu ilişkinin niteliği esas olarak değişmemiştir. Keza benzer biçimde kendini dönemin ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendiren TC devleti-

nin faşist karakteri de değişmemiştir. Bu yapıya rengini veren Kemalizm de esas olarak Kaypakkaya’nın belirlediği özü korumaktadır. Özellikle bu bahis AKP hükümetiyle birlikte önemli bir tartışma konusu olmuştur/olmaktadır. “AKP faşizmi” tanımlaması etrafında yürüyen bu polemik, devlet gerçekliğinin Marksist analizinde yaşanan çarpıklığın bir ürünüdür. Kaypakkaya’nın rengi, siyasal programı ne olursa olsun, tüm düzen partilerinin kaçınılmaz olarak Kemalist olduğu tespiti güncelliğini korumaktadır.

Kürt ulusal hareketinin bugünkü gerçekliği, İbrahim yoldaşın, Kürt ulusal sorunu konusundaki analizinin çarpıcılığını, doğruluğunu gözler önüne sermektedir. “Ulusların Kendi Kaderini Tayin Etme” ilkesini hiçbir şarta bağlı olmaksızın teslim eden Kaypakkaya Türk devletinin, Kürt ulusu üzerindeki çifte baskısına dikkat çekmiş, vakit kaybetmeden işe koyulmuştur. Faaliyetinde özellikle T. Kürdistanı’nı seçmiş, buraya yoğunlaşmıştır. “**Bozkırın en kuru yeri**”nin burası olduğu tespiti, gelinen aşamada mücadelenin aldığı boyut itibarıyla de ortaya çıkmıştır.

Kaypakkaya’nın; Türk devleti tarafından “**İhtilalci komünizmin ülkemizdeki en tehlikeli temsilcisi**” sayılması-

nın nedeni de güncelliğidir.

Kaypakkaya’nın ardıllarının toplumsal pratiği kuşkusuz bu fobiyi büyütmektedir/büyütecektir. İbrahim yoldaşın; araştırma, inceleme yöntemi; teori-pratik tutarlılığı, devrimde zorun rolü konusundaki atılgan pratiği bizim için günceldir. İbrahim yoldaşın, yaşadığı toplumu en küçük hücrelerine kadar tanıma adına gösterdiği merak ve buradan hareketle yığınların örgütlenmesi-savaştırılmasına yönelik yaklaşımı bizim için günceldir. Kaypakkaya hiçbir zaman yok edilemeyecek, her zaman yüreğimizi ve bilincimizi ısıtacak ilham kaynağı-mızdır!

